

BERMAL'İN GÜNCESİ

GİRİŞ YAZISI

Yaşamın bir başka anlam kazandığı mekanlarda durdurmaz yaşamı ölüm. O sadece derinleşen özgürlük çılgılığında ince bir kavşaktır. Yaşamı anlamlı yaşamaktır ölümü anlamsızlaştıran derin bir anlam yükleyen özgürlük yürüyüşüne. Yaşamın resmedildiği özenle hazırlanan en güzel kır çiçekleriyle süslenen deftere aktırılır yaşamın kutsal ve zorlu gerçeği. En büyük değerlerden biridir. Gerillada güncelerin resmedildiği günlükler. En yalın onlara yansız özgürlük hissetmelerimiz. Onlar, oralara yaşamımızın gizemli perdesini ve onlar bir daha anlatır yaşam gerçeğimizin vazgeçilmez güzelliklerini. Çünkü bizim günlüklerimizin sayfalarına satır aralarında gizlidir yaşam gerçeğimiz. Bir tebessümde yansıyan yaşadığımız binlerce yıllık acı gerçeğinden süzülen Kürdistanî bir mutluluktur. Çektiğimiz acılar analarımızın yanık ağıtlarından mirastır genç kızlığımızın güncesinde. O yüzden güncelerimizin içerikleri sayfalarını süslediğimiz kır çiçekleri gibi sadece güzelliklerin adı, ifadesi değil.

Günlük gerillada yaşamın resmedilmesi, gerillanın tarihe geçmesidir. Çünkü yaşamımızın her anı dolu yaşamımızı dolu kılan güzelliğe yüceliğe dair olan anlam arayışı. Bermal'in güncesi de karı yaran, baharı müjdeleyen kardelenin asiliği, yaşamın en uyumlu ahengini simgeleyen doğanın çelişkili diyalektiğinin simgesi gibi. Çünkü acı ve zorlanmalardan yaratılmış başarı ve mutluluğün ifadesi gibi. İnsan yaşamında en onurlu yeşlerden biri insanın kendi yaşamını kendisi yazmasıdır. Bermal kendi yaşamını kendisi yazan bir gerilla bir ülke sevdalısı. Bir çok sayfasında "Gerillacılık en büyük tutkumdur demesi" onun yaşamda gerillacılık tutkunu bir gerilla olarak tanınır. Gerillacılık, özgürlük arayışıyla özdeş bir gerçek Bermal ikisinin de tutkunu. O yüzden Bermal'in yazılarına cevap vermek zor. Ama zor olanı başarmak değil mi yoldaşlığın gerçeği?

Ülkeye derin bir yolculuktu özgürlük yürüyüşü, çünkü orada boğdurulmuştu özgürlük çılgılığı, çükü tutsaktı vatan toprakları, tutsak edilmişti insanın yurdu, insanın yüreği. Bir de buz kesen yaban diyarlara sürülmüştü bedeni yüreği çocukluk günlerinin Midyat'ta bağlarında olsa da hep. O zamana baş kaldıranların kutsadığı kutsal mekanlar dağlara sevdalanmıştı. Ömrünün taze baharında. Dağlar hasret kaldığı çocukluk özlemlerinin somutlaştığı diyarlar olmuştu onun genç yüreğinde. Bermal uzaklaştıkça daha da tutkunu olmuştu ülkesinin. Uzaklık büyümüştu sevgisini dönüştürmüştü sevdaya. Tutkularını yüreğini tufan yerine çevirdiğinde o yaşının aksine hep sakin, dingin görünmeyi bildi. Kardelen ismi ne çok ifadesini buluyordu onda. Sade ve asi... bu gerçeğe tanıştı Bermal ülkeyle, ülke Bermalle ülkesi ülkelere benzemiyordu. O yüzden tutkundu ülkesinde yaşanan acı ve sevinçlerine.

ÖNSÖZ

"Uygarlığın karanlık çağlarında da kadın derin bir yokluğu yaşamıştır. Aslında ben bu uygarlığı karanlık buzlu karlı bir çağ olarak görüyorum, fakat 2000'li yılların başından itibaren kadın baharlaşması başlamıştır. Uygarlık tarihi boyunca kadın cinsine yönelik yalancılığa zorbalığa dayalı egemenliğe, sert kışına ve karına karşı karı ve buzu delen kardelenler gibi kadın özgürleşmeleri gerçekleşmektedir, bunu kadın baharlaşması kadın baharına doğru sert kışa ve kara karşı çiçeklenme kadının özgürlük hareketinin çiçeklenmesi olarak görüyorum.

Ben kadınla yüreğim ve aklımla ilişkilendim kadınla benim bütünlüğüm alnımdan ve beynimden bir bütünlüktür. Hani alnımdan yaratılmak denir ya! 2000'li yıllarda kadının baharlaşma ve özgürlük çiçeklenmesine bin selam diyorum, kimliğim budur, formasyonum budur, kadına bakışım budur.

Zafer kişiliğine ulaşmamışsam –tabii şehit arkadaşların anısına bunları belirtiyorum- sonuna kadar benimleyseler ben de sonuna kadar kendimi onlarla birleştirmişim ve en yüce birliktelikle budur. Dağlarda bu kadar fırtınada açlıkta olabilmek en yüce bir birliktir. Kim bunu kusurlu bulabilir? Hangi düşman buna leke düşürebilir? Tabii bunu istismar etmemek ve hatta tartışma konusu bile yapmamak gerekir. ben yürüyüşümün zafer yürüyüşü olduğuna hala eminim ve kanıtlıyorum. Bu en güzel ahlakıdır da zaferin yürüyüşüne bir kadın sırlıslık ama zekice ve güzel bağlanmışsa bundan daha değerlisi olamaz!

Burada bir fikrin yüceliğine özgür yürüyüşün simgesine bağlanıyorsunuz ve yıllarca bu bağlılık süercek. Eğer anımıza doğru sahip çıkılacaksa ve şahadetler anısına doğru sahip çıkacaksak, bu böyledir.

Bu anlamda da kadınla olabilmek son derece gurur vericidir. Hareketimiz kadınla birlikte özellikle hem çok güzel kılınmıştır hem de umuduyla birlikte pratik başarısıyla da güçlü gelecektir. Ben hep bu heyecanla yaşadım bu heyecanın dışında böylesine zorunlu bir davada hiçbir şeyin de bir insanı sürüklemeyeceğine imenim. Dolayısıyla en gerekli olan; bu heyecan va heyevanın doğurduğu çaba ve bu çabanın doğurduğu zaferdir.

En güzeli gerilla tarzı yaşamdır dstandır, özgürlüktür. Emperyalist çağı da gerillacılık en umutlu yaşamın ifadesidir, gerilla bir tutkudur, inançtır, sanattır. Gerilla bir aydınlanma hareketidir gerillanın sustuğu yerde herşey karanlığa boğulmuştur.

En büyük özgürlük, mutluluk dağlardadır. Özgürlüğe gözünü dikmeyenin gücü olamaz! En büyük sözünüz umut kişiliği yaratmanızdır.

Yaşam gerillası olmak Önderlik anlamındaki yücelikle buluşmaktır. Şehit gerçeği kadar kesin yalansız-dolansız olan bir başka gerçek yoktur. İç sorgulama şehitlik gerçeğinde çok önemlidir.

Savaşçının yüreği önce yoldaşı için büyük atar hele yoldaşı şehit olmuşsa onu ölümsüz kılmak için büyük atar yüreği. Ben hep tekrarlıyorum benim şehitlerin vasiyetine bağlı kalmam kaçınılmazdır on binleri aşan bu gençlerin vasiyetini göz ardı etmem, yaşamı onlar adına geliştiriyoruz.

Benim bugün dolayısıyla özellikle acılar içerisinde kıvranan ve büyük zorluklar içerisinde boğuşan başta kadınlarımız olmak üzere onlara verebileceğimiz en değerli armağan bir yaşam umududur. Ama gerçekten özgür bir yaşamın umudu, kaybettikleri özgürlük gücünü verebilecek bir yaşamın kapasitesini aralamak. Bu konuda aceleci olmaya gerek yok. Nasıl ki hayatınızı adıyorsunuz, o zaman özgürlüğü mümkün kılan bir yaşam uğruna direnme gücünü gösterirsiniz. Şimdi ben buna güveniyorum .kadına inanıyorum ve bunları geliştiriyorum. Anaların yüreğini biliyorum. Kızlarımızın tutkularını, umutlarını çok iyi biliyorum. Bildiğim için kendimi bu yaşa kadar getirdim. Büyük yürek hareketi derken anlaşılması gereken budur.

Kadınlarımız dağlarda en sevdiğimiz kadınlarımız dağlarda ve çoğu da Zilan gibi şahadete gitmişlerdir. Bunlar bizim kadınlarımızdır ve gerçekten yiğit kadınlardır. Biz kadınlarla yaşayacağız, başka kimseyle yaşamayacağız biz bu kadınların erkekleriyiz.

Tarihte hiçbir hareket içerisinde kadın, bizim hareketimizde olduğu kadar kendini feda etmemiştir cesaretli kılınmıştır. Bunun bir örneği yoktur. Neden bizim ulusal, partisel hareketimizde kadın böyle kendini ifade ediyor? Neden çok cesur kılınıyor? Çünkü orada kendi dirilişini özellikle Zilan yoldaşın ifade ettiği gibi büyük yaşamı görüyor. Bu büyük yaşam pıriltısı ona sınırsız cesaret ve onun yürüme gücü gösteriyor. Bu binlerce kadın militan yoldaş da artık kendini kanıtlamıştır.

Eğer şehitlere bağlı olacaksak, kişilikleri biraz çözümlemeli ve çözümlenmiş bu kişilikleri doğru anlamalıyız. Başka türlü onların büyüklüğü anlaşılabilir.

Özgür yaşamın savaşımını başarıyla vereceğiz ve mutlaka kazanacağız, şehitlerimiz güzel yaşamın gerçek sahipleridir. Ve onlar ölümsüzdür. Ben şehitlerin katipçisi ve sözcüsüyüm. Şehit anması yenilmez bir ordu sarsılmaz bir parti yaşam tarzıdır.”

Başkan APO

YİTİK ÖZLEMLERİN DİYARI İMRAYI'YA

İlk Mektup!

Ba[kanım;

1 Nisan 1981 Mardin doğumluyum. Küçük yaşta doğduğum topraklardan ayrılarak Avrupa'ya çıktım. Ama benim ülkeden ayrılışım sürgün ve baskılardan dolayı değildi ve ben bu koparılışın acısını sürekli yaşadım... Toprağa olan bağlılığımı ve sevgimi hep canlı tutmaya çalıştım aslında kendimi ülkeme borçlu hissetme duygusu sevgimin canla kalmasına neden oluyordu. Halen bunu hatırlıyorum. Batının yollarına koyulurken öfkeliydim ama anlam vermekte güçlük çektiğim bir öfke idi. “Geri döneceğim” demiştim ve bu söze bağlı kalmanın gerekliliğini her zaman yaşadım.

Avrupa'nın betan misali ülkesine girmiştim. Yağmurun yağışındaki ıslaklığın tadına, kışın soğukluğuna, iliklerime kadar hissetmeme bahar yağmurunun yağışında toprak kokusunu alamamam, çiçeklenen doğanın kokusunu doyumsayamamam, yazın kavurucu sıcaklığını güleç yüzlü sade insanları tarih yüklü dedeleri ak saçlı kederli nineleri göremiyordum betan dünyada.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tanımakla beraber katılım sağladım. 4 Mayıs 1997 yılında parti saflarına katılım sağladım. Önderlik gerçeğini tanıyarak, anlamaya çalışmakla beraber yaşamı daha çok sevdim. Halkımın gerçekliğini tanımayarak daha çok bağlandım kendimi ve kadını tanıyarak özgürlüğe susamışlığı yaşadım. Avrupa'ya çıkışımız beni ürkütmüştü ve korkuyordum. O, sade insanları, bağımsız iradeleri, özgür düşüncüyü kurutuyordu. Özü boşaltıyor, ruhları satın alıyor yürekleri körleştiriyordu. Sizi en çok tanımaya anlamaya çalıştığım ve yakın bulduğum bir süreçte lanetli 15 Şubat günü kara bir bulut gibi çöktü üzerimize ve fiziki olarak koparıldığınız bizlerden.

Ba[kanım!

15 Şubat deli şubat; ölüm kokuyordu dünyanın dört bir yanında ölüm kokusu sarmıştı her yeri. Ateşlerde tutuşan bedenler, sokaklarda sloganların çığlıkları emperyalist sömürgecilerin kulak zarlarını patlatıyordu ama onlar pamuk tıkaışlardı kulaklarına, canlar ölüm için çalışıyordu, ölüme çağırıyordu. 15 Şubat'ı unutamayız, unutmadık, unutmayacağız acı, lanetli ihanetini, ihaneti hala içimizi yakıyor. Yaşam kaynağımızı bizden çalmaya kalkışarak ölümden yana oldu 15 Şubat sevgi bilgesi ise ölüm çanlarına, ölüm çağrılarına karşılık yaşam emrini ölümsüzlük emrini verdi. Başkanım; size hitap ederken kara gün olan 15 Şubat; sözlere sığdıramadığımı hissediyorum. Ve “Sözlere sığmaz kara Şubat” diyorum. Öfkeliyim, öfkem kendini insanlığa adayan, devrimin yüreği olan size karşı cevapsız kalışıma karşıdır. Öfkem cevapsızlığımadır...

Ba[kanım;

Bugün herşey sizi hatırlatıyor; çiçeklenen her bahar dalında, şafak kızılığında, yeni doğan güneşin parıltılarında geceyi aydınlatan ay ışığında, çağlayan suların şırıltısında işçinin alın terinde, özlem, sevgi yüklü kadının yüreğinde, küçük bir çocuğun gamzelerinde, papatyanın sadeliğinde ve güneş misali gülüşünde kardelenin asiliğinde, tüm şarkılarda devrim marşlarında, yazılan her yazıda duygu yüklü her şiirde kısacası yaşam nüvesi olan her şeyde sen varsın Başkanım. Çok şey değişti esaretinizden sonra, çok zorlu ve sancılı süreçler geçirdik yaşadık, saflar giderek netleşti. Bugüne kadar dost dediklerimizin acı ihanetini yaşadık, dostlarımızı ve düşmanlarımızı daha iyi tanıdık.

Ba[kanım;

İnsanlığa sunduğunuz ve savunmalar adı altında insanlığın tarihini yeniden yazarak, insanlık manifestosunu büyük bir zeka üstünlüğünü bizlere bahsettiniz. Her toplumun insanın kendisini içinde bulunduğu uygarlık manifestosu özgürleştiricidir. Özgürlüğün tadını almak ancak savunmalarınızı içselleştirmekten geçtiği gerçeğiyle yaklaşarak, bugüne

kadar anlamakta zorluk çektiğimiz Önderlik gerçeğinin özlü bir yansımadır. Savunmalarınızı ilk okuduğum zaman “su olsaydı içseydim” demiştim.

Bağkanım;

Bugün her zamankinden daha çok seni senleşen sevgileri tutkuları anlama çabasıyım. Esarete alışmak ihanettir, esaretinize asla alışmayacağım ama asla...!

Dağların dilinden ve sevgi dolu yüreğimden gelen sesle...

Bütün engellere kara çalılara inat,

Savaşta, barışta

Sevgide, özlemde

Hasrette, yürekte bulacağım!

Devrimci Selam ve Sevgilerimle

Bermal Kardelen

“Severek yazmak senin intikamını almaktır Başkanım!”

Yazılmamış sadece yaşanabilecek ve yaşanmış olan bir tiyatronun yaşam kadar somut, ulaşılamayacak bir gerçek kadar umut ve gelecek yüklü olan oyuncusundan bir kesit, bir kere paylaşmak ve beraberce salondaki kırmızı koltuklara yaslanmış bu yaşam oyununun içeride de sınırsızlığın arayışına çıkmaktır belki de bu girişim. Bu oyun ki her birimizden bir paça ve her birimizden bir kesit. Hiçbir diyarda, hiçbir halkın yazılı tarihinde dile gelme cesareti bulmayan bir oyundur bizim yaşam tiyatromuz. Evet yaşamımız bir tiyatro ve her birimiz de bir rol, bu oyuna niteliğini kazandıran ise yuncuların yetenek ve oynayabilme kabiliyeti, yani yaşayabilme kabiliyeti. Nasıl ki her komedyanın içinde gizlenmiş bir trajedi varsa ve bu en çok da tebensümlerin bitiş anında yansıyan ve yeniden gizlenen bir tutam hüznünse, her trajedinin içerisinde de öyle. Yaşam sevinci olmazsa bir yenisine de başlanabilir mi hiç? O yüzden de sadece güzellik mutluluk dürüstlükleri içermez. Tıpkı hiçbir yaşamın sadece acı, hüznün göz yaşı ve iki yüzlülüklerle dolu olmasının mümkün olmayışı gibi.

Zifirisindeyken gecenin ufka günün bir ateş topu gibi yüksekliğe dönük yüzleri hep aydınlık ışıklarının ufuk sınırsız sessizliğinde yitirmiştir. O anda karanlığı aşkın yüreği ve zihni bilir hep, o yönü görmezse de hisseder. Kızıla büründüğünde mordan sonra ufuk aydınlık aşkının özlemi sığmaz olur kendine, koskoca sessiz ve kimsesiz bir geceden sonra merhaba diyecek tanyelinin kızıl topuna. Bu merhaba yaşamın kendisindedir aslında ve yeniden başlamıştır yaşam, tutkunun da kavuşma aşkının ayrılık korkusu. Ondan bir başka sarış güne, ondan tükenmeyen bir azimle koşturması ışığın ardı sıra. Çünkü bilir ağır, ağır çöken gölgelerden sonra ateş topunun farklı diyarlara göç edişini, yüreği tanıktır ayrılığın tarifsiz acısına ve kavuşma isteminin sınırsız özlemine o yüzden tutkudur güne, yaşama, güneşe. Mutluyken bile hüznü acı doluyken dahi umut yüküdür. O yüzden bir denklemden ibaret olan yaşam gerçeği zıtlıkların ahenkli bileşimiyle anlam kazanıyor. Bu ahenk bu uygumdaki başarıdır, yüreğe mutluluk. Şansı bahseden zifiri karanlığa bir tutam ışık zümreleri saçmak gibidir mutluluk. Budur yaşamın zorlu ve onurlu karelerinin bileşke yeri. Bundandır her sahnesinde tiyatronun, iki farklı yüzü yaşamın sahneler kendini bütün tezatlığına karşın.

Seyredilen bir oyun değil elbet, bizim yaşam oyunumuz, çünkü o gerçek yalın ve somut. “Yaşamı seyretmenin de güzel olabilmesi için yaşam oyununun iyi oynanması gerekir. Ama yaşam için iyi oyuncular gerekli. Yüce insan için yaşam oyunundan hep zaferle çıkardı. Bizde ise yaşam sadece seyretmekten ibaret” iyi bir izleyici değil mi ayrıntılarda, gizlerde esası yakalayan iyi bir oyuncu değil mi? her harekete ve söze bir başka anlam kazandıran, yaşayan değil mi anlamlı kılan yaşamı öğrenince yaşamı iyi izlemeyi ve dinlemeyi öğrenmişizdir. Yaşamı iyi yaşamayı ve yaşamın başarı dilinden konuşmayı.

Yitik bir söylencenin bilinmeyen bir kesitinden ayrı mevsimlere gömülü yurdumuzun toprak kokulu bir diyarından yaşanmaya başlar. Yaşam oyuncusunun yitik diyarlara sürgün öyküsü. “Yaşamımı bir tiyatro salonunda ama kırmızı koltukta heyecanlı, dinamik, coşkulu ve elinde poşetten patlamış mısırları oyunun temposunda yiyen, gelecek, mutluluk yüklü afacan bir kız çocuğu ya da yaşamın tüm zorluklarını göğüsleyen alında oluşmuş kırıksıklıklarda kederler biriktiren, gözlerinden inat ve sitemkarlık çağlayan, yüreği tüm acıları kaldırabilecek denli bilgeleşen ihtiyar bir kadın gibi izlemek ve yeniden yaşanmamışlıklar için yaşamak istiyorum” yaşanmamışlıklar bir ceng alanına çevirir yitik yurdumuzu “Savaşımın ortasında herkes donatırken kendini silahlarla ben donanımsızdım. Ülkeme olan sevgim geçmişime olan bağlılığım ve ona karşı olan özlemim beni savaştırıyor. Yılmamı engelliyor.

BEN MARDİNLİ KÜRDİSTAN AŞİĞİYİM

Ve ben asla, ama asla basit anlayışların basit adamı olmayacağım ve her zaman her ne kadar anlaşılmasam da yanlış da yapsam, bu savaşımı verdim vereceğim” Çünkü bu yaşam oyunu bir savaşım gerçeği, yaşamın kazanılmasının yaşam cenginden geçtiği vatanımızda. Coğrafyasında tek değiliz ülkemizin, sonbahar akşamlarında sevdiklerimiz hep rüyalarımızda. Biz onlarıyız. Biz yaşantımızın acı, tatlı anlarında sevdiklerimize selam verdik. Sevdiklerimiz doğadır. Sevdiklerimiz yaşamımız, sevdiklerimiz savaşımız, sevdiklerimiz yoldaşlarımızdır.

Güzelliğin de çirkinliğin de içimizde olduğunu keşfettik. Sadece gönlümüzü ferah tuttuk o kadar. Gönlümüze ışık saçan ve coğrafyamızı aydınlatan güneşimizi aradık. Ve gördük onu, onun yeryüzünü kapsayan ışıklık gerçeğini. Şavk sevilir bizde, şavk güneşin şavkıdır çünkü.” Sulanan topraklarımızda yeşile durdu umut. Toprağa düşen kızıl güller tomurcuğa durdu. Çünkü bu mekanda kazanılan her şeyin zorlukların ve acıların ardından kalanlardır. Herşeyle geriye kalalar ise çirkinliklere karşı direniş, güzelliklerin ise elinden tutuş oldu. Çünkü güzele karşı direnmek olmaz.

Ve coğrafyamızda kar eridi, su aldı yeşerdi, toprak buharlandı, yükseldi göklere. Su toprakla bütünleşti, toprak şen oldu, yeşerdi. Korkak yürekler ölü bedenler ve karık bedenler silindi güncemizden. Dilimiz ezop değil artık. Özlemlerimiz ve sevgilerimiz halaya durdu... KÜRDİSTAN; yüreğimin ateşi! Toprağı mı karış karış dolaşmak tanıyarak dolaşmak istiyorum.

Tarihin fırtınasında çatısı uçmuş bir evdir bizim ülkemiz, dört odalı yıkık bir ev, güneş göğün ortasına vardığında bütün gölgelerin çullandığı evimiz Ruken (küçük yeğeni) ayrılıkları yutan karanlık bir ağız gibi hepimiz yutulduk içinde.

Her odanın arası tel örgü ve mayın ve ölüm demektir yoldaşım. Bilenen bütün sözcükler bu ülkeyi anlatmaya yetmez, bilinmeyen sözcükler onu tanımlayamaz. BEN KÜRDİSTAN AŞIĞIYIM ve hep böyle kalacağım.

Ülkem ülkelere benzemez

Ülkemde olan canından bezmez

Gün hep umut olur ülkemde

Saklayamam

Yüreğimin hep seninle oldu

Bir yaşam hikayesini yaşamın dilinden yansıtmak oldukça zor. Bir de birçok yaşanmamış yarımliklarla doluysa bu hikaye....

Ilıman iklimlerin diyarıdır Mardin, yitik bir yurt, Kürdistan'da yitmeyen bir başka diyardı. Gecenin karanlığında kara kızın boynuna zümrütten gerdandı Mardin. Buğulaşan manastır duvarlarında tütsü kokusunun mistik havasında bilinmeyen zamanlara yolculuğa koyulurdu duvar diplerinde taş bebek oynayan çocukları. Beyaz cilasız taşlarla yontulmuş figürlerde kaç asırlık zamanın gizli olduğu bilinmeden taze düşlerle yitik damların bir ucunda çocukluk oyunlarına yer aranır; Mardin kalesinin sur dibinde tarih öncesi tarihin olduk, benizli izlerin çocukluk anılarında yer edinir, yeniden yaşatır o zamanların asilliğini. Çünkü her mevsimde buruk bir zaman saklıdır Mardin'in ve hala diridir aslında davetsiz misafirlerin (konukların) bıraktığı izler ve yerli yüreklerin acılı çığlıkları sevinçleri de gizlidir bu gece vakitlerinin diyarı. Çünkü kara kızın boynundaki gerdan yeryüzünü tütsü dumanının buğusunda kaybolduğunda karanlık zarafetini o yüzden de sınırsız usanmaz güzellikleri de Mardin hep saklıdır. Bir şeyler keşfedilmeyi beklercesine keşifi teşvik edencesine tılsımlı güzelliği kara kızı çektikçe kendine yürekleri bir de meydan okur bozkırların sonsuz yeşiliyle gökyüzüne uyumlu bir ahenkle döşenen yıldızlar misali dizilmişti, kara kızın eteklerine indikçe ovada daha da ılımanlaşan yaşam mekanları. Her hareketlenmede yıldızlar yer değiştiriyormuşçasına dalgalanan kara kızın etekleri bir başka boyutu açığa çıkıyor yaşam mekanlarından, bozkırıydı onlar. Ova çocuğu yazın sıcaklığında esmerleşen tenlerinden içeri, yüreklerine sızmıştı kurak mevsimlerin sıcaklığı ve sıcak yürekli ova insanıydı Mardin çocukları.

Yitik yurdun asi yürekli kızı kavurucu sıcaklığa ovanın bir bahar gelininin kanadında konmuştu. Midyat'ın yeşillenen kırlarına sabah çiği düşüyordu. Ve kızıl gelincikler göz kırpyordu güneşin yumuşak ısısına. Toprak damlı, taş örülü, hasır serili hellexi evlerinin birinde bir yaşam cengine tutuşmuştu bir kadın. Can veriyordu baharın bereketli anası. Bir ana yüreği taşıyordu yeni bir evlat sevinciyle. Tomurcuğun güle duruşu, mor menekşenin ruhu okşayan hoş kokusu, bir de çeperleri aşan afacan çocuklar gibi koşuşturan kuzuların meleme sesi bir boydan bir boya kaplamıştı ovayı.

Ova aşıkların sevdası bahar kokusuyla coşuyor ve genç kızların yüreğinde Adule'nin kara örüğünden örülmüş bir ayrılık korkusu yeniden boy veriyor, sevdaları Midyat ovasına sığmazken.

Akşam yelinin serinliğinde başladı yaşamın dizginlenemez savaşı. Dizginlenemez, kural tanımaz bir cenkti bu. Çükü merhaba diye açtığına yaşam tomurcuğu sayamayacağı kadar parçalara bölünmüş buldu yurdunun bahar yeşilinde çoraklaşan gerçeğini. Baharın yürek ferahlatan kokusu dinlendirebilir miydi Adule'nin acılı yazgısını? Kayan her yıldızda sevdası uğruna çarpışan Derweşe Avde'nin ter ve kan damlaları sulamış lekelerini beslemişti. Midyat bozkırlarının yitebilir kayan yıldız, ya yiter miydi Adule'nin acılı sevdası hiç! Bir söylence, bir öykü, bir ninniydi çocuk günlerin uzun kış gecelerinde. Genç kızların korkulu yazgısıydı.

Böyle bir şeydi işte Midyat ovasının bebelerinin güncesi bir akşam üzeriydi, günün kırdaki yaban menekşesinin dalının, bir ucunda biriken çiği parlatmaktan vazgeçtiği gelinciğin pambesini uğurlayıp yarına kızıl ve hazırladığı serçenin kanatlarının yeni mevsimin koşuşturmasının yorgunluğuna yenik düştüğü günün yeniden kızılışıp ufkun sınırlarını aştığı bir akşam üstüydü. Bahar yürekli diyarın insanları gökkuşağı renkli yaşamlarını taşımışlardı evlerine yaşam mekanlarına. Beyaz kireç taşlardan gökkuşağı misali kavis verdikleri içi kubbeli düz toprak evlerin birinden yükselen ana çığlığı kesik kesik ağlamalarla huzurlu sükunetine çekildiğinde alamadı belki ebesi doğuşuna karşı müjdesini ya da bir ana yüreğine yavaş yavaş şefkatle karışık bir sevgi gibi çıktı onun varlığı. Bu ana ki toprak kokulu elleri kader kokan sevinci ve yaraları nasır bağlamış yüreğiyle karşılaşmıştı kara kızın gelişini. Kara saçlı kızdı o yüreği yanık anasının Mardin'in gece pırıldayan zümrüdü gibiydi kaza kızın üzüm gözleri anası genç kızlığında dinlemişti Mardin'in kara saçlı esmer tenli bir kıza benzeten söylenceleri. Belki de o zaman dilek dilemişti üzüm gözlü bir kızının olmasını, ya da bağlarda zümrüt karası bir üzüme bakarken ilk fark etmiş yüreği dolu dolu olarak onun varlığını. Bir inançtır oralarda bir kadın ilk varlığını duyumsadığında bebelerin neye baksa ona benzermiş bebesi. Ondandır belki kara üzüm gözlü kız sülüetiyle zümrütten bir gerdan gibi Mardin'i boynunda taşıyan efsanelerin kara kızını anımsatır. İlk sesinden ilk çığlığından duyumsamıştı ana yüreği "kara kızının asilliğini" o Midyat bozkırlarında boyveren bir kardelendi çükü. Bir Mardin, bir Midyat bir Hellexi kızı olarak mı büyüyecekti? Bu olağanlaşan olağanüstülüğün uyumsuz ahenginde mi büyüüp yol alacaktı? Yoksa kardelen....

Ana yüreği sevgisini tutsaklaştıran titreşimini hiç anlayamadı, anlayamazdı da. Oysa baharın başlangıcında bereket kokulu mevsimin yeşil ovasına doğan kara saçlı kara kızdı o. Diğerlerini sevdiği gibi sevmişti kara kızını anası. Oysa çok sonları kara kız erişince sevgilerin yüceliğine tumbul yanaklı, küçük M. Emine ve anasına en çok bağlı olan al yanaklı Emine'ye yazdığında "Biz sevgisiz büyüdük" demişti. O yüzden de yüreğindeki bütün sevgiyi sunan anası ne anlamıştı

onun doyumsuz arayışlarını ne de o anlayabilmişti anasının biçare yüreğinin sınırlarını o yüzden bir yakarış gibiydi. “Anneme iyi bakıyorsunuz değil mi? Annemin yalnızlığı, acılarını, sevinçlerini hepimizden çok sen paylaştın onu anlamaya çalıştım sert davranma, ama haksızlıklara karşı da boyun eğme küçük kardeşim” satırları.

Midyat’ın Hellexi köyünde başlamıştı ve sınırsız ana sevgisinin dolu olduğu sınırlı bir yürekte ibaret değildi yaşam elbet. Anlamak lazım yaşamın başlangıç yeri Hellexi, öncesinde ise Midyat’ı çünkü orada ekildi ilk tohumlar, orada yerleşti yüreğe yaşamın son demine kadar korunan saklanan o mahsum çocuk orada avuçladı toprağı, ilk orada kokladı kır çiçeğinin zihninden hiç silinmeyen kokusunu, yanaklarından süzülen gözyaşlarının tuzunu titreşimini ilk orada keşfetti. Ve ilk orada tanıştı ve tanıttı kardelenin asiliğini. Büyük bir inatla ilk orada yok dedi ve yüreği ufalanarak orada ilk orada boyun eğmeyi ve isyankar bir edayla kendine çekilmeyi öğrendi.

Toprak sevgisini ilk orada yüreğine kazırken çocukluk günlerinin sadeliği kadar sadık kaldı yurdunun çocukluk günleri ve yurt sevgisi yüreğinde büyüdükçe daha bir başka anlam kazandı belleğine temiz yürek kokulu anılar. Ondandı daha da bir sevmişti, bağlanmıştı çocuk günlerinin çocukluk kadar temiz kalan yaşam mekanlarına. Kendini, yurdunu tanıdıkça anlam kazanmıştı çocukluk belleğinden geriye kalan yitik hikayeler. Yaşlı bir kadın vardı belleğine katılan sonraları çok zorlamıştı hafızasını o yaşlı kadının akibetini hatırlayabilmek için, çocukluk günlerinin en sade anlarıydı onlar. Uzun kadeli kumaşından giyindiği fistanı beyaz omuzlarından sarkan eşarabının üzerine bağladığı eflatun şaşığı için nasırlı, dışı karış karış olan elleri ardından ve çenesinde hiç silinmeyen dövmesi, alnında binlerce yılın acısına meydan okurcasına biriken kırışıklıkları ve tarih ötesinden geliyormuşçasına hafif çıkan titreşim sesleriyle Huri Yade’ydi o. O anlatmıştı Dewanlı peruzanın intikam öyküsünü. Savaşta komutan mercan göğüslü Peruza kaç gece süslenmişti rüyalarını, Yade Huri’den hikayesini dinledikten sonra. Yade Mihdiye bütün çocukları toplar etrafına köyün arkasından dolanarak Der Hadet’in harabelerine götürür. Orada anlatmaya koyulurdu yarım kalan hikayelerini. Her defasında bir başka boyutunu anlatırdı. Alike Bate’nin kahramanlıklarını. Manastırın harabelerindeki taşlarından her birine elini sürdüğünde taşlardaki kutsallık yüzüne yansımış gibi nurlanır yüzü ve titreşim sesi bir başka ton kazanırdı, öylece anlatırdı, öylece anlatırdı kardeş halkların birbirine karışan kanlarının acısını ve acısını yeniden yaşıyormuşçasına ürpererek titrerdi yaşlı bedeni. Gözlerini anlayınca serbest kalan iki damlacık kirpiklerin tutsağından kurtarınca kendini yanaklarında oluşan kırışıklıklarda yiter giderdi. Tıpkı Midyat ovasını terleriyle sulayan emekçilerin topraklarıyla bütünleşen emekleri gib. Ve güneş hazırlanırken geceyi karşılamaya Yade Huri dilek taşını her zamanki dilek duvarına yapıştırırdı dileğinin kabul olacağı günlerin umuduyla böylece uğurlardı. Der Hadet’in görünmeyen sahipleri konuklarını Hellex’e vardıklarında çocuklar gibi doğa da yorgun düşmüş olurdu günün ağırlığına.

Birgün köyün arka yamacında bağlarda oynarken buldu Yade Mihdiye çocukları Yade Mihdiye hüzünlüydü oğün. Yüzü Bagok’a dönük anlatmaya başladı, nce bagok’u kayalarını, mağaralarını, yer altı madenlerini, dağın derinliklerine oyulmuş manastırlarını, oralara kaçanların su ihtiyaçlarını gidermek için kayalara yonttukları sarnıçları, sonra bunların hepsinin hangi tarihin mirası olduklarını, Bagok’u yaratanın onu gizemli kılanın insan emeği olduğu anlattı bakışları Bagok’un derinliklerindeki bütün gizleri yararcasına takılıyken yaşam mekanını asillerin yurduna. Sonra taş çatlaklarından fışkıran nergizlerini yol vermeyen ormanlarını, kutsallıkla korkunun ortak temsili olan zümrüt gözlü ceylanları ve geyiğin kutsallığını anımsattı minik hikayesiyle geyiklerinden durulurken Bagok’un o akşam üzeri, Yade Muhdiyeyle birlikte çıkmışlardı. Bagok gezintisine. Bilge öncüleri yılların tecrübesiyle kendine güvenen bir ressamın dolgun fırçaları gibi tamamlanmıştı o akşam çökerken Bagok tablosu. O tablo hepsinin çocukluk anılarında asılı kalacak ilk günkü diriliğiyle.

Bir de Midyat vardı süryanilerin tor Abidini. Midyat ikiz halkların beşiği Mezopotamya’nın gerdanındaki gümüş. Kürdistanı bir mekandı o. Mardin, Xerzan, Amed, Botan eyaletlerinin ortasında Oradoğu’nun bir maketi gibiydi Midyat. Doğusunda Hezex, kuzeyinde Kerboran ve Gercüş, batısında Stewre ve doğusunda Midyat, Nusaybin var. Midyat’ta yüksek dağlar yok boydan boya küçük tepeliklerden oluşur. Bölgede en yüksek dağ Bagok’tur. Nusaybin ve Midyat’ı birbirinden ayırır. Midyat’ın kendisi yüksek bir yaylaya kuruludur, kuraklarında çoğunlukla üzüm bağları sulu yerlerinde ise birçok türden tahıl edinilir. Buranın insanları çoğunlukla hayvancılıkla, ziraatla uğraşırlar. Toprakla ilişkili yaşarlar.

Birçok kültürlere tanıklık eden Midyat’ta Kürtlerden sonra en yoğun olan halk Süryanilerdir. Bir dinler ve kültürler mozaığı olan Midyat’taki Kürtler “Kurmanci” konuşurlar. Ama onlar başka diller ve kültürlerle bir arada olmayı öğrenebildiler tarihin zorlu tecrübelerinden sonra, özellikle Mardin denildiğinde insanın aklına Süryaniler gelir. Süryaniler ki bu bölgeyi Tor Abidin olarak adlandırırlar, bu en eski aslında bir o kadar da yenilerindendirler ve çoğunlukla da Midyat merkez etrafındaki köylerde kurmuşlar yaşam mekanlarını. Tarihsel gerçeğin açığa çıkardığı bir doğrudur Süryaniliğin merkezinin Midyat olduğu.

Bu bölgede yaşayan Kürtler de bir aşiret konfederasyonu bir örgütlülüğe kavuşturmuşlardır kendilerini. Midyat’ta yaşayan Kürtler genelde Tori olarak bilinirler ki Tori’ler Kürt toplumunda adet ve kültürlerinin farklılıklarıyla hep çarpıcıdır. Midyat’taki Kürtler ulusallaşma dalgalanmasından etkilenirler. Alike Bate ve Haco ağa gibi önemli isyan ve karşı koyuşlara da tanıklık etmiştir, Midyat insanları. Bu karşı koyuşların sonu yazısız tarihimizden farksız olmasa da bir yiğitlik kültürü gibi yayılır bütün Midyat çocuklarının güncelerinde. Bir yiğitlik destanı yarın sabahlar gibi çöken tarihsizlik tufanının en önemli karşı koyuşu gibi yerleşir annelerin ninnilerine, yüreği yanıkların anıtlarına...

İnsanın yurduna sevdalanması doğduğu toprakların güzelliğinin belleğine kazınması kadar yurdunun geçmişinin nerelere tanıklık ettiğinin bilincinin gelişmesiyle mümkündür. Yurdumuzun yazısız tarihinde yaşanan acılı gerçeğinin atalarımızın nasıl karşılandığını tarihsel bir miras olarak bize bırakılan tarih kitapları olamadı e yazık. Analarımızın ninnileri, yaşlılarımızın yürek yakan ağıtları uzun kış gecelerimizi süsleyen sonu “Lawo baş guhdar bike ewne çiroke diroke” diye biten gerçeğin söylence haline geirilmiş öykülerin taşıyıcısı tarihimiz geçmişten geleceğe. Yurdumuz güzel bir parçası Midyat’ta böyle büyütülür çocuklar. Bermal’in çocuk günleri de pür dikkatle dinlediği ve kafasında binlerce kez

kurgulayıp belleğine kazıdığı, çocukluk günlerinin öyküleri idi onu vatanına bunca sevdalı kılan. Az değildi Huri Yade'nin titrek sesiyle anlattıkları Midyat'ın kendisi gibi çocuk yaşlarda dinledikleri ve yaşadıkları bir başka büyüttüğü soğuk diyarlar olarak tanıttığı Avrupa geçen yıllardı.

Midyat'ın Hellexi köyünde Mardinli Kürdistan aşığı Bermal. Hellexi Torilerin en tutucu, en kapalı köyü mecazlı öykülerin değişmeyen konuğu. Kara kızın yaşama merhaba dediği toprak damlı mekan. Tutuculuk mecazlı öykülere konu yaparken Hellexi'yi ayırında olmadan besleniyordu. Yitik yurdun yitmeyen özünü. Ve Midyat ovasında üç yapraklı yonca gibi yeşeriyordu genç kızlara dilek umudu olmak üzere. Hellexi'nin insanları dışarıya açtı. Yaşam biçimleri dış dünyayla ilişkilendirirken onları kendi içlerinde kendilerine yetmeyi kendilerine kapanıp kalmayı öğrenmişlerdi aslında o yüzden de bir boyutuyla da Hellexi insanı içine kapanıktır. Korumaya almıştır kendini. Sükunetin yüreklerinin derinliğine yarattığı bu küçük köyde insanlar kendine sığdırdı kendine yeterek yaşamayı öğrenmişlerdi. Mardin'in dışı açık, gerçeğine karşın, Hellexi tanıdıkça o dış gerçeğin acımasızlığını kapılarını sınırlı açmasını öğrenmiştir. Bu onu mecazlı öykülere konu yapsa da bu kapanma o bedeli vermeye razıdır Hellexi insanı.

Küçük bir tepenin kayalık zeminine döşenen iki odalı4, taş örülü yurt kokan evleri yazın toz, kışın çamurlu köy meydanı. Bazen altın sarısı başaklarla en zerafetli kostümünü giyen, bazen de renklerin en canlı tonlarında yaşayan, yaşam saçan insanın geçim kaynağı üzüm bağları.

Üzüm bağlarının yeri başkadır Mardin'de. Ve o bağlar Bermal'in de belleğine kazınmıştı. Orada kokladığı ismini bile bilmediği çiçeğin kokusu, Avrupa'nın donduran soğukunda ülke sevgisinin yüreğinde yarattığı ferah bir esinti gibi dolaşmıştı yüreğinde sürekli. Özgürlük dağları olarak tanımladığı Kürdistan'a yeniden dönüşünde bütün çiçeklerde o kokuyu aramıştı. Çünkü Avrupa'nın süslü vitrin çiçeklerinin hiçbirinde bulamamıştı o kokuyu. Çiçeklerin dahi koklamadığını yüreği burkularak farketmişti, o zaman yüreğinde ülke sevdasının büyümesine yol açmıştı bu gerçek. Bağların oyun günleri çocukluğunun birçok anılarıyla dolu. Bağ vakti büyüklerkoyulurken toplamaya üzümleri bir şenlik havasında, bütün çocuklar da bir araya toplanır eğlenceli oyun günleri yeniden yaşanır. Bermal'in çocukluğunun geçtiği Hellexi üzerine büyüdükçe Midyat'ı Mardin'de tanıma görme şansına kavuştu.

Mardin'e dair belleğinde kalan diğer şeylerde cami ve kiliselerin bir arada bulunduğu köylerdi, kendi köylerinin camisinden ezan sesini de tanımıştı, Der Ömer'den yükselen çan seslerini de. Büyüklüğünde büyüklerin dünyasında iki çelişkinin temeli olan bu iki mekanın kendi yurdunda nasıl da uyum içerisinde bir arada bulduğuna sürekli anlam bulmaya çalıştı. Çünkü fark etmişti arada bir gerçeğin gizli olduğunu. Acı ve zenginlikleriyle tarih kadar eski bir gerçek gizlemişti kendini bu ikilemde, o yüzden de camilerde de kiliselerde de çözemediği bir giz olduğunu düşünmüştü hep. Asuri kızlarını çocukluk arkadaşlarını düşünmüştü, Mardin Midyat eşiği Mava'yı her özlediğinde, birlikte aynı topraklarda yaşamışlardı onlar o gerçeği. Yurdunun bilinmezliklerle dolu gerçeğinin belleğinde de yaratmış olduğu çok sonra çözecekte anlaşılma arayışının yoğunlaştığı dönemlerde ise çok gerçek vardı onun için önemli olan çocukluk günlerinden kalan. Bir de o mekanların insanlarını düşünmüştü hep. Her bir surette bir başka gerçek keşfetmişti. Bunca güzelliklerin diyarı bu mekanlar neler kazımamıştı ki insanların yüreğine. Bir yaşam gerçeği idi Hellexi'de vuku bulanlar. Ama kendince kendine özgü. Böyle bir gerçeklikte şekil bulmuştu Bermal'in birçok ilki...

Buradaki yaşantıdan sonra Bermal anasından aslında yurdundan ayrılarak çocuk yaşta Avrupa yollarına düşmek zorunda kalmıştı. Ayrılık anında yüreğine çöken özlem bu davetsiz ayrılığa öfkelenmişti onu. Öfkeliydi, çünkü bilinmezlikler dolu yabancı bir diyara yollandığı zaman yüreğindeki ayrılık hüznü ona şu cümleleri söyletmişti "Yine geleceğim" buralara çünkü onu oralara bağlayan bir gerçeğin olduğu kesin bilinciyle dönüş yemini etmişti. Batı ülkelerine vardığında duyguları biraz daha fazla kabarıklar aslında Bermal ilk orada hisseder penaberliğin acı yazgısını orada anlar Kürdistan'ın gizemini.

Artık yapayalnız hissediyordu kendini bu yabancı diyarlarda. O bir penaber değildi Avrupa ülkelerinde daha çocuk yaşta anasından, babasından, kardeşlerinden en önemlisi de ülkesinden koparılıp amcasına gönderildi, bu ayrılığa pek anlam veremeyen kara kız bundan sonraki yaşamı beton ülke diye tanımladığı Almanya'da yaşamak zorunda kalır.

Yaşamın ne kadar pervasız ne kadar donuk kaldığını gün geçtikçe daha iyi anlıyor olsa da kafasındaki soru işaretlerini silemez. Yaşam bir anlamda rengarenktir onun için ama bir diğer taraftan ise yabancılıklarla dopdolu bir gerçekliğin tam ortasında olduğundan emindi. Yabancıydı o çünkü Yade Mehdiye'nin sevgisinden şefkatinden uzaktı bu diyarlarda Yade'sini gece yatmaya hazırlandığı saatlerde daha çok beteri arardı. Onun köydeki uykuları, rüyaları daha tatlıydı çünkü o artık alışmıştı anasının tandır başında anlattığı kahramanlık masallarına, kimbilir belki de gece yatmadan peruzanın yaşam öyküsünü tekrardan anımsayarak yatıyordu. Ülkesinin geçmişini tanımayan kara kız bir türlü bütünleşemedi beton ülkenin soğukluğuna, benliğini kaybetme korkusunu yaşadığından mıdır, onu bu kadar asi kılan bir gerçeğin anavatanı olduğunu biliyordu, yaşamı boyunca bir çiçek kokusunun ardına düşüp ülkesini aradı, bu konuda çocuk hayallerinin saklı olduğunu söylerdi, gittiği her yerde çiçek toplamaktan zevk alıyordu aslında onun aradığı koku onun özbenliği idi yani ülkesindeyken anlayamadığı gizlerin ardıydı o. Gizemini batı ülkelerinde yol alırken içinde hissettiği ayrılık acısı, ona geçmişinden çok şey hatırlatıyordu. Yıllar sonra ülkesine dönüş yaptıktan bir süre sonra da yoldaşlarına şöyle yazar.

"Bugün taa uzaklara batı ülkelerine uzanmaktayım. Batı ülkelerindeki dostlara, yoldaşlara seslenirim, içim içiye sığmaz onları düşünürken. Bir şiir diziminde duygularımı sizlere anlatmak istiyorum. Biliyorum yetersiz kalacak ülkemin güzelliklerini anlatmaya yine de anlatabildiğim kadarıyla anlatacağım. Anlatırken heyecanı duyumsayabiliyor musunuz. Bundan hiç şüphem yok.

Özlemek!

Özlem duymak

Kim sesizliğin kuytusuna

Süzülen bir sevda hikayesinin sonu

Her bahar baqlangıcında
Tomurcuklanan aq dallarında
Güneş misali papatya çiçeğine
Her bakışında
Batı ülkelerinde geride bıraktım
Canları hatırlar ve
Özlerim
Her bahar baqlangıcında
Yaşarım onları
Özlemlerini
Bir toprak kokusuna olan
Özlemi hissettikçe
Bir kez daha, bir kez daha
Ciğerlerime çekerim
Evet canlar!
Kara kıölkelerinde
Bıraktım canlar
Bilirim
Baharı yağmuruyla,
Baharı çiçekleriyle
Baharı yeşilliyle hayal ettiğinizi
Bilirim yaanmamalıkları
Hasretle yaarcasına
Yazdığınızı...
Baharı yağmuruyla
Baharı çiçekleriyle
Baharı canlılıkla seviyorum
Ülkeın kızıl renkli çiçeklerini
Tanır mısınız?
Batının ilaçlarla yeşeren
Solgun yüzlü çiçek gibi deşil.
Ülkemin çiçekleri
İrhat'ın Delil'in, Özgür'ün
Cuma'nın ve Welat yoldaşların
Ve nice şehitlerimizin
Kanlarıyla sulanırlar
Ondandır ki kızıl ve sade yeşerirler
Çiçekler ülkesidir benim ülkem
Ülkemin baharında
Yeşilin küllendirilmesinden
Bahar yağmurunun yağından
Güneşin ıınlarından
Zalim Dehaq'lara karşı
Filiz veren kardelendir
Güzele ulaşmazlı temsil eden
Daşalesidir.
Ülkemin sadeliğini simgeleyen
Papatya ve gelincik çiçeğidir
Doğu'da her gün bahar günüdür
Batıda esen fırtınalara karşı
Güneşin batışı ve doğuşu
Alıp götürdü beni
Türküler dünyasına
Yine de unutturamadı
Ne ülkem baharı
Ne doğu dünyası
Ne de türküler dünyası
Çimde yanan özlem ateşini
Dindiremedi.
Kucak dolusu özlem sevgilerimle
O sevgidir daşlarda yürüten...

İnsanın anavatanı gibisi yoktur. Bunu derinden hisseden çok insanlarımız vardır. “Penaber” olmak başkadır. Sürgünlerde yaşamak halkımızın, insanımızın kaderi miydi insan gibi yaşama hakkına sahip olamayan benim halkım böyle yaşarken benim ailem nasıl yaşıyor çelişkisini günlerce yaşayan Bermal’in arayışları gün geçtikçe yoğunlaşır.

Kürdistan havasını, suyunu yaşayan insanları arıyordu, çoğu zaman Hayrettin abisine sokularak bu hasreti gidermeye çalışıyor olsa da içindeki özlemin dili göz bebeklerinden usulca, farkında olmayıp umarsızca yaşların akımına izin veren Mardin aşığı köyde oynadığı çocukluk oyunlarının içine gömerdi kendini.

Köyün özlemi anasının özlemi içini yanıp kavursa da, onun benliğini dolduran, umut deryasında yaşayan başka bir çocuk vardı içinde. O çocuk muydu onu gurbet elde yaşatan, içindeki çocuk muydu onu Kürdistanlı Mardin aşığı kılan? Gittikçe yaşam bir başka oluyordu Saarbrücken’de sürgün duygularından arınıp çocukluğunda oynadığı oyunları birçok seferinde arkadaşlarına anlatıp anlatıp durduysa da Riegelsberger str. Sokakları bunu anlayamadı, anlayamazdı. Onun ülkesi başkaydı çünkü onun ülkesi başka ülkelere benzemezdi. O toprakta kan zulüm susmak bilmezken o bilinmezliklerde, bilmece dolu bir yaşamın ortasındaydı. Onun çerçevesinde gördüğü insanlar şenşakrak, gamsız başka halkların acısı, sevinci onları ilgilendirmezdi.

Ona göre insanlar Saartbrücken’de başı boş yaşıyordu. İnsanlar arayışı donuktu bu şehirde, ama bir de şehrin dört bir yanında yaşayan sürgünde savaş mağduru birçok halk vardı mülteci kamplarında. Bu halklar içerisinde kendi halkı da yer ediniyordu. Sürgün kavramı onu yaşamın derinliklerine sürükleyip götürüyordu.

Mültecileri sürgün, savaş mağdurları olarak gören Bermal biraz daha sürgün halkların gerçeğine uzanıp gidiyordu. O’nun için yaşam bir yankının öbür yüzünü yaşamak gibiydi. En çok yaşama bağlananlar umut arayışlarıyla hiç usanmadan sürgünde yaşayanlardı. Her ne kadar ülkesinde olan savaşa ve olacak savaşa rağmen ve yaşanan acı günlerine rağmen sürekli yaşama dair umut edecek, severek, yaşam arayışlarını güçlendiren bir mücadelenin tablosunu görebiliyordu. En çok da sürgünde olan yürekler yaşama tutku derecesinde bağlıdır.

Öylesine bağlıdır ki acıyla, hüznle boğuşurcasına öylesine bağlıdır ki ülkesinde bıraktığı tüm yarım kalmışlıklara inat ülkelerinde özgürce yaşayacağını hayalini diri tutarak öylesine bağlıdır ki ülkesine yılların özlemini taşıyacak kadar büyük bir yüreğe sahip.

İnsan ki iyiye güzele doğruya dair bir gelecek düşüyle yaşayan bir varlık olmasına rağmen ona hep kavga, şiddet acı gözyaşı ve zorunluluklarla karşı karşıya bırakılmıştı insanoglu. Bu tarihi yazgının en yoğun karmaşasını yaşayan onun halkıydı. Her gelen bu halka oynamıştı, öyle bir hale getirilmişti ki kime neye niçin hizmet ettiğini bilmeyen, kendi öz ülkesinde başkasının ülkesindeymiş gibi yaşayan onun ülkesinin insanı emeğine tutsak emeğine köle emeğine tutkun ama bir o kadar da emeğinin gölgesinde yaşayanlardı. Onun içindir başından ayağına kadar toprak kokan bu ülkenin insanı sürekli buruk hüznü dolu bir yürekle gurbet ellerde yaratılacak güzel yarınların özlemiyle dolup taşar.

Yabancı ülkelerde mülteci olarak yaşamak başkadır Kürt insanı için. Yurt sevgisi yurt özlem bir başka yaşar benim insanım. Aslında Kürdün sürgün duygusu başka yerlerde başka ülkelerle değil, kendi öz ülkesinde yaşatılmaya çalışıldı. Bu duygunun adı kendine yabancılık hiçbir yere kendini ait hissetmeme kendi özünden boşaltılarak köksüzleştirilmekte, ve bu hep Kürdün kaderi olarak dayatılmak istendi.

Bu inkar batı ülkelerinden daha yalındı. Kendi varlığını hissetmek istiyordu bu gerçeklikte. Alış-veriş merkezindeki insanların suretinde yabancılık gören Bermal, bir an kendini bu donuk anlaşılması zor dünyadan kurtarma cabasıyla hızla yöneldiği Regelsberger sokaklarında bir çocuğun sureti onu Mardin sokaklarına yöneltir. Bütün çocuklar kendi havasında cıvil cıvilken, o anlardan ayıksı duruyordu, bir an ona yanaşmak içindeki duyguları anlamak istedi, kim bilir belki de ortak çelişkileri paylaşıyorlardı. O an oturup o da çocuğun kendisinden habersiz aynı dünyalara uzandı.

Mardin’e uzanıyordu onun hayalleri vahşetin sınır tanımadığı bir ülkede Mardin’de köylerin boşaltılması sonucu yıkıntının ardında kalan terterenin son çocuğu görür gibi olur, sürekli sendeleyeyen düşü kalkmaya çalışan ama nafile bakışlarındaki donukluk ondaki kini nefreti hep canlı kılıyordu.

Mavi gözlü, sarışın küçük köy kızını görür yıkıntılar arasında yitik unutulmuş köy kızının minicik yumru ellerinden tutar ve onu düşler ülkesinde hiç oynamadığı oyuncaklarına götürür. Kendini bu hayal dünyasından sıyırdığında epey zaman geçmişti, tekrardan şöyle bir çocuğun yüz haritasında kendi özlemlerini umutlarını aramaya çalışsa da gerçeklik onu yaşamın renginden alıp götürdü, eve gitmek zorundaydı ve sürgün çocuğunu öylece dünyasıyla baş başa bırakıp gitti.

O geç kaldığının korkusuyla içeri girdiğinde karşısında yabancı yüzleri görüyordu. Ama bu çarşıda gördüğü yüzlere hiç benzemiyordu, içi ısınmıştı bir anda bu yüzler onun da anlayamadığı ilinmezliklerle gizli onu çeken bir duyguydu.

İçeriden “Heval” sesleri çınlıyordu kulaklarında ilk kez duyuyordu, heval sözcüğünü, çok içten, duygulu özlem dolu sözleriydi onu çeken kendini farkında olmadan onların sıcak sohbetine kaptırmıştı. Kimdi bu insanlar? Tanımıyordu onları yalnız bahsettiği şeylerin yabancıları değildi, kafasındaki çelişkileri kurcalıyordu sözler. Sevgi dolu bakışları görüyordu karşısında. Kürdistan’dan onun ülkesinden bahsediyorlardı coğrafyanın güzelliğini, yiyeceğini içeceğini, hayvanlarını, kırlarını en çok da çinko tasta su içildiğini anlatıp anılarını umutlarını tazeliyorlardı bu sohbetleriyle bir de yanan köy ve insanlardan yetim kalmış çocuklardan anlatı verince içlerinden birisi Bermal tekrardan düşler ülkesine dalar. Orada o gün acıları yüreğinde yeni yaralar açar, yeni yüzler yeni kavramlar duyuyordu çevresindeki insanlardan ağabeyinden, amcasından Kürt olduğunu öğrenmişti, evlerine gelenler ise cephe çalışanlarıydı. Anasından sonra ilk kulağa hoş gelen şeyler duyuyordu sanki. Anası da coğrafyasında yaşanan birçok kahramanlıktan bahsetmişti masallarında. Yalnız yaşananlar gerçektir bugün önümüzde ne masal ne de başka bir şeydi onların anlattıkları kahramanlıkların eşi benzeri yoktu. Masallarda “Zilan” yoldaştan bahsediyorlardı. Kendisi üç kibrit çöpüyle yakan “Mazlum”lardan anlatıyorlar. Zilan arkadaş için kadın tanrıçası diyorlardı “Tanrıça” kavramını ilk kez duyduğundan mı şaşkına uğrar. Paramparça olan bir kadın vücudundan bahsediyordu. Bunların hepsi yeniydi onun için artık yeniliklerin penceresiyle yaşıyordu, onun da istediği yeni yaşamın kendisiydi.

Evdeki duruşu cephe çalışanlarının ziyaretiyle renk bulmuştu, yeni dünyanın insanlarıydı bunlar onun gözünde, bu çalışan arkadaşların dünyası gündemi başka geliyordu ona duydukları karşısında mutlu oluyor alışa gelmemiş duygular uyandırıyorlardı onların varlığı. Bir kaç geliş gidişten sonra artık onlarla diyalog kuruyor, merak ettiği soruları sorarak sohbetler, tartışmalar geliştiriyordu. Gelen giden arkadaşlar arasında bayan arkadaşların da olması onu biraz daha etkiliyordu. Bayan arkadaşların aracılığıyla derneğe gidip geliyor, çeşitli eylem ve kültür festivallerine katılarak yurt hasretini halkıyla paylaşıyordu.

Bu eylemler aracılığıyla Bermal'in arayışları sevgisi özlemi somutluk kazanır, içindeki çelişkiler canlanıyor, hayalleri ruh kazanıyordu bu ortamda. Yaşam, anasının anlattığı masallardaki kadar renkliydi. Rüylarındaki gizemi buluverdiği bu mekanlardan Hellexi'deki tandır başına uzandı, yaşamın bütün ayrıntılarını görebiliyordu gizli dünyasında üzüm bağlarındaki çocukluk arkadaşlarını yılanı aldatmaya çalıştıkları oyunu hatırlayınca yüreği kıpır, kıpır oluyordu heyecandan. Dernekte masa başında yapılan sohbetlerle kendini çocukluk hayallerine kaptırıp gittiği hergün onu heyecanın doruğuna sürükleyip köye götürür onu. Masa başında tartışmaların içine girmek onlarla tartışmak çalışmak isteyip arzulasa da çekinip kararsız kalıyordu, yüreğindeki ayrıntılara inerek kendini yaşamın coşkun seline kaptırdı, yüreğinin götürdüğü diyarlara masa başındaki tartışmalara gitmek istiyordu çocukluk hayallerini bulacak umudu canlanıyordu gözlerinde. Çocukken Midyat'ta kokladığı bir çiçeğin arkasına takılıp sürgünde yaşayanların acısını halkıyla paylaşma kararı olarak mücadele saflarına katılır.

1997'nin baharında saflara katılan Bermal'in yaşamını artık yenilikler doldurur. 4 Mayıs'ta yeni bir kardelen çiçeği açıldı soğuk batı ülkelerinde. Yıllardır yanında kaldığı Ali amcasından ayrılırken duyulanmıştı, babasından sonra herşeyini anlamaya çalışan Ali amcasına baba sevgisini geçen bir sevgi ile bağlandığı için ayrıldığı an yüreğinde acıyı andıran bir sızı hissetmişti. Küçük Ruken onun dünyasını renklendiren bir varlıktı evden ayrıldığı zaman abisinin kızı Ruken iki yaşlarındaydı, Ruken'e canından çok bağlı olduğu için evden ona görünmeden ayrılır.

Baharın başlangıcıyla en içten özveriyle amacına hedefine kilitlenir. Bir temel eğitim gören kardelen çiçeği daha sonra YAJK kadın faaliyetleri için halk arasına görevlendirilmesi yapılır Almanya'nın Kasell şehrinde başlatmıştı halkını anlama kavgası. Çalışmalarda gösterdiği duyarlılık onu biraz olgun gösteriyordu. Halk içerisinde olgunluğuyla anlayışlı ve insancıl yaklaşımlarıyla sevilip saygı görüyordu.

Göze batan sessizliği onda farklı bir endam yaratıyordu. Mardin kadınının omlu özellikleriyle şekil alan Berma'nın gerçeği "Dicle" suyunu andırıyordu insana. Görünüşüyle sessiz, nazlı içten içe ise hırçın savaşıyordu.

"4 Mayıs 97 tarihi benim tarihimdir. Yeni bir yaşama adım atışımın günüdür. PKK'yi, Parti Önderliği'ni, Kürt halkını, kadını, ülkem ve kendimi arayıp tanımaya adım attığım gündür" diyordu Bermal. Bu bilinçle yaşama bakış açısı net yaklaşım önündeki ideallerine yöneliyordu. Yaşam bütün hızıyla devam ediyordu beton ülkede. Yüreği ferahtı halkının sıcaklığıyla, içindeki özleme kavuşacağı umudu bahsediyordu ona. Halkına olan sevgisi beton ülkenin soğukluğunu erittiği zamanlar çok oluyordu. Aslında halk sevgisini topraktan alıyordu eğitimden aldığı teorik birikimi pratikleştirme çabası ile günden güne gelişip değişim dönüşümü esas alarak kendini eğitime duyarlılığını ilke edinir. Halk içerisinde genç yaşına rağmen saygınlık kazanan Bermal yaşamını en ince noktalarına kadar duyarlı, hassasiyetini korumayı başarırdı. Onun ölçülerine yapılacak en ufak eleştiri onun için örgüte yapılıyordu. Çünkü o artık bir PKK militanı idi ve bu örgütün ideolojisiyle kendini geliştirmek, örgüt terbiyesiyle geriliklerini aşmak, yeni bir insan tipinin ütopyasıyla yaşama bakıyor arayışları giderek güçlenen kara saçlı kızın örgütü tanıma çabası Önderliği bir kez olsun görme hırsı içinde bir yara olarak kalmış olsa da umudunu yitirmedi. Yarım bırakılan kadın çalışmalarına dört elle sarıldı. Kadını seven bir yürek yarattı kendinde, kadını severek yarım olanı tamamlama çabasını güçlendirdi.

Dernek sohbetleri artık farklılık getirmişti beraberine yoldaşlarıyla bir araya toplanıp şakalar yapardı, çoğu zaman duruşundaki ciddiyetinden taviz vermeyen bir tavra sahip olması onu biraz daha farklı kılıyordu. Resmi ve ciddi olması yüzünden arkadaşları ona kalıpcı Bermal diye takılıyorlardı. Bu onu hiç etkilemiyordu "Ben örgütü koruma altına aldım" siz istediğiniz kadar dalga geçin kendi ölçülerimde taviz vermeyeceğim, veren arkadaşları gördüm, onlar şahsında örgüte saldırıyorlar. Ben kalıpcılığımın memnunum çünkü beni koruyan budur deyip kestiriyordu. Yalnızca genel ortamlarda kalıpcı olmayı tercih ediyor sohbetlerinde ise kalıpcılıktan eser yoktu.

Bir süreç sonra faaliyet yürütüp ülkeye geçen arkadaşlarla özlemlerini gönderiyor, kuşların cıvıltısıyla bana selam gönderin oralarından, bir gün ben özlem dolu umutlarımı sırtlayıp varacağım o dağların yamacına. Gün olur beraber çarpışacağız düşmanla veda anlarında. Avrupa dernekleri güllük gülistanlık oluyordu. Herkesin, bütün arkadaşların dilinde özlem dolu sözcükler dökülüyordu. Gülüşler arasından çıkan "buluşuruz Zağros'da" sözcükleri, kimileri ise "Zap yolcularıyız" diyorlardı birbirlerine. Ve iki dudak arasından dökülen son cümleler hepsini bir amaçta bir duyguda bir dünyanın insanları gibi birleştiriyordu. Hepsinin yüreği "Amed surlarındaki buluşma anı için çarpıyordu, vedalaşırken, "Güle güle heval, Serkeftin Amed'de kesin buluşuruz, fiziğimiz Zagros eteklerinde buluşmasa da yüreğimiz devrim anında ya da sonrasında kesin buluşur. Mardin kapısından ayrılırsan kaybolursun ona göre surların dibinde otur ve bizi bekle" diyordu her giden. Onların ardından yüreği yansa da kendini bastırmasını beceriyordu her seferinde. Dernek kaldırımlarına çöküp sessizliğe boğulurken "Serkeftin, heval serkeftin" diyebiliyordu.

Mardin kapısı ne hoş geliyordu kulaklarına, yıllarca çocukluk hayallerinin özlemlerinin odağı olan mekanda buluşacaktı yoldaşlarıyla. Damarlarındaki kan hızla çarpıyordu günden güne değiştiğini hissediyordu bu onu mutlu ediyordu.

Bermal Avrupa'da kendini eski bir kadro hissederek ülkeye gelmeyi hak ettiğini söylese de arkadaşlar onun biraz daha faaliyetlerde kalmayı uygun görürler. Yalnız, ısrarla ülkeye geçmek istediğini her fırsatta yönetime dayatıyordu. 98 sonlarına doğru yeni açılan YAJK eğitim devresine eski arkadaşların bir çoğu çekildi Bermal bu arkadaşların içerisinde yer edindiği için çok mutlu olur. Kadın yoldaşlarıyla üzgün bir eğitimden geçmek onun için kendisindeki yarımlikları

tamamlama fırsatıydı. Kadını tanımak, sevmek istiyordu. Tarihte kaybedilen rengini arıyordu bu topluluktan, aşkı uğruna kendilerini feda eden Adule'leri, Xece'lei, Zin'leri, Zilan ve Sema'ları arıyordu tarih sahnesinde.

(.....)

Bir ses gelir uzaktan

Yabancı olduğum topraklardan

O,

Sevgi badem a acına açıktı

Sade olduğu için

 hanet etmedi sevgisine

Yolda ları ha erlemi ti yüreğini

Bir avuç toprak

Bir badem çekirdeğini

Y re inin dipsizli inde ekmi ti

Müritleri sevgi badem tohumuna

Sahiplenmedi

      onun kadar sade değiliz

Renkli toprakla  rm    

Sonsuzluk evini kendi elleriyle

Duvarl r ; toprak, aate     ek ve su

G ne resimleriyle s slemi ti

Sonsuzluktan  nceki zamanı...

Duramam yalnız bu zamanlarda

Gitmeliyim

Ula malıym  dikili sevgi badem tohumuna

1999 Haziran

Eğitim kampı cıv l cıv ld . Eğitim ba lad ğı günden beri ortam  bir ciddiyet sarm  tı YAJK'ın ilk yo unla ma devresi olduğu için hedeflenen, yo unla ma derinlik kazandırmakt . Gündüz eğitim ve çeşitli çalışmalar aktif katılan Bermal geceleri sessizce arkadaşlarının yaptığı  ılgınl  a katılarak  ocuksula ıyordu. Geceleri hababam sınıfına dönen ko u ları, kahkahalara bo ulan bayan arkadaşların  ılgınl  ına terk ediliyordu. Bahar (P) Arkadaş çoğu zaman sinirlenip uyarı yapsa da kimse ald rm yordu, görünüşte ciddiye alan bir hava sarıyordu herkesi, Bahar ark.  ıkt ğı anda tekrardan k k rdamaya ba lıyorlard .

Sabah görülen dersin devam  öğleden sonra yapılacakt .   len aras n  herkes sabırsızlıkla bekliyordu, kar nları açlıktan zil  ald ğı için eğitimin biran evvel bitmesini istiyorlardı. Bir arkadaş  akt rtmadan Bermal arkada a "Karn m çok a , eğitimi dinleyemiyorum" yazılı bir kağıt uzatır, buna karşılık "Bana ne dersin ben kurt gibi a ım ama eğitimden ald klar m karn m  doyuruyor" cevab n  yazar Bermal arkadaş. Bizi doyuran da a  bırakan da e itimdi, bilinçlenmek, öğrenmek, yeniliklere açık olmaktır. Ne kadar   renirsen o kadar ac k rs n.

  len yemeğinden sonra arkadaşlar televizyonda program izleyelim  nerisin yapınca, yönetim "  lendenden sonra sürgünde yaşayan bir Kürt kızının yaşam hikayesini izleyece iz, büyük bir ciddiyetle izleyin sonra toplu tart  aca ız" diyerek öneriyi bu şekilde formüle etti. Herkes eğitim düzeninde oturmuş, programı bekliyodu. Program yerine durmadan flaş haber ba lı ı geçiyordu. Bedran Dere karma kar  k bir yüz ifadesiyle kameralar karşısına çıkınca herkesi bir merak saldı önderlik hakkında net olmayan haberler veriyordu,  nderli in İtalya'da tutuklu olduğu yalnız net bilgiye sahip olmad klar n  söyleyince eğitim kamp  birbirine kar  tı. A layanlar, çok geçirenler, anlamaya çalışanlar, soğuk kanlı olmaya çalışanlar arasında Bermal arkadaş da vardı. Susarak anlamaya çalışıyordu ve o da artık kendini gönlündeki yaraya terk edip a layan arkadaşlarının arasına katıldı, bir taraftan a lıyor diğer taraftansa arkadaşları sakinle tirmeye çalışıyordu. "Durun hele Bedran yanlış söylemiş olabilir, ak am haberlerini bekleyin net bilgiyi o zaman al r z" ak am haberleri biraz daha umut doluydu.  nderli in durumu olumluya gidiyordu. Yas gözyaşları yerine sevinç sardı bütün kamp ,  nderlik Avrupa'daydı, bize çok yakınd  artık. Y re indeki anlaşılmaz sevincin yanında bir de anlaşılmayan bir hüzün vardı. Bunun nedenini kendisi de kestiremiyordu. Herkes  nderli i görme sevinciyle dolup taşıyordu. Yalnız hiç birisi olacak olanları d   nemiyordu.

Bermal içinden "Avrupa'ya  ık  n z beni  rk tm     ve korkuyordum"  eklinde geçirse de açık söyleyemedi. Herkes gibi gülüyor ve  nderli e biraz daha yak nla manın sevincini payla ıyordu. Sabah erkenden eğitim devresi yarıda bırakılarak düzenleme yapıldı.  iftlikten çıkmak için can atıyordu herkes. Roma'ya gidiş hayalleri sarınca yapıyı yönetim düzenleme yapmada çözümsüz kalır. Düzenleme okunduktan sonra herkes grup grup Avrupa  lkelerinin dört bir yanına da ıldı. Herkesin hayali Roma onlar değil halk Roma'ya gönderilecekti. Kendisi de Almanya'ya geçer. Yoğun eylemlilikler sürecinin ba lad ğı Avrupa'da açlık grevi ba lar. Bermal de katılır ve her yurtsever gibi greve öncülük yapan yolda larıyla halkla ilgilenip, içinde bulunduğu  o kuyu sevinci sürecin anlamını anlatarak halkla kayna ıyordu.

Alman devleti kadro avına  ıkm  tı o günlerde. Heyecanı kursa ında bırakma operasyonu ba latm  lard .  nc  kadroların çoğu bu operasyonla cezaevlerine kapatılm  tı, y lardır usanmadan yaptıkları marjinalle tirme politikalarını sürdürüp inan sızla tırma, k  k düşürme politikalarına ba lam  , pratik sonuç almak istiyorlardı. Z ndan direnişi PKK kadrosuna ne çok şey   retmi ti oysa. Tutsakla an Kürt, tutsak alınan militan daha fazla h r n oluyordu. Kürt inadiyla

saldırıyorlardı mücadelelerine, Önderliklerine ve zindan kapılarında birbirlerine kenetleniyordu el ve yürekleri. Serhildanlarını açlık grevlerini Avrupa'nın zindanlarına taşımışlardı.

Bermal partiye katıldığı ilk süreçlerde "KAMO"yu okumuştı, Kamo dergi satarken tutuklanır, düşman onu devrimci olduğunu ispatlamasın diye zindanda deli rolünü oynar. Bu kitaptan çok etkilendiği için de aklına ilk deli olmak gelir. Kamo gibi olmak istemişti bir anda. Deli rolünü oynamayı kendine yakıştırmasa da oynamıştı bir kere, polisleri bağırıp çağırarak tersliyor, her seferinde alışmamış küfürler döküyordu ağzından. Polisler gidince de kendi kendisine gülüyordu. Deli olmak gerçekten de güzelmış, rahatsız bağımsızca kimsenin, polislerin dahi karşı koyamadığı bir şekilde küfür ediyor, bağırıyor, çağırıyorsun. Demek özgürlüğün tadı biraz da deli olmaktaymış. Bakın ben de özgürce bağırıp çağırıyorum niye çünkü deliyim, sonra ciddileşerek aptal aynasızlar deli olduğumu sanıyorlar ama benimkisi sadece Kamo'ca bir delilik. Yanında bulunan bütün arkadaşları kahkalarla boğulup deli Bermal diyorlardı ona. Önderlik de şunu söylüyordu "Her devrimci biraz deli olmalı, ben de Önderliğin perspektiflerini uyguluyorum." Üç aylık bir süre ardından deli Kamo, yani deli Bermal tahliye edilir.

Dışarı çıktığında korktuğu başına gelmişti. Kara gün 15 Şubat yasa boğmuştu halkımızı, beton ülke tekrardan hissettirmişti yılan soğukluğunu "Bêbext" ve güvenilmezdi bu donuk ruhlu, akrep politikalı ülkeler. İnsanoğluna saldırmaktan vazgeçemeyen uluslararası komplocuların kan emiciliği bir kez daha çok çarpıcı bir yüzüyle tarihe damga vurmuştu. Dünyası özlemleri hayalleri paramparça yapmıştı bu kara gün. "Bugün kara gün lanetli gün yetersiz yoldaşlığın mahkum edildiği gün, güneşin hapsedilmek istendiği gün ve bu gün insanlık tarihine kara gün olarak geçmektedir" Bugün insanlık tarihi tanınmadan bilinmeden gömülmek istendi tarihin derinliklerine. Zifiri karanlıkta yaşamanın acısını derinden hissediyordu. Batı ülkelerinde onu bağlayan bir umut kapısı arasa da bulamadı, halkının umuduna direncine sığınsa da bu onu doyurmuyor içindeki acılara şifa olamadığı gibi de yüreğindeki fırtınaya da cevap alamıyordu. Karanlık bir dünya ile boğuşuyordu artık. Çelişkileri yoğunlaşarak derinlik kazanır.

Umudunu, inancını yitirmeme savaşı veriyordu içindeki düşmanla çarpışarak galip gelme, zaferin iplerini elinde tutma savaşı içerisindeydi. İnanç zifiri karanlıkta göz kamaştıran ışık gibidir başkanım" diye yazıyor güncesine. Cezaevi sürecindeyken yetersiz yoldaşlık üzerine yeterince yoğunlaşma fırsatı elde ettiği için dışarıda kesin bir karar ile ülke sahasına geçişi dayatır. Gerilla saflarında yetersiz kalan yoldaşlığın canına okumak, gerilikleri aşan yarım kalanını da orada tamamlamak yani o yarımlikları giderme mücadelesini veriyordu zoru göğüsleyen bir militan olmak istiyordu.

Söz bitti denildiği yerde o yüreğini sözü başlatana verdi. Varlığını onunla sürdürme kararıyla yaşama, umuda, arayışa dört elle sarıldı. Önderlik aşkı, 15 Şubat'la yüreğinde kök saldı. Yüreğini kazanan yüce insanın erdemli umuduna sarılıveren Bermal, ülkeye, gerillaya gelmenin heyecanı ile dolup taşıyordu. Pêgeri'nin evinde umuda yolculuğun sabırsızlığıyla bekliyordu. Yıllar sonra hayalleri gerçekleşecekti. "Umuda yolculuğa az kaldı" diyordu her gün. Bu bekleyişi ile Önderlik aşkıyla yoğunlaşıyor 15 Şubat komplosuna cevaben kendini yeniden yaratma intikamını alacaktı, gerilla saflarına gitmekle umudu yaratan olacaktı

Güne yine battı kendi kızılında

Güne yeniden merhaba diyor

Doğunun sıcaklığıyla

Umuda yolculuk

Ayın sessiz görkemliliğinde

Yıldızların pırıltısında

Umuda yolculuk

Suyun saf temiz berraklığıyla

Ve

Kulak zarlarını patlayan akıyla

Umuda yolculuk

Kırılmayan iradeyle

Tarihe direnişle damga vuran

Umuda yolculuk

Binlerce ezilen haklar ve

Kaybolan insanlık kimliği için

Umuda yolculuk

Yaratılan umut

Bir devrime

Devrim yağan canlı bir

Romana dönüşür

Satırlara sımayan, bitmeyen

Beyinlere yüreklere işlenmiş

Bir tutkudur

Umuda yolculuk

Spartaküs'ün evinde esen

kulakları saır eden

uğursuz rüzgarın ultiu sesi

15 Şubat'ta çanların çınlayışı

Esen çeytani kasırga

Roma'nın tarihi sayfalarını

Uçurdu mralı'ya

Umuda yolculuk

mralı'dan insanlıın umudu

Sarı yeil, kırmızı renkleri ık saçı

Ezilen halkların özgürlük yoluna

Aydınlatı

Umuda yolculuk devam ediyor

Umudunu sırtlayıp onu arayışlarına götürecek trenin yolunu dört gözle beklercesine bekliyordu kapıda. Ülke bürosuna bakan Pegeri arkadaşın beynini şişiriyordu her gün. “Bir an önce gitmek istiyorum, elini çabuk tut, pasaportumu bir an önce çıkar yoksa yüreğim kaldıramayacak bu hasreti ülkeye gitmeden burada şehit düşersem vicdan azabından gidersin” diyordu. Pegeri çoğu zaman eve gelmekten korkuyordu. Pasaportunu geç yaptığı için eve alınmama cesazı alıyordu. Bermal bu sürecini evde kitap okuyarak Avrupa’daki tarihi yerleri gezerek geçirse de beklentili ruh hali onu sıkıyordu, cansıkıntısını kitaplarla geçiren “Kara kızın” bir gün çılgınlığı tutar.

Maden Pegeri pasaportlarını erken getirmiyor o zaman cansıkıntılarını da Pegeri’den çıkaracaklardı. Gece geç saatlerde kapı çalınca gene pasaportum geldi heyecanına kapılır, cevap yine “Beklemek zorundasınız heval” olur. Evde birlikte kaldığı Jiyan (Muş) arkadaş ile Pegeri arkadaşına kadın kıyafeti zorla giydirir, zamanını doldurma, onu çileden çıkartmaya çalışıyorlardı onu kızdırlarsa bekli işlemleri hızlandırabilirlerdi Pegeri bu kadın kıyafetleriyle zorla hatıra resmi çekitmekteve onu kızdıramadığını görünce farklı kızacak yollar arıyordu. Ve sonunda onları kapı dışarı edecek bir espiri, Pegeri biliyor musun “Kadın olsaydın bu halinle yıllarca evde kalacaktın” deyince cinleri tepesine çıkan Pegeri “Allahım ne zaman kurtulacağım sizin bu çılgınlarınızdan biran önce bu pasaportunuz çıksa da kurtulsam” diyordu. Bunun karşısında gerçekten mi, ne zaman çıkaracaksın, yani artık gidiyoruz değil mi?” eklenince Pegeri yine duygusallaşıp “Tamam heval sabredin az kaldı istediğiniz özlediğiniz, topraklara ulaşacaksınız” Bir an önce çıkmak için Pegeri’ye yapmadıkları kalmamıştı. Ve umuda yolculuk etmenin tam zamanı, heyecam dolu bir bekleyiş ile havaalanından uçağın kalkmasını bekliyor yoldaşlarıyla yüreği heyecam dolu sessizce masada oturmuş bekliyordu. Uçak saati gelip çattı Bermal ve yoldaşları sevinç ve ayrılık hüznüyle doluyken ardlarında kalacak Pegeri’nin gözü yaşlıydı. Sanki onları bir daha görmemek üzere umuda ülkelerine yolculuyordu. Durmadan hatıra resimleri çekiyordu. Veda anı gelince herkes birbirine derin anlaşılmaz bir sessizlikte sarıldı “Güle güle heval, serkeftin özgürlüğün diyarı ülkemizde buluşmak üzere” dedi her biri. Gümrüğü geçerken dönüp geride bıraktığı gözü yaşlı Pegeriye baktı. Ona da son kez elini kaldırıp “Haa unutma Amed Mardin kapısında buluşuruz”! dedi.

Uçak havalanmadan önce son kez çevresine bakınıp durdu. Heyecandan kalbi duracak gibiydi. Kendi kendine konuşmaya başlayınca arkadaşlar şaşırmıştı, ani bir çıkışla kollarını açarak “Dayan yüreğim dayan, hasret bitiyor, geliyorum Kürdistan, geliyorum” o an uçaktakiler onun deli olduğunu düşünmüşlerdir. Doğru o bir deliydi, ülkesinin, Kürdistan’ın delisiydi yani akıllı delilerindendi. Kürdistan topraklarına ayak basmıştı, artık ülkesindeydi. Kavuşma sevincini yaşıyordu. Yüreği dopdoluydu bu diyarda umuda yolculuğu ülkesinde de derinleştirdi ülkesinde ise o arayışların yolcusuydu.

Gün dirildi artık, özgürlük arayışının son durağındayız zamana ve mekana sığdıramıyoruz yüreğimizdeki heyecanı coşkuyu sevinci. Sıyrıyoruz kendimizi pamuk ipliğiyle birbirine bağlanmış sahte sevgilerden, sahte yüzlerden, sahte hayallerden... yoktur artık düzen adına yaşayacağımız duygular, düzen adına kölelik zincirinden başka kaybedeceğimiz bir şey yoktur artık. Özgürlük tutkusu vardı mı bir kere insanı, bir başka oluyor o zaman. İşte o zaman bütün sıradan duygular, sıradan sözler sıradan özelemler küçük kalır özgürlük tutkusunun karşısında.

Özgürlük deryasında yeniden yaratılışın yoluna düştük birer birer. Gelecekte yaratılacak özgür bir dünya özgür bir insan, özgür bir ülke hayalleriyle düştüğümüz için yollara atık geçmişlerimizle kedersiz kaygısızca vedalaşmanın zamanıydı. Evet artık yol ayırımıyla çocukluk hayallerimize erişmenin zamanı geldi. Biliyorum hemen o kadar kolayca olmayacak bu yol ayrımı. İnsan yenibir sürece atılırken mutlaka zorlukları çelişkileri olacak, yeni adına yaratılacak mücadele güzel olduğu kadar zordur da. O yüzdendir ki duygularından bağımsız oldukça gerçekçi atılıyordu kavgaya herşeyi tartıp biçip, neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar vererek doğrularıyla ilkeleriyle, ret kabul ölçüleriyle en baştan sözleşerek kavgaya girmek daha gerçekçi geliyordu ona.

Yaşam karşısında görünen ve görünmeyen gerçeklikler karşısında bilinçli, sabırlı olgunca, mütevazı bir giriş çok daha görkemli ve saygın bir duruşu yaratacağı onda.

Şunu bilmeli: Öldürmeyen acı insanı her zaman güçlendirip çeliştirir özgürlüğe yakınlaştırır. O yüzden de yaratılacak yeni yaşamın özgürlüğün bedeli ağırdır. Evet bir yol ayırımıydı onu beton ülkeden, cennet misali topraklarına yönelten. Ülkeyi düşündükçe bir başka oluyordu içi, çünkü bütün yaşamı boyunca yarım kalan hayallerini özelemleri, ütopyalarını ülkede tamamlayacaktı. Kaybettiklerini bu topraklarda kazanacaktı.

Ülkeye ayak bastığı zaman nefes nefesse Şino köyünü aşarken, içini çekip şöyle bir doğruldu bakışları dağların doruklarına ve zirvesine. Elindeki sigarasının dumanı dağların özgürlük havasına savururken, takattan düşüp olduğu yere çantasına yaslanıp oturdu. Elindeki sigarayı kızarak fırlattı “Bir daha içmeyeceğim seni, sen benim nefesimi kesiyor, yürüyüşümü de ağırlştırıyorsun” dedi. Kısa bir moladan sonra dağların ardı sıra bitmeyen zirvelerine ulaşma yolculuğuna koyuldu.

Tüm yaşamı boyunca özünü korumaya dönüktü çabası hep içindeki anlaşılmayan suskun çocuğu korumaktı kavgası. O yüzden hep iç dünyası cevapsız kalan sorular ve yarımliklarla doluydu içindeki özü, özgürlük tutkusunu hasret kaldığı ülkesiyle buluşturan ne kadar bir yaban gülü gibi hep korudu, taze tuttu içindeki duyguları. İçindeki yaban gülünü

ülkesindeki kardelen çiçeğiyle buluşturana kadar yaşamı boyunca o yaban ellerde gün dirilip, güneş ışınlarıyla buluşana dek içindeki derinliklerde gömerek hep taze bıraktı içindekileri. O yaban ellerde hiç kimseye koklatmadı çiğnetmedi yaban gülünü, Kardelen çiçeğinin saf temiz diri canlı asiliğinde bulacaktı kendisini. İçindeki ışıklı özü hep korudu taa ki içindeki saf temiz berrak yönlerini ülkesinin duru saf ve temiz topraklarla buluşturana kadar.

Ülke onun için yeni ibir umut deryasıydı. Artık herşeyiyle kendini ülkesine adamıştı. Haallerini umutlarını, özlemlerini ülkesine adamıştı. Ülke onun için yeni bir yaşamın başlangıç adıydı. İçindeki devrim hayalleriyle “Kamo”ca sarıldı ülkesine proleter bir devrimci olma hayalleriyle yüklenecekti yaşamın tüm zorluklarına. Hani hep anlatılır ya, koskocaman bir dünya düşünür, sığdıramaz yüreğindeki sevgi daarcığını ülkesinin hiçbir yanına. Yol yürüyüşü boyunca kendisini ülkesinin dört bir yanında ve cofrafyasını karış karış gezen bir gerilla olarak hayal etti. Ve dört elle sarılacağı sözünü verdi kendisini karşılayacak günlere. Zinarin’ce yaşama başyaacağı sözünü verdi “Zinarin’I zorlayan arkadaşlar gibi olmayacağım” dedi.

Nihayet bitmeyen ardı ardına sıralanan tepeleri aştık ve hemen karşımızda akadaşların mangalarını görebildik.

Bir anda karşımıza çıkan ilk gerilla grupları bizi heyecana sürüklemişti. Sıcak bir gerilla selamından sonra içlerinde tanıdık yüzleri fark ettik. Kani Yılmaz, Özgür Politadan Timur ve tanıyamadığımı Fuat arkadaş karşımızda duruyorlardı. Fuat arkadaş bize espiyiyle takıldı ne işiniz var bu dağlarda deyince Bermal güldü ama hala onu tanımız değildi. Bu Fuat arkadaşdır deyince şaşkın bir yüz ifadesiyle ve çekingence kıkırdamaya başladı. Gerçekten Fuat arkadaş Avrupa’da tanıdığımız Fuat arkadaş değildi. Dış görünüşüyle onu şirin babaya benzetmiştik. Şakalaşmalardan sonra askeri eğitim için gideceğimiz bölüğe yol aldık. Kampta yabancı olmadığı, batı ülkelerinden ondan önce anavatanına ulaşan arkadaşlarıyla askeri eğitim göreceği için çok mutluydu.

Ülkesiyle buluşmanın heyecanında ağır özlem ve sevgileriyle yüklüydü kalbi. Hiçbir anı ve zamanı sıradan değildi, hep olağanüstü süreçlerle karşıladı devrimin getireceklerinin. O hiçbir zaman mücadele sürecini kitaplarda yaşadığı gibi geçirmede. Kitaplar hep gerçeğin acı dilinden bıçak gibi keskin insanı yakan yıkan, dilinden uzaktı. O hep yaşamı yaşamın dilinden, gerçeği gerçeğin dilinden yaşayarak öğrendi. Kitaların devrim diliyse maceravari romantik, hayalci kurgularla süslüydü ama gerçeklik çoğu zaman bunun dışında işliyordu.

Bermal hiçbir sürecini sıradan çelişkisiz öylesine yaşamadı. Bermal’in karakterini tamamlarcasına ülkeye geçiş süreci de olağan üstü koşullarda olmuştu. Bir yandan ülke topraklarıyla buluşmanın heyecanı, coşkusunu, mutluluğunu yaşarken diğer taraftan da içinde bulunduğu atmosferi anlamaya çalışıyordu. Bermal çabuk başlamıştır işe. Ülkenin taşı toprağıyla hasret giderirken çocukluk günlerinin en büyük özlemi olan kır çiçeklerinin kokusunu içine çekiyordu. İşin en zorlu ama en çok gereklilik arzeden yanı ülke gerçeğini tanımak, anlam katarak yaşamaktı. O iddialı gerçeğin yaşandığı dağlara gelmişti. Dağlarda sadece savaş değil yaşamda yakıcıydı.

Bermal Kürdün kara günü 15 Şubat sonrası gelmişti dağlara. Dağlarda savaş çetin çelişkiler ideolojinin keskinliğindeydi. Yabancı değildi sınıf ve cins mücadelesine. Ama bir de ülke ve halk gerçeği denen bir gerçeklik vardı. Bermal yaşanan çelişkileri görebiliyor, çözümleyebiliyordu, bu yaşananlar Bermal’I düşündüren ciddi bir gerçeklikti. Çünkü içinden geçilen sürecin olağanüstü bir süreç olduğunun bilincindeydi.

Çünkü ülkesinde tufan kopmuştu. 15 Şubat bir fırtına gibi esmişti, silinmesi zor yaralar izler ve acılar bırakmıştı. Yetersiz yoldaşlığın acısı ve utancı bir yandan kavururken yürekleri. Bir de yetmezliğin gafletinde olanlar, en çok da bu duruma öfkeleniyordu. Gün devrimciliğin sınıandığı gün yüreğini davaya yatırmanın günüyüdü. Gerilla yapısının hepsi yüreğindeki hıncı, öfkeyi, acıyı pratiğe dökmek için fedai eylem için öneri yapıyorlardı. Fedailik Bermal için özgür Önderine ulaşmak için temel yoldu. 15 Şubat ateşinin yangın yerine çevirdiği coğrafyada küllerinden kendini yeniden yaratmak gibi bir şeydi fedailik. Kırık kalpler buruk yürek vardı. Bakışlarda yabancı, kimsesiz bir özlem vardı. Bu özlem kavurmuştu, bir yürek yangınıydı bu. Ülkenin yeni gerillası Bermal, zorlukların, acıların içinde bulmuştu kendini.

Evet komplonun acı veren yanları hala tazeydi yüreklerde. Böylesi bir süreçte ülkeye gelmek, yani Önderliğimizin tutsak edildiği bir süreçte halen imha ve inkar politikalarının tüm çirkinliklerin devam ettiği bir süreçte ülkeye gelmek bambaşka bir değer ifade ettiği gibi bir taraftan da bir şanslılığın ifadesiydi. Ülkeye geleli henüz onbeş gün olmuştu yeni şervanlardaydık. Eğitim kampında bayan yönetimi olmadığı için üç bayan arkadaş olarak bir birimizi eğitip yaşamlarımızı örgütlemek zorundaydık. Bu nedenle bayan arkadaşların komutanı olarak Bermal arkadaş uygun görülmüştü. Ülke sahasında ilk kez sorumluluk üstleniyordu. Askeri sahada kadına komutanlık yapmakta başka bir meseleydi. Hele hele bir de Avrupa’dan yeni gelen bir savaşçıysa Bermal gibi işte o zaman gel de kendin ile etrafın ile doğruları paylaşma savaşımı ver. Böylesi bir görevi istekli üstlenmese de yapmak zorunda kalmıştı. Bir de bunun yanında yönetim ve yapı içerisinde çözemediği bazı yaklaşımlar, çelişkiler onu yaşamda durgun bıraksa da yöntemsiz, radikal yönleriyle işin içine giriyordu. Yanlış da yapsa doğru bildiğinin savaşçısı olmaktan kaçınmıyordur. Yoğun çelişkilerin olduğu bir süreçte, bunları çözümlemek için ideolojik derinlik sabırla, yöntemli bir savaşım gerektiriyordu.

O her seferinde sabırlı olmayı tercih ediyordu, çünkü herşey yeniliklerle doluydu çünkü PKK’nin yeniliklerle dolu bir hareket olduğunu biliyordu. Onun için herkes gerçeği olduğu gibi anlamalı acılarıyla üzüntüleriyle mutluluğuyla sevinciyle ne ise onu anlayabilmeli dürüst olunmalı, terbiyeli olunmalı, örgütten aldıklarını doğru değerlendirmeliyim diyordu ve bu günler için apacağım bir katkı varsa o da layıkıyla süreci algılayabilmektir. Yeni savaşçılardayken bütün çabası Önderliği ve örgütün özelde kendi cinsinin içinden geçtiği süreci yani gerçeği gerçeğin dilinden öğrenmeye çabalıyordu. Anlamadığı zamanlar çok olsa da ülke sahasına olan yabancılığına bağlıyordu. Çelişkilerini yoldaşlarıyla paylaşıyor anlamsız tavır ve sohbetler karşısında ise suskunlaşıp anlamaya çalışıyordu. Yani Dicleleşiyordu, sessiz, nazlı, mağrur ama içindeki hırcınlık akışkandı. Şunu kendine ilke edindi “Eğer bir hiçsen kendini büyük bir değer olarak görebilirsin kendini çok büyük görüyorsan, kusurlu olduğunu anlayacaksın, bu yolun yolcusu olacaksan, umudu

yaratanlardan olmalısın” derdi kendi kendisine. Doğru, umuda yolculuktan onunkisi yaşam umudunu yaratan fedailer birliğine geçti kendi önerisiyle.

Gelin geriye kalan “kara kızın” yaşam öyküsünü kendi dilinden kendi güncesinden dinleyelim.

Adı, soyadı: Sacide KARA
Kod adı: Bermal KARDELEN
Doğum tarihi ve yeri: 1 Nisan 1981 Hellexi Köyü Midyat
Partiye Katılım tarihi: 4 Mayıs 1997 Almanya
Ülkeye dönüş: 19 Mayıs 1999
Adres: Riegelsberger str. 36 66111 Saarbrücken/ Almanya
Tel: 0682-17540701

“İşaret bana bir iş olursa bu defterimin Avrupa’da bulunan aileme gönderilmesi tüm yoldaşlardan tek isteğimdir”

Bermal Kardelen

Hallo meine kleine Rüken!

Sevmek nedir bilir misin?

Ya sevmeyi sevdiğin için özlemeyi

Kendini sevginin al kanatlarının

Tüy hafifliğinde bırakmak

Sevmek için yeter mi?

Sevdanla arana giren

Engin dağlar ağılınca

Hatta birleince

Sevdana ulaştığını sandığında

Özlemin biter mi?

Belki de hiçbiri

Ne dersin?

Sevgiyi güzel kılan

Erişilmezlik,

Dostluğu güzel kılan ulaşılmazlık

Özlemi çekilir kılan

Kavuşma umudu

Ne zaman kavuşma

“ASLA”

büyü bozulur sonra

22 Ağustos 2000

Zeytin Gözlüm

Aradan çok uzun bir süre geçti aslında belki bazı insanlar için kısa olabilir. Özlemi yaşamak kolay değil. Ve benimişin uzun bir süre oldu, aradan birbuçuk yıl geçti ama sen bu günkü gibi hafızamda canlasın gülüm. Neden bana yazmaya başladın diye soru sorabilirsin, bu senin hakkın, nedeni sana sadece ülkemin güzelliklerini anlatacağım, dağlarını, suyunu, tabiatın güzelliğini, yaşamı kendimi ve tabii ki gerillayı aynı zamanda kutsallığı ifade eden yoldaşlıkları. Canım kadar sevdiğim senin de tanımanı istediğim insanlara da yer vereceğim. Çocukluğu, saflığı, temizliği, kirletilmemişliği seninle paylaşacağım Rüken.

Bunların yanında ise Önderliği tanıtmak istiyorum sana. Tanımalısın onu. Sana göndereceğim hiçbir değerli eşyam yok, sana sadece yaşamımdan kesitler, duygu ve düşünce dünyamı bu defter sayfalarına dökerek bir miras bırakabilirim. Bir gerillanın silahından, sevgi özlem, hasret, tutku ve bir de defterinden başka bir şeyi yok. Haa bir şey daha unuttum “Umut” umut insanı ayakta tutak tek kuvvettir.

Sana basın okulumuzu anlatacağım. Dağ koşullarında böyle çalışmaların başlatılması gerçekten de çok zordur. Üç tane okulumuz var, kültür, Edebiyat ve basın okulumuz. Amaçları demokratik sürece kadro hazırlamaktır. Bizim okulumuzun amacı daha doğrusu biçilen misyon ideolojik ve politik derinliği yakalamak, partiyi her alanda her yerde ve her mekanda temsil etmek, yani kendini aşan insan hedefe kitlenen düşünceyi üreten ve örgüt çıkarlarına hizmet eden güçlü bir kadro duruşu ortaya çıkarmaktır.

23 Ağustos 2000

Seninle bugün bir diyalog kuralım mı? Ne dersin? Seveceksin eminim buna sen bana soru soracaksın ben de cevap vereceğim. Başlayalım haydi! Tamam mı Ruken!

Sen kimsin?

Ben iç çatışma, sorgulama ve parti arasında kalmış fakat henüz bir yaşam tarzını sağlamlaştırmamış bir bireyim.

Ne arıyorsun?

Ben bir kişilik arayışı, yaşam arayışı içerisindeyim. Olması gereken devrimin istediği kişiliği arıyorum. Bermal’I arıyorum.

Neyi seviyorsun?

Ben anlayışlı, duyarlı, eylemci yani bu üç yanı u özellikleri bir arada yaşayan insanları severim. Ben gerillacılığı seviyorum. Çünkü yaşamında bir bütünen yaratıcılık var, sevgi ve özgürlüğü görüyorum. Ben doğanın senfonisini seviyorum çünkü ben orada kendimi bulabiliyorum.

Neyden nefret ediyorsun?

Ben insanın, insanı kullanmasından sahte sevgiden, sahte yoldaşlık ve dostluktan nefret ediyorum. Aynı zamanda sorunlara güç getiremediğimde kendimde nnefret ediyorum.

Yaşam nedir?

Çatışma ve çelişkileri halinde bir yumaktır. Çelişkiler üzgerinde kuruludur. Yaşam çok yönlü bir hareketlilik. Yaşam objektif ve subjektif yanlardan oluşur. Yaşam dur durak bileyen bir mücadeledir, yaşam bir emek sevgi, aşk kavgasıdır. Yaşam insanların temel sorunudur. Kısacası yaşam herşeydir.

Sevgi nedir?

Sevgi emekle kanıtlanan iradi güçtür. Sevgi bir duygu gücüdür. Sevgi yaşama verilen cevaptır, veya yaşamın hakkını vermektir. Sevgi yaratmaktır.

Ölüm nedir?

Ölüm yaşamın bir zıddıdır. Yaşama son vermektir bir sonuçtur. Umutsuzluk ölüme götürür, ölüm hayallerin ve arayışların durdurulduğu andır yani durağanlıktır. Güzel olan son ise onurluca yaşamak, onurluca ölmektir. Ölümüyle yeni bir yaşamı yaratmaktır. Ölümleleriyle yaşama damgalarını vurmaktır.

Savaş nedir?

Savaş iki siyasi gücün çıkarları doğrultusunda çıkan şiddettir. Savaş bir sınıfın veya bir toplumun çıkarlarını korumak ve bu temelde saldıran karşı gücün zora baş vurmasıdır. Bunun içerisine kültürel, siyasal vb. hakları kapsar.

İnsan nedir?

Yaşamın en gelişmişliğidir. İnsan yaşamla hesaplaşan bir varlıktır. İnsan gururlu, onurlu bir varlıktır. İnsan üreten, düşünen, bilinçli emek veren bir varlıktır.

Neyden korkuyorsun?

Ben bilinçsiz insanlardan korkuyorum.

PKK nedir?

İnsanlığın kimliğidir. PKK ezenleri yarılayan, ezilenlerin temsil hakkıdır. PKK tarihtir. Geçmişin, eskinin sorgulanması, geleceğin yeniliğin özgürleşmenin kimliğidir.

Önderlik gerçeği nedir?

Toplumsal çelişkilerin içinde en gelişmiş insandır. Yaşamın teorisini bilen toplumsal mücadeleyi gericilikten kurtarmak isteyen zafer kişiliğidir.

İyi kötü arasındaki fark nedir?

Başarı ile başarısızlıktır. Olması gereken ve olmaması gerekendir.

Güzel-çirkin arasındaki fark nedir?

Güzel olan kendi hazinesi olan, özünü koruyandır. Çirkin ise kılıktan kılığa giren, kişilikten kişilğe girip kendisine yabancılaşandır. Güzel ve çirkinini iyi ayırt et, çirkinleri görmeden, yaşamadan güzellikleri bilmezsin veya güzeli bilmezsin. Çirkinlik de öyledir.

Kadın kimdir?

Kadın en çok kendine yabancılaştırılan sömürülen bir cinstir. Kadın toplumun temelidir, çünkü gelecek onun elindedir. Kadın asırlardan beri baskı yaşamış dolayısıyla gelişememiş, yaşamın sakat edilmiş bir parçasıdır.

Erkek kimdir?

Toplumun yarısını oluşturmaktadır. Egemendir, yaşamın güzelliğinin katilidir. Kimliği var, egemenliktir.

Kişilik nasıl oluşur?

Kişilik üretimin evrenin ve coğrafyanın etkisiyle oluşan karakterdir.

Sence uzayda ne var?

Benim bildiğim kadarıyla, gezegenler, uydu, yıldızlar, ay, samanyolu var.

Bazı insanlar neden siyah?

Bazı ülkelerde havanın sürekli aşırı derecede sıcak olmasındandır.

Gece ve gündüz arasındaki fark nedir?

Karanlık ve aydınlıktır

“Dostluğun sıcaklığında

Dürüstlüğün asaletinde

Güzelliklerin inceliğinde

Buldu çocukthane yüzünü

Ve sevdim seni Ruken”
“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım”

Asi Yürekli

“Anlamsızlıkların deryasında yüzmek veya çırpınmak”

Dostlukların yalancılığı bir kez daha doruk noktasında hissettirdi kendini kimi tüm varlığını ruhunu duygularını yüreğini verebilecek kadar sevdalıyken kimi ise küçücük bir alacak gönüllüğü bire esirgeyebiliyor.

Ben dostlar arasında açık, yiğitçe konuşmasını isterim. Dostların düşünceleri ne ise sözleri de o olmalı, yoldaşlar arasındaki bağlar sert, yırtıcı olmalı. dostluk yoldaşlık kavgacı olmadı mı sağlam, samimi dürüst ve cömert değildir. nazlı yapmacık bir hava birini kırma korkusu dostluğa rahat nefes aldirtmaz, düşüncelerimizin en iyi aynası yaşamlarımızın akışıdır.

Vicdan olayı çok önemlidir Ruken. Vicdan içimize korku saldığı gibi, suçsuzsak rahat ve güven verir bize. Ben kendimden söyleyebilirim ki her türlü kötü durumlarda içimden geçeni niyetlerimin temizliğini gizlice kendim bildiğim, düşündüğüm için daha korkusuz adımlarla yürümüşümdür. Yaşamda güçlü olmak gerekiyor, kaçınılmaz, hassas can alıcı bir savaşımdır bu savaşım “zoru” başarmak ile bağlantılıdır, bir sınavdır bu yaşama karşı bir sınav içerisindeyim.

24 Ağustos 2000

Sevgili Anneciğim

İnsana muhtaç bir anda sığınacak, ürkmeden sığınacak başımı omzuna koyup ağlayabilecek ama horlanmadan kaygısızca ve sıcaklığını yüreğimde hissedebileceğim birine muhtacım. Tıpkı okyanusun ortasında fırtınaya tutulmuş bir yelgekinin limana muhtaç oluşu gibi.

Acı çektimbezende umut yaratıpmutlu olmaya çalıştım geçen yıl yine bu zamanlardaydı. Ben yine zorda yine insana muhtaçtım. Ama zifiri karanlıkta kibrit çöpünün ışığında sen ve o, benimleydiniz. Gündüz çektiğim acıları gece düşlerimde paylaşıyordunuz. Eski dostları anımsıyorum, paylaşım anılarını, yakalanan küçük mutlulukları artık eskisi gibi duyumsayamıyorum. Çocuk gülüşleri isyankar mahsum bakışları heyecanlandırmıyor. Sabah çiğinin ferahlatan kokusu özgürlüğü simgeleyen kuşların cıvıltıları, bahar çiçeklerinin kokusu benliğine hala huzur veriyor ama yetmiyor. Her zaman hüznün kaplar benliğimi, özgürleşmek, özgürce savaşmak ve savaşımın sonucu karşılayabilecek güçte olmak, özgürleşmek kopuşu sağlamakta mümkündür.

Niçin güzelle yaşamak dururken, güzeli yaratma yolundayken insan sürekli, çirkinle uğraşmak zorunda kalıyor. Alnından operim anneciğim. “Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

19 Ağustos

Dola Koke

Açelyam! (Ruken, Mizgin, Mehmet)

Bireyin kendisinin olması oldukça önemli bir olgu. Kendi iradesine dayanması başkasının etkisi altına kalmadan sadece ve sadece kendisinin olması, yani eğer ben var isem kendim için varım, kendi amacıma düşüncelerime ilkeme, irademe dayanarak varım ve yaşarım, yani Bermal, Bermal içindir bir başkası için değil. Yaşamda, eylemde düşüncede kendinin olmak tabii ki çok kaba anlamıyla bir cinse dahilsin, bulunduğun ortama, bir örgüte dahilsin ama bu şu anlama gelmiyor. Yani kendimin olmaması anlamına gelmiyor. Mesela bazı şeyler vardır genelin çıkarına ilişkin ise veya bir ulusun bir cinsin, hatta bir etnik çıkarına dayanıyorsa sen uymak zorundasın çünkü politik bir ortamın politik bir hareketin içindesin, politikanın gereği bile olsa sen genele katılımı sağlamak zorundasın. Ancak sadece bireylerin bireysel çıkarına dayanıyorsa işte o zaman çok çirkin bir hal alır. Peki ortalıkta gezen ve gün geçtikçe iradesizleşmeyi kabul eden gittikçe çirkinleşen dalkavuklaşan, yağcı kesim dediğimiz ortayolcu insanlara ne demeli. Sürekli böyle mi kalacaklar ne zaman kadar başkalarına dayanarak yaşacaklar, kendi ayakları üzerinde durmayı ne zaman becerebilecekler? Daha doğrusu ne zaman kendilerinin olacaklar, bir başkasının olmadan sadece ve sadece kendilerinin olacaklar. Kendi doğrularına ilkelerine hizmet edecekler. Kendi iradeleriyle hareket etmeyen birçok birey başkalarının etkisi altında olan bağımlı, güdümlü iradesiz kişilikler çizgiyi ne kadar zorladıklarının farkında değiller.

Sürekli başkalarına bağlanırsan, başkalarından beklersen, iradene sagıy duymazsan bu sonuç kaçınılmaz olur. Duygusal bağılıklar yenilenmeyen bir kişilik sürekli geçmişe takılır ve geçmişten ders çıkaramayacağı gibi geleceğini de planlayamaz. Bireyin yaşamına yön vermesi demek, duygu ve düşüncesine yön vermesiyle bağlantılıdır. İradesiz bir kişiliğin yaşamı dağınık ve örgütsüz olur. Önderlik bu konuda “Kendisinin olmayan büyük başarılarla imza atamaz” diyor. Her zaman büyük imzaların sahibi olma dileğiyle, devamını getireceğim.

“APOCU RUH BAŞARI VE ZAFER RUHUDUR”

Güncel Notlar:

İnanç sevgiye ve yaratmaya dayanır. Sevgide bir sonsuzluk vardı, sevgide eşitlik, özgürlük vardır. eşitlikte özgür bir başarı vardır.

Evet Kardelenim:

“Yaşadıklarımızın yoğunluğu zamanı ve mekanı aşmamız için bir başlangıçtır ve bu başlangıç her başlangıç gibi zorluydu. Yarım kalan hiçbir şey yok hayatta bütün peygamberler gerçeği saklamışlardır. Onu güzelliğine değerine denk bir çabanın uzaklığına koymuşlardır. öyle ki gerçeği öğrenmek isteyenler inancın ve çalışmasının sahibi olabilsinler”

Hüseyin Kaytan

Sanırım bu alıntı biraz ip ucu vermiştir, düşüncelerime dair.

Zine Nidal

Sevgiler

Yüreğimi yalnızlığa terk ederken fırtınanın peşinde koşmak değil midir, düşüncelerime dair Zin yoldaş.

Sevgili Açelyam:

Özgürlük bir kurşun gibidir

Ona yetişmek imkansızdır

Ona yetişmek için yüreğimizi

Rüzgar gibi tutmalıyız

Çünkü

Kurşun nereye giderse gitsin

Rüzgarın kanatlarındadır

Ve rüzgarın en güzeli

Kadının yüreğindedir

Tarih hiç solmayan yapraklara sessizce yayılırken, zaman bitimsiz bir yoldur. Ve her durağında bizlere yüreği keşfedilmemiş insanı anlatıyor. Neydi? Çağlardır insanın arayıp da bulamadığı yitirilen neydi? Bu soruya verilebilecek en özlü ifade özgürlük olur her halde bizler için. Özgürlük; koskoca bir insan deryasının içinde kendimize kalın sınırlar çizmek iken onun için özgürlük dört duvar arasında bile yüreğini ve bilincini tüm insanlara taşıyabilmektedir.

Ruken'e

Şafak her kızıştığı anda

Yeni bir gün doğmadı

Yarım kalmış günlerdi yaşanan

Bundandır durgun bir okyanus olmak isterken

Hırçın sulara sevdalanmam

Bundandır yüreğimi yalnızlığa terk ederken

Fırtınanın peşinden koşmam

Ayaklarım acemi

Yüreğimi

Ateş dansına kaldırırken...

Şafak vaktinde bu bahar senin, son bahar senen sonbahar dolunaylı gecelerle birden uyanan toprak hayatın kaosunda ışıklı bir soluklanıştır şimdi. Düşlerde kaldı dört mevsimi yaşama isteği, tutkusu ve arzusu. Yüreğim göğüs kafesime sığmıyor gülüm. Anılarımızın ve hayallerimizin nehirlerinde yeşerirken keklik sekişli bir hayata isyandı maceram. Yüreğim göğüs kafesimi çok zorluyor Açelyam...

30 Temmuz 2000

Açelyam:

İnsanoğlu: Yeni gelen yılların farklı gelişmelere gebe müjdeleyici umutlar taşıdıklarına ve ileriye açılan yeni kapılar aradıklarına inanırlar. Yüreğin derinliklerinde aralanmış ancak ardına kadar açılmamış derin delhizlere çıkarlar.

Dehlizler: Henüz yaşanmamış olanın gizemi ilinmezliği ve heyecanı doludurlar. Kendi dehlizlerinde sana ait olan iyiyi ve güzeli özü ve saflığı bulabilmek dileğiyle sabrı esas almak gerekir.

Sabır: Gidemediğin okyanusları aşabilme gücünün sabit çok uzak diye düşündüğün mavi yolculuğu düşlerinde görebilme sabrı. En güzeli özünü yakalayabileceğin kadının geliştirilme çabası.

Yayılma: Bir din gibi buluşan umutlar, çoğalan özelemler, çekilen acılar, bir birini bulmayan yolları birleştirme azmi gibi yayılma.

Hedef: Büyük insan bakiresinin dediği gibi “Kadının amacı güneş kadar net ise yöntemini bulur” düşünülmesi güzel günlerin geleceğine inanmak ve çabasını moralde göstermek gerekir.

Şimdilik: Hep içe akıtmak gerekir, denizleri, fiskıran bir volkan haline gelmek için umut, sabır, coşku, yöntem,zamanlama, başarı, inanç, bağlılık, politika.

Geçmiş: Bir birey toplum, halk, ulus veya sınıf açısından kendi geçmişini bilme bunun yerel, bölgesel yapılarla bağlarını ortaya koyma yaşanan olay ve olguların sınıfsal analizlerini yapmak. Neden, niçin ve nasıllarını ortaya koymak bu temelde miras olarak sahip çıkılması gerekenlerle reddedilmesi gerekenleri ayırıştırma, tarih bilincinin geçmiş ayağını oluşturmak demektir.

Gelecek: Tarih bilincinin bu ayağı geleceğe ilişkin ütopyalarımızı, hayallerimizi yani geleceğe ilişkin tasarılarımıza ulaşmak istediğimiz asgari, azami amaç ve hedeflerimizi içerir.

Bugün: Geçmiş ile geleceğin buluştuğu kavşaktır. Pratik sürecidir. Geçmişten çıkarılan derler ışığında geçmişin birikimleri de devralarak tarihin bir parçası yani tarih şimdiki zamanın bir yapıcısı yani tarihin kendisi olduğunu bilerek kendini bir yönüyle yıkmanın diğer bir yönüyle de yapmanın öznesi olarak kanumlandırmayı içeren ayaktır. İşte gün de bu noktada anlam kazanır.

Gün: Yıkmanın ve yapmanın gerçekleştiği ve her ikisinin iç içe yürütüldüğü planların yaşama geçirildiği gündür. Gündür, yıl, yıllardır, dönemdir, çağdır. Güne yüklenen anlam saf bu değildir. günü çözümleyebilmemiz aynı zamanda geçmişin anlamamıza da yarar. Yine geçmişin açığa çıkarabildiğimiz oranda güne gerçek anlamını yükleyebiliriz. “Burada çözümlenen an değil tarihtir. Birey değil sınıftır” derken Önderliğimiz bu noktada anlatılır. Geleceği de bağrında bir nüve olarak barındırır. Güzellikleriyle çirkinlikleriyle bu anlamda gelecek sonraya bırakılan bir şey değildir. günde kazanılması başarılması gereken bir durumdur. Tarih bilinci geçmiş bugün gelecek olmak üzere üçlü bir sistematiğe oluşur ve bunlar arasında diyalektik bir bağ kurar.

Tarih ve Güne cevap olmak: Tarihe cevap vermek en yalın ifadesiyle yüce amaçlarımıza ulaşmak hedeflerimizi birer birer feth etmektir. Bu tarihin önündeki engellerin temizlenmesi anlamına da gelmektedir. Ancak bunun için önder, savaşçı, ulus, hal, parti, sınıf olarak rollerin oynanması gerekiyor. Tarihe cevap güne verilecek cevaptan geçiyorsa güne verilecek cevap da “Nasıl yaşamalı” sorusuna verilecek cevaptan geçiyor. Dolayısıyla “Nasıl yaşamalı” sorusuna cevap tarihe verilecek cevabın özü oluyor.

“Nehir yatağı gözlerinden öperim”

Sevgili Ruken:

Bugün özgürlük konusuna değinelim. Kimisi için özgürlük sınırsızlığı simgeleyen masmavi bir deniz ya da gök yüzünü seyre dalmak iken, kimisi için özgürlük bir somun ekmeğini satın alabilmektir. Kimisi için ise istediğini her zaman ve her mekanda yapmak iken, kimisi için tüm özlemlerine ulaşmaktır. Kimisi için özgürlük olabildiğine para ve rahat yaşam iken, özgürlük bir diğeri için onurlu ve erdemli insanın yaşamasıdır.

Senin yaşadığın koşullar çok farklı onun için özgürlük nedir sorusuna bir bakış açın olmalıdır. Fakat hiçbir zaman rahat yaşamı ve parayı özgürlük olarak görme Ruken.

Para insanlar için ihtiyaçlarını karşılamının sadece bir aracıdır. Mutluluk getirmez. Mutluluk kavganın içinden doğar. İleriki süreçte sana çok değer verdiğim, özlü, dürt, parti karşısında temiz olan arkadaşları yazmak istiyorum.

“Hiç özlemedim seni
özlemek dostluktur
oysa ki ben
dostluğun ötesinde de
bulabilmeliyim seni”

“Sensizlik cehennemün öbür adıdır Bağıkanım!”

31.08.2000

Dosta

“Sen dostumsun benim
gülünce güneşler açan
bulutlara asarım rüzgara
suretini her akşam
her akşam bir mektup yazarım
dağlar kadar
kayıp bir adresten geliyor sesin
İmdi üzüyorsun
unutma dostum
sen neredeyse
orada ölmek isterim”

Allı turna gibi iğledim seni
Umudunu iğleyen bir sevgili gibi
Emeğim, aklım, umudum, özlemim olan
Önderlik sevgimi ektim yüreğime
Göz nurum emeğim, sevgim, özlemim
Van gölü kalesi gibi
Özgürlük dansı ediyorlar
Beynimde ve yüreğimde
Turnanın süzülmesi gibi
Ülke sevgisini ve
Önderlik özlemimi

Dokusam sana
31.08.2000

Açelyam (Ruken)

Yaşadığım müddetçe sevdiklerimle hiçbir zaman birleşmedim. En büyük kavga doğru bir sevgiye ve yaşama kavuşma kavgasıdır. deli yüreğim hüznünlendi yine dünyam. Sonbahar rüzgarları içimi burkuyor. Niye mi, dostun özlemine, sevdanın delisine hasretin goncasına, yüreğimin derinliklerinde bir acı hissediyorum.

Bugün 1 Eylül Dünya Barış Günü bugünün ilan edilişi ikinci dünya savaşından sonra gerçekleşiyor.

1 Eylül 98 ateşkesi

1 Eylül 99 geri çekilme süreci ve Demokratik Cumhuriyet'in kurulmasına yönelik harcanan emekler, çabalar. O olmadan yaşanılır mı?

1 Eylül 2000

(.....)

Ve elimde kırık sazım

Her b ir teli bir ba ğ ka ç alar

O barut kokan ak ı ımları

Yalanlar dolanlar

Talan olmu ğ duyguları sen anlat

Sen anlat varlı ğ ın içinde

Yoklu ğ u ya ğ amının acısını

ıhanetin o sayısız sancısını

Sen güne ğ in tüt ün sarısı

Saçları sırma

Gözleri ay parçası

Ve

Korkarım ki

Daha dün oynadı ğ ımız yerde

Bulamayacaksın beni

Belki de karanfil koyaca ğ ın

Bir mezarım dahi olmayacak

Ve gasp etmeyecek sevdaları yeni nesil

Ve sen ikibinli yıllar çiçe ğ i

Solmayacaksın yaban ellerde

Kıracaksın vazoları

Kıracaksın diyorum

Alnımıza kazılmı ğ betondan muskalar

Sen vah ğ bayırların çiçe ğ i

Saçlarım kanıyor görüyor musun?

Çözülmesi gereken bir sır gibi

Görüyor musun kaldırım çocuklarını

O kirli elleri paslı parkaları

Paramparça duygularıyla

Vurulurken kimileri sokak ortasında

Kimileri tapınıırken varlı ğ ı

Tanıksız var ediciye

Sen derin uykularım

Alnı açık, ba ğ ı yanık

Soranlara beni anlatacaksın

Yıllarımız çılgın taylor gibi

Sürüp giderken

Kambur karıncanın sırtındayız,

Sen ikibinli yılların çiçe ğ i

Hangi zaman diliminde

Kaybolup gittin?

Kardelen/Haziran 2000 Dolakoke

Sevgili Ruken

Sahrada umut çiçe ğ i olmak, kayadaki gül misali gibi.

Seni Mani'nin, insanın içindeki özü, Gılgamış'ın yaşam otunu, İsa'nın sevgiyi aradığı özlediği kadar arıyor, özlüyor ve seviyorum. Sevmenin çekingenliğini bildiğim halde seni sevebilecek yanımı sönmeyen bir çocuk gülüşü kadar büyütme istiyorum. Hiçbir sınır boğamadı özgürlüğün ıııııı tıpkı bütün kara kışlardan sonra gelen bahar, zifiri karanlıktan sonra ağaran şafağın kızılıllığıyla beliren güneş gibi.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım!”

03 Eylül 2000 Dolakoke

Ş. Şirhat yoldaş için (Aydın Kılıç)

Bütün sevgiler, mutluluklar, aşklar içinde ayrılık, sevgi, hüzn, hasret ve özlem riskini taşır. Sevgi büyüdükçe bunun acısı da katlanarak büyüyor, biz bu acıyı çekmeye gönüllüüz. Bu çektiğimiz acı yaşanan ve yaşanacak olan mutluluğun bedeli olsa gerek. Görülecek güzel günlerin umududur ayakta tutan. Yüreğe sınır, sevgiye zaman işlemez, en büyük sevgi yüreğe kazılı olandır. Her gidiş yüreğin bir parçasını alıp kendisiyle götürür. Fakat geride kalan ve bırakılan parçalar birleşip, derinden büyürler.

Bağlılıklar, dürüst sevgiler katıksız ise ayrılık korkutmamalıdır. Büyülen sevginin ağırlığını kaldıracak kadar büyük yüreklere sahip olmalıyız. Yüreğim bu kadar büyüyen sevgileri kaldırabilir mi? Bilemiyorum Şirhat yoldaş bilemiyorum. Bütün çabamı kendimi büyütme, yüreğimi güçlendirmek için harcayacağım.

Fakat bundan sonra bu kadar değerli gördüğüm sevginin üzerine başka bağlılıklar gelişemez. Bunu feodal yaklaşım olarak değerlendirsen de umurumda değil. Ben sevdiğime, sevgimin saflığına dürüstlüğüne inanıyorsam bu sevgi beni ayakta tutan güçlenme gereksi olan bir sevgi olacak.

Yüreğimize yağın yağmurum sesini dinlemeyi başarabilirsek, kendimizle barışırsız demektir. Kendisiyle barışık olmayan insanın yaşamından tat alması beklenemez. Ait olunamayan bir yaşamda mutluluktan bahsetmek de mutlak mümkün değildir. mutluluk kavranın içinde yeşerir.

Özgürlüğü vurgun bakıllarını gördüğümde

Duygularım demlendi, asırlık isyan gibi

İte ruhumu gözlerine ektim

Akın iksiri gibi

İncim bileyen, güneş solduran

Güllerindi

Umutlarıma ektim kızıl gül gibi

Suladım her gün umut güllerimi

En arınmış düğüncelemlerle

Yüreğimin en kızıl yerinde gizledim

Koparmaz ne kılıç darbeleri

Ne de en yakınım hainli

Emek ile idim, kanla kuruladım

Topladım en güzelinden

Yoldaşlık duygusunda, sakladım

İncimla Prometheus'un ateşindeki

İnsandın

Ruhumun taa derinliklerinde

Merhaba Ruken,

Dostlukların sahteliği bir kez daha karşıma çıktı gerçek yüzü ile, buna karşı koyacak gücüm yok. Dürüst ve samimi olduğuna inandığın bir bakıyorsun ortama ve değişen mekanlarla birlikte o da değişmiş. Politik çıkarlardır ama bireysellik temelinde ön plana çıkıyor.

Dost dediğin, yoldaş dediğin, insan dediğin zor günde belli olur. zor günlerde çıkmazsa girdiğin anlarda belirir. Ama o çıkmadı gülüm. İnsan sürekli ikiyüzlüdür. İki maskesi var. Yaşamda çektiğimiz her acı her sevinçte geçten yaşlısına kadına, çocuğa gerçek bir yoldaş olmayı dürüst yoldaşlıkları kurmayı başaran tek insan O'dur.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım!”

“Bir gül bir gün için

bir yoldaşlıksızlık için”

Evet Ruken bugün küçük, taptaze, saf ve temiz bir dünyaya sahip olan çocukluk saflığıyla büyüyen, kirletilemeyen canımdan daha çok sevdiğim “Özlem ve hasretleri her hatırlayışımda içimi yakıyor, yüreğim sevgileriye dopdoludur. Kim mi? Birini sen tanıyorsun ceylan gözlüm, Emine sana nasıl hitap edeyim zorlanıyorum. Sanırım 12 yaşına girmişsindir. Senin asiliğini çok seviyorum toplum içerisinde uysallaşma. Sürekli çelişkilerle ve sorgulama bakış açısıyla yaşa bir tanem. Bugün sizleri yaşıyorum, yaşadıkça birlikte yaşadığımız günlere dalıyorum, doldukça derinliklere giriyorum. Okula gitmen için naslı de hepimiz baskı yapıyorduk, hatırlıyor musun? Oysa senin anarşist ruhlu olduğunu biliyorduk.

Ş. Ronahi'yi (kendini Mannheim'de yakan) hatırladıkça aklıma sen gelirsün çünkü sen onun gibi olmak istemiştin, hala da olabilirsin onda aradığın ve bulduğun neydi bilemiyorum ama bulduğun için onu tanımaksızın sevmiştin. Bizler her zaman şehitlerimizden yaşama olan bağlılıklarını arar ve buldukça kendimizde somutlaştırmaya çalışırız.

Umarım okula gidiyorsundur. Radyo'dan dinledim bugün, okulların ikinci dönemi yarın başlıyor diye. Aklıma sizler geldiniz. Seni çok özledim gülüm. Anneme iyi bakıyorsun değil mi? Annemin yalnızlığını, acılarını, sevinçlerini hepimizden çok sen paylaş, onu anlamaya çalış, sert davranma, ama boyun eğme haksızlıklara karşı. Kürdistan'ın özgür dağlarını görmelisin. Anlatamıyorum güzelliklerini heval Emine. Seni alnından öperim gülüm.

Ruken ikincisini tanımıyorsun, belki adını duymuşsundur. Parlayan yuvarlak yüzü, gözlerinden saçan ışık, umut veren bakışları büyüklerin dünyalı olması istemediğim biricik küçük kardeşim (en küçüğü) M. Emin.

Sana nasıl, nereden başlamalı yazmaya bilemiyorum. Küçük yoldaşım. Çocukluğunu hiç unutmuyorum. Tombul yanaklarını nasıl da sıkardık. Toplu yaşıyorduk, henüz parçalanmamıştık. Annemize en çok ve Emine bağlıydınız. Babamızın çocuklarına farklı yaklaşmasını görmüştün o küçük halinle ve eleştirmiştin ayrıyeten anlamak da istemiştin. Umarım karakterin babamın karakterine göre şekillenmemiştir. Sevgisiz büyüdük hepimiz ama sen iki yıla yakın anne sevgisinden bile mahrum kaldın.

Ama bizim devrimimiz, yoldaşlar topluluğunun sevgi anlayışı anne ve baba sevgisini aşıyor. Düşüncelerim çok dağınık zamanım olursa sana tekrardan yazacağım.

Açelyam

Nasıl da almi□aklımı

Sürmü□, filiz vermi□içimde sevdan

Bu ne ayıp ne de yasak

Öyle bir gerçek kendi halinde

Belki de ya□amama sebep...

Evet,

A□amaklı oluyorum

Demdir bu

Hali kur□un kıskan geçmez geceden

Anlatamam nasıl ıssız, karanlık

Ve zehir zıkkım cıgaram

Yine bir cehennem var yastı□mda

Gel artık

Dızar Dilok yoldaşın doğum gününde yazdığı şiir

10 Eylül 2000

Manevi dünyamız;

Manevi dünyası bomboş olan insanları düşünüyorum. Asi, serseri, ruhsal bozuklukları olan kişiler geliyor aklıma. Toplumda fazla sevilmezler. Çünkü onlar sevgi dünyasından uzaklar, sevmemiş ve sevilmemişler. Biliyor musun her dinsel inançta bir ilahi gücün olduğuna inanıyorum. Çünkü insanlar yüreklerini en temiz en safıyla kendilerini verirler ruhlarını tam kirliliklerden ve çirkinliklerden arındırırlar inanç dünyalarında. İnandığın herhangi bir şeyi kimileri Allah'a kimileri dağa, kimileri kişiye vb. ama mutlaka yüreğinin bir köşesine yerleştirmiştir onu. Ona sığınır ondan güç alır, umut besler ve onunla huzur içerisinde. Çünkü onda ilahi bir güç olduğuna inanır.

İnanç zifiri karanlıkta göz kamaştıran bir ışık gibidir. Işık bazen görünmez yerinde kalır, saece birey ondan uzaklaşır, maddi anlamda ondan hiçbir yardım görmez ama manevi dünya içerisinde küçümsenmeyecek bir yere sahiptir. Her ibadetinde ona ne kadar yaklaştığını hiseder, bütünleşir ek bir ruh olma arzusu kasıp kavurur delicesine hisseder.

İbadet saati biter bir daha ayine kadar her zaman bu duygu içerisinde yaşam bunun için gönülden bir bağlılık gelişir tanrısı ve ruhu arasında, bağlılığın kurallarına uyar, uymazsa bilir ki ihanet etmiştir ve huzursuzlaşır onun için ibadette kusur etmez, tapınağına, şartlarına bağlı kalır. Dürüstlük vardır, kandırmaz kendini kendi dünyasında. Çünkü en içtenliğiyle o aydınlık yolda yürümek ister, dürüstlük vardır. kirlenilmiş dünyada olmayan bir şeydir onun için rahattır, korkusuzdur sever.

Umudunun sönmemesi için, manevi dünyasını hep besler. Ruhunun huzur içinde olduğu o bütünleşme anını hep beler, hayal eder kapraranlık dünyanın aydınlık olduğu. Bunun için Mani'yi anıyorum: *"Ben hem bütün dinlerdenim hem de hiçbir dindenim....!!!"*

Parti olarak saldırılara tasfiyecilere karşı bir mücadele başlatmış durumda. ama parti sürekli tasfiyecilere karşı savaştı diyeceksin, bu dönem farklı dönem maneviyata yönelimler oldu. İnsanı ayakta tutan maneviyattır, ütopyaya bağlılıktır. Maneviyatın bittiği yerde yaşam durgunlaşır.

"Sensizlik cehennemın öbür adıdır Başkanım!"

Bir an vardı geçmi□te

Arayı□ların dorukta oldu□u bir andı

Bazı yoldaşlıklar vardı
Kendimi onlarda buldum yoldaşlardı
Düünceler vardı
En fazla derinleştiren düüncelerdi
Bazı resimler vardı
Mutluluğun çizdiği resimlerdi
Çinde her rengin oldu
Canlı tonlardan çizilmişi bir tabloydu
Tabloya yaşı katan duygular
En derin en yücesiydi duygular.

Yüreğimi gönderebilseydim sana bu yapraklar yerine, beyaz sayfaları karalamak yerine yüreğimden akıtsaydım yüreğimin...

Beklemeye mahkum edilmiş hayallerini bekleyen gözlerine birleşme dizelerini uzaklıklarla şartlandırılan, yalnızlıkların kimsesizliklerin suskunluğuydu paylaştıklarımız. Özlemin, hasretin acısı ve ideallerin umududur bizi yaşatan. Aklıma şu sözcükler geliyor;

“Gökyüzüne çizilmişi resimlere benzerdik
Rüzgarın peşine takılan bir nefes gibiydik
Kırdı dallarımızı fırtınalar boranlar
Kaldı çocuk gülüşleri üzerinde sevdamız.”
UMUT ZAFERDEN DAHA DEĞERLİDİR!
19 Mayıs 2000’lerden bir kesit:

Zaman tüm acıların ilacı ve yine herşeye rağmen yaşamak mücadeleye ve ütopyaya olan bağlılık... Bir şair diyor ki “Sen gidince yıkılır bu kent, sen dostumsun benim neredeyse orada ölmek isterim.”

Yaşamak; gerçeklerin tadında, sevmek; özlem, tutku güzelliinde ve acılara göğüs gererken geleceğe köprü kurmak her zaman...

Her gün yeniden doğarken, her gün bir kez daha ölmek yaratılırken yeniden... Kadın olmak, özgürlüğü çılgınlar gibi aramak, karanlıklar içinde bembeyaz bir dünya keşfetmek bütün güzellikle yarım yaşanan gerçeğine rağmen.

Uyurken, düşünürken, tartışırken, gülerken, acı çekerken ve her soluk atışta onu özlemek ve çılgınlar gibi aramak, gelecek güzel günleri düşlemek umudunun filizlenen tek gerçeğini...

22 Mayıs 2000

Tüm yaşananlar bir rüya olsa ve ben uyansam yeniden güzel günlerin içine dalsam, anlatsak birbirimize kabuslu geçen anları, olaylar gittikçe büyümekte, büyüdükçe bir şeyler daha kaybolmakta, kopmakta.

Yüreklilik en iyi öldüren
Yüreklilik acımayı dahi öldürür
Oysa acıma en derin uçurumdur.
Eylül 1999

Oy benim taşıyacağım
Ateşlere siper göğsüm
Bir deli rüzgarım ben
Duygularımda kayboldum
Yurdumun hasret zamanı
Yurdumun sevgi zamanı
Gelmeden gideceğim
Umulmaz yalnızlık
Dayanılmaz acılarla

Kürt işbirlikçi feodal komprador güçler yine devreye sokuldu. Ve yine tarihe karşı bir damga vurularak iktidar olma hırsı Güney kürdistan’da boy verdi. Başlık belki hiç hoş değil, sürece baktığımda ama ortam çok gergin.

Tartışılıyor okulumuzda. Aslında tartışılmak isteniyor. Fakat muhatabı yok. İçten içe tartışıyorlar. Ama resmi görüşte bir şey yok.

Neden mi?

Çünkü bireysel kaygılar had safhada. Sürekli tartışılan çözümlenmeye tabi tutulan ama bir türlü çözümlenemeyen çelişkilerle biten kör düğümün yanına bir tane daha eklenen sonuca varmadan biten kadın sorunu bir kez daha yarım

kalıyor. Şimdiye kadar ideolojik, pratik bir derinleşme sağlanmamış olan kadın ona yapılmış haksızlıklardan yorulama gücünden yoksun oluşu trajik bir olay değil mi? ayrıca eğitimden yoksun ve sürekli birilerinin söylemlerinin ardından yürümüş bir yapıyı kaldırıp bireysel özgürlük sınırlarını sorup ne kadar tartışıp ne kadar cevap alırsın. Cins savaşımını içten ve derinden yaşayamayan insanlar hem erkekten yana hem de kadından yana tavırlarını koyarlar. Bir de sınıf savaşımı silik, küçük burjuva yaklaşımı ile bakış tabii ki kişiyi kendi cinsi ile bütünleştirmez.

Uçumlardan düşüncesine tüm hücrelerimde hissediyorum. Mücadele azminin önündeki engelleri hissederek yaşamak çok zor geliyor. Özgürlüğe maviliğe uçmaya hasret bir güvercinin çırpınışındadır hasretim.

Kadının iç mücadelesindeki pasifliği köleliği erkeğe karşı bile kullanamadığı politikaları kendi cinsine karşı kullanmasını gördükçe ve sahte yoldaş bağılıklarını gördükçe midem bulanıyor, tiksiniyorum. Ortamı hazmedemiyorum.

Maviliğin derinliğinde kaybolmak isterdim.

Mavi dünyanın rengidir. Gökyüzü herkesindir. Güneşin doğuşu ne kadar kaçınılmaz ise mavinin sonsuzluğuna inanmak da o kadar kaçınılmazdır.

Özgürlüktür mavi...

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

H. Yoldaş

Yoldaşlık zamanı, mekanı aşan bir duygudur bizde. Yüreğin soğumadan soğumaz bu duygu. Çok uzaklarda da olsa birileri hissetmek isteriz, hissederiz de. Geçmiş tarihlerde kalmış olsa da sesi ve çarpsa da yüreği biz onu ölümsüz kılarız. Kendi yüreğimizle. Sımsıcak hissederiz buz gibi bedenleri de. Zamanın gerisinde gelseler de ne yazık ama sesleri duymaz, gözlerinin ışıltısını göremeyiz o vakit ne de çok özlemler yakar bizi. Ama işte yapacak bir şey yoktur. Hissederiz yine onları onlar da mutlaka bizi.

Seni çok özledim yoldaş, geleceğinden geçmişine sesleniyorum ve sen geleceği hiç yaşamadın bu yüzdendir ki düğümleli kalıyor sana seslenişim, bilinmeyen bir zaman diliminde. Artık duyuramaz oluyorum sesimi fakat ben duyuyorum sesini...

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

“Kadın Toprak olmalı!”

Özgürlüğün tilsimi güneşe gizli...

“Yüreğimi ülkeme gömün”

“Benim yarattığım kızlar intikamımı alır” P.Ö

Terk etmedi sevdan beni

Aç kaldım, susuz kaldım

Hayın, karanlık gece

Can garip, can suskun, can paramparça

Ve ellerim kelepçede

Tütünsüz uykusuz kaldım

Terk etmedi sevdan beni

Ahmed Arif

“Bağarı tarihin emridir” P.Ö

Evet küçük yoldaşım Kürde yine zulüm, yine imha, inkar ve yine dünyada yer verilmeksizin imha dayatmaları ve yine PKK’nin direniş geleneği yine işbirlikçi feodal komprador Kürt ağalarına karşı direnme başlıyor. Artık sadece savunmada kalmıyoruz. Savunmada kaldıkça PKK’de etkisi kılıyor ve karşı egemen güçleri bundan yararlanarak güç olmanın peşindedirler. Kaldığımız yerde henüz çatışma vb. şeyler yaşanmış değil ama bazı yerlerde başlamış.

BİLİNMEYEN ZAMANLARDA

Kadın için akladım

Bilinmeyen zamanlarda...

Bin yılların yükü ne kadar da ağırdır

Diyorum günlerdir

Ve giriyorum sırtınaklara

Yeryüzünün çıplak karanlığında

Güçsüzlüğüm geliyor aklıma

Güçsüzlüğüm, maslekerdeki gerçekliğim mi?

Bir çırpıda deşmek olanaksız biliyorum

Ama,

Bu en büyük acım oluyor

Her soluk alımda

Kadını sevmek!

Tarıçaların dilinden kutsanmı

Akla sevmek!

Bu yeryüzünün en kutsal sevgisi

Çevrem bu sevgiyi göstermek, sevgiyi öğretmek

O istemese bile

Tıpkı bir serçe kuşunun çarpını gibi yüreğim yine çarpınıta

Çarpınıyor yüreğim özgürlük için

Durmadan, beklemeden

Bilinmeyen zamanlarda

Akladım kadın için

Küllerim savrulsa bile

O çalınmıate tekrar yakacağım

Kuzey kutbunda olsam da

Yüreğimi ateşten yaratmalı ve

Yeniden yacağımı balatacağım

Kaybettiğim kadın gülülerini

uan aласam bile...

İmdi umut ve inanç sözcükleri

Uçuuyor karıki dillerde

Sanki tek bir sözcükle

Hokus-pokuslarla deicekmiğim gibi

Yalnız dünya...

Dur konuşma

Konuşmak o kadar kolay değil

Kolay olamamalı....

Adını seviyorum umut kadar

Her damla özgürlük sözcüğü

Dolduracak torbamu

Yaşam yolunda

Kardelen / Dolakoke

23 Eylül 2000

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım!”

Duygular, duygular... denizler mürekkep olsa, ormanlar kalem olsa beyaz sayfalar yetmez. Böyle sevinç ve acının bir arada yaşandığı anlarda duygular dile gelmek, kaleme dökülmek istemezler. O yüce insan yine bugün kadına hitap ediyordu görüşme notunda. Okurken içimi bir alev sardı. Hele “Kadın yoldaşlarıma ve dostlara” sözcükleri içimde yanan alevi gürleştirdi. Seni çok özlüyor ve çok seviyoruz Başkanım!

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Yüce İNSAN!”

Bugünden itibaren Jiyan yoldaşıma hitaben yazacağım. Her insanın çok sevdiği kendini ona yakın bulduğu insan vardır. biliyor musun, seni çok özlüyorum Jiyan. PJKK’nin fedaisi Başkan APO’nun intikam kızı olmak zor irade ve güç gerektirir. Hedefin büyük ise iraden de güçleniyor. Günlerimizde zorlu ve çok güzel geçiyor, karate, askeri eğitim, denge yürüyüşü, uzun atlama, spor ve onun yanında suda yürüme ve nefes tutma var. Geceleri senin sıcak dostluğunu arıyorum. Ama sen yoksun, bulamıyorum.

KALATUKA’DAN ESİNTİLER

Başlangıcı olmayan bir başka gün, uzun zaman oldu karanlıkların gün yüzünü görmeyeli. Çıkamadım, çıkamıyorum, yüreğimin derinliklerinde olan gizli kara yasım, gözlerimin gördüğü dünya evi güzelliklerden çok daha güçlü, yaşamda zevk alamıyorum. Yaşama zevki almak istiyorum

“Yüce dağların karına

Engin yamacına

Çimdeki bu yangına

Sabret gönül biraz sabret”

“Sensizlik cehennemin öbür”

Küçük bir şiir yazmaya kalkıştım geçenlerde. Bir sürü ifadenin olduğu yerde ifadesizliği yaşadığım anlardan biriydi. Belki bir ifade arayışındaydım ne kadar denemeye çalışmış olsam da pek başarılı olduğum söylenemez. Şimdi de ifadesizliği yaşıyorum. Bunu itiraf etmeliyim belki, pamuk ipliğine mi bağlıydı diye düşünmüyor değilim bazen. İfade etmek istediğim ne çok şey vardı oysaki. Biz yabancı mı olduk acaba kendimize, düşüncelere aynı zamanda sevdiklerimize...

Evet gülüm Kalatuka'dan esintilere devam edeceğim. Bugünlerde çok sıkılıyorum, dar geliyor her şey bana. Kendimi tepeye vuruyorum, odun gerekçesiyle. Sahte sevgileri, yalancı dostlukları görmeye dayanamıyorum.

Sevgi emeğe dayalı yaratmalıdır, emeksiz bir sevgi çıkar barındırır kendi içinde. Sevgiye hasret yürekler kendilerini yalnız hissederler. Ama biz binlerce yoldaşın sevgisini gömdük yüreklerimize bu yüzden yalnızlık hasret kalır bizde.

Yaşamda çok durgun kalıyorum, aslında ben durgun değilim, maceracı yanlarım ağırlık basıyor. Biliyor musun içimde bir çocuk var; coşkulu, canlı, heyecanlı, tutkulu, sevecen bir çocuk ama onu kendimde saklamışım, kapatmışım bir yere, açığa çıkmasına izin vermiyorum. İnsanların gerçeğini gördüğümde yani insanların çirkinliklerini, sahteliklerini gördüğümde onu daha çok kendi içimde korumak istiyor ve gizliyorum. Kirletmek, kirletilmek, kirlenmesinden çok korktuğum için ne dışarı çıkarıyorum ne de kimseye söyleyebiliyorum. Çıkarmayacağım, açmayacağım, yapmayacağım bunu. Duvarlarını ateş çemberleriyle örmüşüm. Ne çıkmasına ne de birinin onu bilmesine açığa çıkarmasına izin vermeyeceğim. Hiç mi çıkarmak istemedim, onun tutkusu heyecanı durulaştı mı ben buna yeniliyorum, fırsatını buldukça çocuklaşıyorum. Bu çocuk içimde örgütsüzdür, örgütsüz olduğu için hep bastırıyor, açığa çıkarmıyorum. İnsanlar onun örgütsüzlüğünü gördüklerinde el koymak isteyecekler, sahiplenecekler ve ben onsuz bir hiçim.

Kirletmeyeceğim açığa çıkarmayacağım sürekli bende kalacak. Kalatuka gibi bir yerde en çok yardım eden içimdeki çocuktu, geliştirip, büyütüp, örgütleyemedim, sadece korudum.

"Sensizlik cehennemın öbür adıdır"

13 Eylül 2000 Gece saat 23:35

Bakışını unutturken bende
Kavuşmak demiştin hasrete inat
Ateşe ve suya söz geçmez artık
Yol taşımaz sesini
Uğultular cehennem kasvetidir
Her sokak bir karanlıktır
Yoldaş ber neyleyim böyle gün
Şimdi yokluğunu düşünmek öldürür beni
Şimdi seni özlemek öldürür beni...
Seni anlamak var ya Seni özlemek var ya ... Senin hasretini çekerek yaşamak var ya ... Yaşamda çekilen en büyük çekilmez acıdır.

Bugün fedai gücü içerisinde erimemek genelin içinde özgünlüğü korumak isteyen bir grup kadının ... PJKK fedai birliğimizin bir gününü sana yazmak istiyorum Ruken. Ülkeye geldiğimden beri kadın ortamındayım. Bana çok şey kazandırdı. Bu ortama ve Kalatuka'da bulunup da diğerleri gibi olmamanın çok büyük bir avantajımdı. Yaşama bakış, sorgulama örgüt tarzı yaklaşım, sevgi, yoldaşlığı birlikte öğrendim ben. O birlikten aldığım ve bana verilenlerin değerini şimdi daha iyi anlamaya çalışıyorum. Yorum katmadan bölüğümüzde nasıl yazılmışsa olduğu gibi buraya geçiriyorum.

Başlangıçta hiç bitmeyecekmiş gibi düşündüğümüz pratik işler sona doğru gidiyor. Bu arada yavaş yavaş eğitime başladık. Topluca kitap okuyoruz bir kitap üzerine daha sonra tartışacağız ve çıkardığımız sonucu rapor biçiminde sunacağız.

Evet iki gündür okurken heyecanlandığımız, duygulandığımız ve çeşitli sorgulamalara kapıldığımız zaman zaman derin bir hüzne boğulduğumuz Mani'nin dünyasındayız şimdi. Mani'nin dünyası aslında içinde kendimizi gördüğümüz kocaman şeffaf ve acımasız bir ayna III. yüzyıla yaptığımız hazırlıksız bu yolculuğa Mani'nin de dediği gibi duygularımızın denizinde sallanıp duran düşüncelerimizin sandalyeyle gerçekleştirdik. Birçok limana uğradık, bugüne oldukça benzer. Bu gerçek bizi daha da sarstı sanırım. Yazılan birçok kitapta değişmeyen tek bir yazıyı, inatla sayfalarla geçmişti yine. İnsanlığın başlangıcından beri güzeli, birliği barışı yaratmak isteyenler ve bunu reddeden, istemeyen insanoğlu lanetlenmesi gerekene köle olan dört elle sarılması gerekeni lanetleyen talihsiz tarihin yazıcısı insanoğlu. Böyle sürüp geldi, yüzlerin hüznü anları böyle sürüp gidecek mi?

Kitabı ilerlettikçe karşımızda büyümekte idi, hepimiz içindeydik gözlerimizde alışa gelmiş, sonun korkusu vardı. Işık bahçeleri neden hep hüznün bahçelerine dönmekteydi, herkesin düşüncesinde bizim davamızla benzeşen yönler daha da belirginleşmişti. Bizim Önderlik mürütleri ve Mani ve tüm dünya insanları Mani'nin müritlerinin öfkесinin hüzne dönüşmesi gibi mi olacaktı, öfkemizin bu denli muhtaçken sıcaklığına kendimizi soğuğa terk ettiğimiz Güneşimizin ışınları eritecek miydi? Savaşların, retlerin ve nankörlüklerin kalesini. Tabii ki hepimizin istediği sonuncusuydu. Ama yeterli miydi?

Kitpa yani Mani'nin dünyası, yani insanlığın kaybettiği ideallerinin öyküsü, yani bizim tarihimiz. Işık hızıyla geçen yüzyıllar sona erdi. Karanlığın bize kurduğu tuzakta yani Mani'nin zamanında yitirilen barışın düşleri. Bir çan sesi duyduk sanki, ya da bir cenaze namazı, ya da bir ölüm ayinini, şuan şu dakika çanlar Mani için çalıyor. Çanlar insanlık, çanlar bu mangada oturanlar için yani bizim için çalıyor. Yüreğimizdeki acı Mani'den çok kendimiz için bütün bu hüzne rağmen ışık bahçelerine ulaşmaya çalışan bizler güneşimizin birer ışını olarak aynı sona mahkum olmama kararlılığıyla çıktık Mani'nin dünyasına girdiğimiz bu mangadan. Bilimsel anlamda birçok sonuca ulaşacağımız bu kitabı yarın tartışacağız ve hiçbir zaman çelimsiz total, çocuksu bakışlı, bu bilge insanın bu yüce ressamı unutmayacağız.

Birçok belirsizliği ve kaygıyı yaşadığımız bir süreçte, kendimi donatma güçlendirme ve her zaman Başkan APO'nun ideallerinin savunucusu yayıcısı olma istemi Hissedebiliyor.

Aptığımız bölük toplantısı düzey olarak oldukça gelişkin ve derindi. Yürüttüğümüz bu davada artık sıradnlığı kabullenmeyen arayışlarımız çözüm yönünde atmayı da sağlayacak yaşamsal sorunlarımızın kaynağını daha bilimsel sorgulayarak bireyselleştirmeden vazgeçmememiz, yaşam düzeyimizi de etkiliyor, zaman zaman birbirini anlamama ya da üslup sorunları çıksa da artık eskisi gibi değil, bugünü daha doğrusu kocaman bir asırlar tarihini sığdırdığımız bu günü bitirirken. Ama Mani'den bir alıntı yapmak istiyorum” Biz elleri ve düşünceleriyle sevgi dağıtanlar, sözlerimiz kan dökmeyecek, ellerimiz hiçbir zaman bir silahı kutsamayacak” sanırım bu Başkan APO'nun geliştirmeye çalıştığı barış ve demokrasi sürecinin militanları ve fedailerini olarak bize oldukça uygun bir alıntı. Devamsızın temel hedefi olarak düşüncelerimiz tek gerçeği olacak.

HÜZNÜN BAHÇELERİ

Bilinmezliklerden akıp gelen
Bir derenin akıııındayım
Esmer gecenin koynunda
Sabahın hasretindeyim yine
Ellerimle ciğerimi delen
Tütünü sararken
Düüncemde tek bir gerçek var
Yüreğimin ciğerim gibi
Yanar, yanar
Sen olurum
Daldıkça düüncelerimin derinliklerine
Uzanır ellerim
Hüznün bahçelerindeki kır çiçeklerine
Soğuk hissedenden vücudum
Hüclerime kadar hissetsin isterim
Hissettikçe dalsın hayallere
Bir gülümseme geçer dudaklarımda
Düünü kurdukça ırk bahçelerinin
Ve kanım hızla çıkar damarlarımda
Ah damarım olursun
Beni yaamsal kılan
Sana seslenirim hafifçe
Sesin rüzgarın sesini boğar
Derenin haykırıında kaybolur
Yavaş yavaş
Buralardan oralara ulaşır mı bilmem
Sonra aır aır
Kızılıyla güneşdoğar
Aydınlatır hüznün bahçelerini
Yaşam sürüp gider
Bir dahaki geceye dek eskisi gibi
Ve,
Dayanılmaz kılar bekleyicilerimi
Evet Ruken burada bitiyor yazı.

Tek değiliz coğrafyamızın, ülkemizin sonbahar akşamlarında sevdiklerimiz hep rüyalarımızda biz onlarlayız yaşamımızın tatlı anılarında sevdiklerimize selam verdik. Sevdiklerimiz doğadır, sevdiklerimiz yoldaşlarımızdır.

Güzelliğinde çirkinliğin de içimizde olduğunu keşfettik. Sadece gönlümüzü ferah tuttuk o kadar. Gönlümüzü ışık saçan ve coğrafyamızı aydınlatan güneşimizi aradık ve gördük onu, onun yeryüzü üzerindeki egemenliğini gördük.

“Şawk” sevilir bizde şawk güneşin şawk'ıdır çünkü. Bu coğrafya bizim, yani hepimizin buralarda havalar soğuk ama yürekler sıcak. Toprağımız gibi zengindir gönlümüz. Çilekeş analarımızın ıslak mendili kurudu ve ıslak mendillerde umut doldu ve ıslak mendillerinde umut doğdu kızıl güllerin tohumları doğdu. Çünkü bu mekanlarda kazanılan her şey zorlukların ve acıların ardında kalanlardır. Her şeyden geriye kalanlar ise çirkinliklere karşı direniş güzelliklere teslimiyet oldu. Çünkü güzele karşı direnmek olmaz. Ve coğrafyamızda kar eridi su oldu, yeşerdi toprak baharlandı. Yüksel göklere su toprakla bütünleşti, toprak şen oldu yeşerdi korkak yürekler ölü bedenler ve kırık kalpler yok oldu. Dilimizdeki prangalar çözüldü, özlemlerimiz ve sevgilerimiz halaya durdu.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

İntikam çiçeklerinin sözleşme günü!

Fedailik umuttur. Yenilmeyen irade gücüdür. Kendini aşan kişidir, çözümsüzlüğün olduğu yerde çözüm gücüdür. Başarı her zaman hedefidir. Halkının sembolü, düşmanın korkulu rüyasıdır.

Parti önderliğinin yaşamı için fedai birlikler kuruldu ve ben bu kararı verirken kendi irademi aştım. Söz verdik bugün fedailik için bizim birlik müfreze değil. Metropol ve çeşitli eylemler, yine intihar eylemleri için güzel bir özgün birliktir. Kadın gücü içerisinde söz verdik. O an Başkan APO aklımdan geçiyordu. Büyük bir heyecan ve duygular içerisindeydim. Ve şunu söyledim. Başkanım benim bedenim yaşamınızın garantisinin bir parçası olacak ise bin canım feda olsun. PJKK ilk fedai birliği de olmak ise bizlere apayrı bir duygu yaşattı. Bu birlik içerisinde yer almak benim için büyük bir şanstır. Bunu çok iyi değerlendirmek istiyorum. Yüce insanın ilkelerini yaşam ölçülerini korumak kadının birinci görevidir. PJKK ise bunun garantisi olmak zorundadır.

*Gece karanlıında
Yıldızlarla söyleirken
Umut dolu bakılarda
Dağların zirvesini süzerken
Yamaçta duran dimdik gölgen
Baktıkça güç aldımız
Taptaze bir fidansın
Yüce insan*

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım!”

Eğitimimiz 19 Temmuz’da resmi olarak başladı. Gruptaki arkadaşların çoğu eski bir tek ben ve Medya arkadaş (Özlem B)yeniyiz. Ben yine iki ay askeri eğitim gördüm. Medya arkadaş onu da almadı. Onun için onların fiziki güçlerine ve tempolarına güç getiremiyoruz. Ülke gerçekliğinden uzaklık beni çok zorluyor. Öze yabancılık hakimdir. Çok anlayışlı askeri disiplinli bir komutanımız var. ayrıyeten çok şakacı onun için eğitimimiz görülmeye değer. Kaplumbağayı önüze koymuş sürünme yöntemini öğrenin diyor. İsimlerimizi değiştirmemiz heval sözcüğünü kullanmamamız başlı başına bir komedi. Bunları neden yapıyoruz. Yıllardır dağda kalan arkadaşlar var. düzen içerisinde kullanılan üsluba alışabilmek için çalışmamız metropol sahasına yönelik olduğundan dolayı bazı sözcükleri kullanmamaya çalışıyoruz. Ve şöyle diyoruz; “Heval, heval sözcüğünü kullanma” ne yaparsın eskiden heval kelimesini kullanmayana kızardık. (Mizgin Serhatlı) arkadaş bana takılıyor, yıllarca gerilla kıyafetine özlem duydu heval ve yoldaş demeyi heyaletti, şimdi ise gelir gelmez heval sözcüğü yok ve komando elbisesini giyiyor. Gerçekten onların yürüme tempolarına ulaşamıyorum. Adımı (Yıldız) koydum. Ama geçici, takma isim.

Güney’de Savaş başladı kendine iyi bak.

*Suya hasret çöllerde
Beyaz güller biter mi
Dikenler gülü deler mi
Bir mekâle kokusunda
Seni aramak var ya
Bu hep böyle
Böyle gider mi
Kendine iyi bak beni düşünme
Su akar yatağını bulur,
Yanyana geçen geceler
Unutulup gider mi
Dostluklar biter mi
Bir mavzerin çığılında
Seni aramak var ya
Bu hep böyle
Böyle gider mi
Kendine iyi bak
Beni düşünme
Su akar yatağını bulur
Bu kahpe dünya
Seni bana düşünman eder mi
Dostlular birden biter mi
Bir çocuğun gülümsemesinde seni aramak var ya
Bu hep böyle
Böyle gider mi?*

Merhaba gülüm;

Can yoldaşım Jiyan'dan mektup aldım. Gerillada ilk kez bir mektupun sahibi olmanın mutluluğunu yaşıyorum. Sevgi ve özlem dolu notunu buraya geçiriyorum:

“Merhaba gülüm”

Merhaba can yoldaşım. Senden ayrılmış bugün birinci ayını doldurdu ve hasret büyük yaşamak yaşam savaşı vermek kadar zormuş gülüm. Bir de sensizlik oldu mu bu daha da ağır bir yük haline geliyor. Yaşamım seninle anlam kazanıyor. Eksiklerime anında müdahale ederdin. Doğruları anlatırdın bana güzelleşmem için, ama şuan yaşadığım bu değil bunun tersi. Tecrübesizliğimi gidermeden ziyade bundan yararlananlar var. anlatmak istiyorum. Benim de insanların dünyasına girecek bir yoldaşa ihtiyacım var. ama sen yoksun yanımda sensiz yaşam çok zor gülüm. Ama sen de biliyorsun ki; seninle aramızda bir duvar var. bu da fedailiğin getirdiği kurallar. Bunları hatırladıkça yüreğim daralıyor. Neden mi; Hatırlıyor musun fedailik için seninle anlaşmalı tartışarak başarabilir miyiz, düşüncesinden hareketle öneri raporu yazmıştık. Ama alınmadığımız için de içte kendimizi sorgulamaya başlamıştık. Neden alınmadık diye nedenini kişiliğimizin fedailiğe hazır olmadığına bağlamıştık. Ama görüyorsun bugün sen bir fedaisin, sen bir yaşam çiçeğisin, senin ilk fedai birliğine girdiğini bana Zekiye Avrupa söyledi ve o an kanım donmuştu. Dilim dönmedi, başka birşey sormak için kendimi ikna etmeye çalıştım, inanmak için.”

Evet Jiyan yazın yarıda kalıyor ve ekliyorsun;

Neredesin Sen:

U garip bile nüveli halim

Neredesin sen

Tatlı dillim, güler yüzlüm

Ey ceylan gözlüm

Gönlüm hep seni arıyor

Neredesin sen

Sinemdeki yaramı kimse bilmiyor

Hiçbir tabip bu yarama melhem olmuyor

Boynu bükük bir garibim

Yüzüm gülmüyor

Gönlüm hep seni arıyor

Neredesin sen

Neredesin yıldızım

Neyse bu parçayla son veriyorsun notuna nasıl sana cevap vereyim bilemiyorum. Sterk yoldaş notu verdiğinde içimdeki dış vurarak titredim. Aldım hemen okudum. Yüreğim kan ağladı yoldaşım, Sterk herhalde Bermal demeseydi orada ağlardım. Ama kendime hakim olmayı anında başardım. Benim ile senin aranda bir duvar yok ama sen bunu yapıyorsun bunu kabul etmiyorum. Evet ben bir fedai, AO'nun intikam kızı olmanın sadece bir adayım. Ama benim ve kendi arada bir duvar olarak görmeni şiddetle reddediyorum. Kurallara sonuna kadar bağlıyım, bunu biliyorsun. Ona dayanarak söylüyorsun ama küçücük yüreğimde olan yerini ve sevgin ile bağlılığı engelleyemez, bir yere kadar “Yaşamak yaşama savaşı vermek ne kadar zormuş be gülüm bir de sensizlik oldu mu bu daha ağır bir yük haline geliyor” diyorsun PKK'de yaşamak başlı başına bir savaştır. Savaşma gücüne ulaşmak Önderliği esas almaktan geçer.

Yaşam savaşındayız gülüm bu sınavı başarıyla sona götürmek zorundayız. Bensiz olmalısın. Fiziki olarak belki birbirimizi yıllarca görmeyebiliriz. Ama şunu unutma benim yüreğimdesin her zaman. Yaşama katıl, yaşama çok geri anlayışlar hakim olabilir. Ama anlamaya çalış. Ama hiçbir zaman onlar gibi olma. Gericiliği kabul etme. Gerekirse ilişkilerini sınırlandır ve kendinle diyaloga gir. Kendinle baş başa kal ancak öyle kendini aşabilirsin.

Zilan yoldaş arayışlarında tutku ve özlemlerinden hiçbir zaman bıkmamıştır, ya biz....

Merhaba Gülüm:

Şu an saat 20: 00 ve karanlık basmak üzere ama dayanamayıp yazmak istedim. Yüreğimi gözyaşlarına boğdun. Göz yaşlarımı farkında olmadan akıttım heval. Sterk arkadaş ile gönderdiğin kaseti dinledim. Duygu yüklü konuşmanı bir kaç kez dinledim, arkadaşlara da dinlettim. Zozan (Özgecan) arkadaş benden daha duygusalı da varmış diyor ve ekliyor. Bu arkadaş beni ağlatacak ya, diyor ve gülüyoruz. Duyguların çok güzel onları örgütle duygulu ve duygusuz olmayı öğren. Kasette şunu söylüyorsun, ben de seni seviyorum demeyeceğim seni sevdiğim kadar savaşaacağım. Evet gülüm benim ilkindir. Sen de kabul etmişsin. Ama bağlılıklar örgütlü bir güç olmalıdır. Yüzmeyi öğreniyorum. Geçen gün suyun altında yüzmeyi başardım. Küçük başarılarından büyük başarıları hedeflemek ve başarmak beni mutlu ediyor.

İlk Kurşun:

Günün aralandığı gün, karanlıktan aydınlığa geçiş günüdür. İlk kez Önderlik olmadan bir 15 Ağustos gününü kutlamanın acı ve burukluğunu yaşamaktayız. Gelelim bizim kampa moral ve toplantı var denildi. Moralde bir de yarışma var. bizimkilerde bir heyecan başladı görmelisin Jiyan bu çılgın kadınları. En iyisini yapmalıyız diyoruz. Koşu ve bilgi yarışması var. ilk önce bilgi yarışması başladı. 14 bölük güç var her bölükten üç arkadaş katılıyor. Tüm bölüklerde iki erkek bir bayan ve üç erkek temsilini yaparken, bizim üçünün de bayan olması dikkat çekici oldu. Sonuçları vermeden önce bizler cevapları dağıtıyoruz. Tabi herkesin gözü yine birliğimizin üstünde şapkalarımız ve dış görünüşümüz, duruşumuz, güler yüzlü ve moralli olmamız bizim birliği diğer birliklerden ayırıyordu. Bizim birlik ilgi odağı haline

geldi. Ayrı bir özellik ise yelek ve şutik takmamamızdı. Bir diğeri ise şapkalarımızın üzerinde kırmızı ipe APO yazısı ve Parti rozeti, gömüğümüzün sol tarafında PJKK yazıları vardı. Yarışmayı biz kazandık.

Partinin yeni stratejisi politikası ve demokrasi aşamasına geçişle Kuzey Kürdistan'dan gerillalar çekilmeye başladı bu durum parti yapısı başta olmak üzere dünyayı şaşkına uğrattı. Yine Önderlik yeni bir hamle ile savaşın fedailerini şmidi de barışın fedailerini olacak deniliyor. Süreç hala değişiyor. Bunun kilit noktası ise İmralı'daki gerçekliktir.

Laleşin ve Cihan yoldaşların gidişi

Eski Kürdün kurumuş, kurutulmuş çiçeğinin iki yaprağı... çiçeği canlandıran, canlandırma amacını taşıyan deryanın iki damlası, çiçeğin iki yaprağı iki fedai militan kadın iki can yoldaş dün aramızdan ayrıldılar, bizden bir parça göturdüler kendileriyle onlar bizlere ait oldular bizler onlara. Hepimiz ise yüce insana aitiz. Fiziksel kopuşlar her ne kadar önemli değil diyorsak da çok büyük bir önemi var. daha uzaklaşmadan özledim onları. Birçok şey paylaştık, birbirimize kızdık, sinirlendik, öfkelenedik ama tüm bunlar birbirimize bağlanmaya hizmet etti.

Dost yüzlü dost bakışlı Laleşin, bu dağlar seni nasıl unutturabilir. Dağları unutabilirsin demeyeceğim çünkü dağları unutamazsın sen, gönüllerde taht kurduğun yoldaşlar bir yana sevdaların dağlarda gizlidir.

Sevdaların Kürdistan'ın eşsiz ve görkemli dağlarında gizlidir, dağlar ise kendi içinde gizlidir, dağlara sevdalı iki yürek Laleşin ve Cihan (Eser) gelelim bizim birliğin yaşadığı duygulara. Kimlerden başlayayım bilemiyorum, Özgecen (Zozan)'dan mı Aysel(Diren)'den mi özlem (Medya)'dan mı yaşanan duyguları buraya aktarmam imkansızdır, sadece yansıması olur, duyguların yansımasını ancak yaşayan hisseder. Özgecanların yüreğindeki gizemliliği, özlemlerin özgürlüğe susamış yüreği, Aysel'lerin bilinmeyenleri keşfeden şahin bakışlarını bizim topluluktan başka kim anlayabilir. Ya heval Sakine'yi nasıl anlatacağım.

Pınarından al özgürlüğü

Bir yudumunu

Sevdamızın rüzgarından

Çek bir soluk

Seni bizden ne bu dağlar

Ne de bitmez tükenmez

Yolculuklar ayırabilir

Titrek bir mum alevinin

Havaya bıraktı, bulanık bir iz

Ve

Göz gözü görmez

Bir sis de öldik biz seni bilime anlamak

Felsefeyle tanımlam

Ve kendimizi tarihle yargılamak

Bal deşidir ölüm bize

Fidan gül deşidir bize

Geceler sensiz buruk

Geceler çok karanlık

Karanlık gecelerde

Kadına ay ırmak getiren

YÜCE İNSAN

Kadının karanlık dünyasını

Aydınlatan Güneş

Gel dönüştürdeki yüce insan

Biz hasrete tutsakız

Duygu sana öykü bize

Dostluğun bana, kavgam sana

Soluğunu getirir

Uyku tutmuyor geceleri

Anılar sıraya dizili

Yaşam portresi canlanır

Gel dostum bize dost olan

Kadının gerçek dostu

YÜCE İNSAN

Güneşin altın sarısında güneşin ırmaklarında

Elmas'ın parlaklığında

Kendini bulan kadın seni arıyor

Güneşte kimliğin bulan kadın

YÜCE İNSAN'ı arıyor

Bu şiire duygular çok karışmış ama şiirler duygusuz olmaz, kadın sorunu özgündür, yıllardır Önderliğimiz söylüyor. Ama içerisinde bulunduğumuz fedailik gücünde özgünlük yok deniliyor. Fedailik, bu ordu içerisinde yaşamak güçlü bir yürek ister, yüreğin demirden çelikten olmalıdır hele bir kadın için...

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım!”

Gecedir bütün fişkırان pınarlar daha gür konuşur şimdi. Benim gönlümde fişkırان pınar ise hasrettir, gecedir, sevenlerin bütün türküleri, şimdi uyanırlar ancak benim gönlümde söylenen türkü sevenlerin hasret türküsüdür, İmralı’ya kavuşma hasretinde, yüreğimde dindirilmeyi özler, sevgi tutkusu var. kendisi de sevgi diliyle konuşur. İmralı’ya ulaşmayı arzular. Kandil’in görkemli dağlarını aşmak Ranya gölünden akıp İmralı’ya ulaşmak...

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

MERHABA

Bmugün partimizin 21. Yıl dönümüdür. Mezopotamya topraklarında güneşin doğuşu ise otuz yılı aşkındır. Bini aşan fedai bir araya geldiler. Önderliksiz bir 27 Kasım düşünemiyordum. Geçen yıl bu gün İtalya’daydı. Fiziki olarak bizden kopuşu büyük acıların yaşanmasına neden oldu ve oluyor.

Bizim birliğimiz Önderliğin en çok sevgidir parçaları söyledi. Bir duygu atmosferi yaratıldı, acaba sesimiz İmralı’ya ulaştı mı? Yüce insan yarattığı kadınlarının sesini acılarını hissetti mi?

Yaşamı seyretmenin güzel olması için yaşam oyununu iyi anlamak gerekir. ama yaşam için iyi oyuncular gerekir, Yüce İnsan daima yaşam oyunundan zafer ile çıkardığı bizler ise oyunu seyreden zavallı oyuncular olduk. Evet Jiyan yüzyılın günahkarlarıyız.

MERHABA DOSTUM

Avukatlar Parti Önderliğimizle görüşemiyorlar, partimizin VII. Olağanüstü Kongresi de başladı. Ve Kongre için göndereceği yazılar da gelmiş değil. Önderliğin yaşamından endişeleniyoruz. Komplo hala sürüyor. YNK, KDP ve TC ordusunun birlikte operasyona çıkacakları bilgisi geldi dün. Bütün güç harekete geçti cephe ihtiyaçları karşılandı, bütün fedai güç intişara çıkıyor. Hedefleri kongre ve barış sürecini sabote etmektir. Dün akşam üç B-7 uçağımızda patladı ve tepeleri tutmalar başladı. İçimizde kendisini gizleyen ve dönemi anladığını sanan daha doğrusu kendini kandıran savaş rantçılarımız da böylece ortaya çıktı. Bizler de hazırlıklıydık hemen noktadan çıktık, sana o an duygularımı anlatamam. Çok zor be gülüm, hele eski arkadaşların duygularına anlam vermek daha da zor. Barış sürecine girdik diye silah ve raxtlar ortadaydı, değer verilmeyen “Silah” zor günlerde değer görüyor ona sarılıyorsun.

Kardelen’in sözü var
Diğer kardelenlere
Umudunu yitirmeyecek
Açacak yaprak yaprak
Açacak kucak kucak
Bahar’ın habercisi olmak
İmdi, İmdi tomurcuklandı
Filiz veriyor Kardelen
Kar kalın biraz üsrütüyor ama
Kabuğunda öyle çırpınıyor ki...
Belki açacak beyaz beyaz
Biraz sabır, biraz cesaret
Olacak bu bu iğbalka çözüm yok
Bekli umut olup açıldı İmda
Coğkun bir nehirde
Belki sevgi olup aktı İmda
Bir kırdı
Belki de kurun olup bir eylemde
Sıkıldı İmda buluruz
Beyaz bir örtü gibi
Soğuk kar olsa da bilmen lazım ki
Kardelenler böyle yerlerde
Flizlenirken boy verir
Umut saçalar
Sıcaklık ve inatçılık
Karı eritir
Suyu akar gider

2000 yılına giriş yarım

Evet Jiyan şuanda sana ay ışığı altında mevzide otururken yazıyorum. İnaniyorum şu an bütün yoldaşlarım mevzide benim gibi düşünüyorlardır. Birçok çelişkiyi duyguyu bir anda yaşamak, apayrı bir duygudur.

Güneşin ışınları yavaş yavaş dağların doruklarında süzülerek gene merhaba demek için yanıyor. Yeni bir güne güneşin doğuşuyla merhaba diyoruz. Bölük olarak yaşadığımız duygular çok kabarık. Akşam 21 kişilik bir moral yaptık, komisyon Sezen (Mizgin) diyalog geliştiriyor ve herkesle yapıyor sonra da yanına yazıyor, bölümün günlüğüne geçirecek.

Çekilen acılar yaşanan ve yaşanacak güzel mutlu günlerin bedelidir. Bedel vermeye hazır olmayan, yaşamın kıymetini de bilemez, yaşamın hakkını veremez.

Acıyı mutluluk ve güzelliğin harcı yapmak ise erdemli insanların işidir. Tüm sevdiklerimin ailemin ve yoldaşlarımın yeni yılını kutlarım. Jiyan yoldaş, kombat Ruken, alnınızdan öperim.

31 Aralık 1999

2000 yılının beşinci günü 2000 yılında yaşayacağımı hiç sanmıyordum Jiyan. Adımız üzgün özgün PJKKK bölümü takılmış ama değil. Genel yapılan eğitimlerle katılmayacağımız artık, sadece örgütsel ve süreci değerlendiren toplantılara katılacağız. Her şeyimiz yarım kalmış, sana sayayım mı? Mangalar yarım, kanallar yarım, sevgi raporu yarım, platformlarımız yarım, sosyalizm dersi yarım, bizim kişiliklerimiz yarım, yani yarıma yarımız.

05 Ocak 2000

MERHABA JİYAN

Kandil dağında ses var

Kandil dağı dumanlı

Dorukları gülmez olmu

Yas tutmu sanki

Yüreğinde çift yara

Dumanlı dağlar karlı olmu şimdi

Bembeyaz bir dünya

Kandil dağı korkunç ürkeklik saçar

Kandil dağı muhteşem görünüm saçar

Öfke uyandırır yürekte

Kandil dağı

Duygu uyandırır yürekte

Görkemli

Beyaz gelinliğine bürünen

Görkemli kadın gibi

08 Ocak 2000

ZAMAN BİNASININ MİMARINA

Seslenmek çirkin ve basit duygulardan, geriliklerden kopmak, ancak onun felsefesi, onun yaşadığı anı, onun yüceleşen duygu dünyasını anlamak ile mümkündür.

Kandil dağlarının eteklerinin altında sayıları 21, karanlık zaman diliminin içinde erimemek, özgür ilişki, özgür irade, kimseye bağımlı olmadan, yarım kalan projenin acısını çeken ve fedai kadınlarımızın umutlarının kilitlendiği bir grup kadın var. çevrenin ise PJKK'nin ikinci karargahı diye adlandırdığı bir grup kadın var.

Yarım kalmışlığın acısı ve “nasıl” tamamlanabilir iddiası üst boyutta yaşanıyor. Kadının yazılmamış, yaşanan devriminin yazılmayan romanının bir bölümünü yaşamaktadırlar. Yaralı bir şahin olmuş kadının yüreği her kanat çırpışında her soluk alışında, her dilinin çözülüşünde kanatır, sızlatır oldu yürekleri. Her arkadaş bir derya bir roman gibi geliyor. Bir de Kandil'de bir şey daha var. keşfedilmeyenler, keşfedilmelidir Ressamı var bir de.

Her akşam güneşin batımından önce, fırçasını çeker gökyüzüne, hergün yepyeni tablolar yaratır, resim şeklindeki çizgilere dalıp gidiyoruz. Bazen geçmişe, bazen geleceğe ve bazen kaybettiğimiz anlara dalıp gidiyoruz. Bazen de özgecen (Zozan ile birlikte çizgileri görünce görüntelere hemen “İsim bulma” yarışına giriyoruz ve o benden üstün çıkıyor.

Dağlar, güneşi saklamak ve onun gizemliliğini ulaşılmaz kılmak için yaratılmış sanki.

Karla boğuşmalarımız başladı, devam ediyor gülüm. Biz temizliyor o dolduruyor derken aşkam mangayı ve yemekhaneyi gece subayı kontrol ediyor. Yemekhanenin durumu ciddi olduğundan dolayı ben ve Neslihan (Rojda B)

takviye oluyoruz. Ben de o gün yeni kendime gelmişim (biraz hastaydım) küreği aldım, giriştim karla boğuşmaya. Ayağımı nereye atıyorsam küçük çukurlara biriken kar ve yağmur karışımı suya giriyor. Daha Rojda gelmemişti kanal açmak için giriştim, toprağa ulaştığımda sevindim ve kanalı açtım derken, Rojda geldi o bir taraftan ben bir taraftan açmak için çabalıyoruz. Bir saatten fazla uğraştık. Subay Jinda ark. geldi gözlerine inanamayarak “Aaaa... ne güzel yapmışsınız” dedi ve küreği elimden aldı. Başım döndü, gözlerim bulanık görmeye başladı, başımı salladım geçmesi için ama daha da ağırlaştı. Rojda’ya baktım bu seferde onu ters görüyorum. “Rojda” dedim ve düştüm.

O gece soğuğu hücrelerime kadar hissettim. Karla boğuşarak toprağa ulaşmanın tadını çıkardım. Ve yaptığın, emek verdiğin bir şeyin yıkılmamasını önlemenin zorluğunu hissettim.

“Sensizlik cehennemin öbür.....”

21 Ocak 2000

MERHABA DOST YÜZLÜM

Güneşin ışınlarını arıyoruz yükselen duvarların arasından ateşin küllerinden yeniden yaratılışı arıyoruz Mezopotamya’da

Bağkanım:

Beynimizde doğan güneşin

Gözlerimizde parlayan yıldızsın

Yüreğimizde alevlenen ateşin

Bermal

22 Ocak 2000

MERHABA JİYAN YOLDAŞ

Acılarım, sevgilerimle ve sönmek üzere olan karanlık ve aydınlık arasında kalan umudumla seni selamlıyorum. Acımasız olan gerçekten gerçekler değil, gerçeğin hileli aynadaki görüntüsüdür. Partinin VII. Olağanüstü Kongresi sonuçlanmış. Sönmek üzere olan umudum dedim büyük yanılgı. İnsanlar seni buna teşvik ediyorlar en azından bulunduğum ortam böyle. Tasfiye edilmeli, tasfiye bir pratiktir.

Kara gün: Bugün hiçbir zaman unutulmayacak. Zelal (İlkay) ilk başta kesiyor ve özgürlük diye haykırıyor. Özlem dayanamayıp ağlıyor daha sonra ipek saçlarını, siyah uzun saçlarını kesiyor gözyaşları içinde. Rojen, Batufa, Kürdistan, Rojda Türk, Newroz, Tamara Sebelan, Sozdar’ın saçları bir isyanın başkaldırısını andırıyor. Zine’nin gözlerinden akan hüznün yansıması saçlarına vuruyor. Özgecan’ın boynu bükük bir lale, Rojta (Batman) Sevcan, Mizgin, Bınevş birer intikam çiçeklerini andırıyor.

Duygularımız çok kabarık, ilk başta keselim mi, kesmeyelim mi? diye bocaladık, herkesin gözü bizim üzerimizde. Birlikte nasıl tavır koyacağı diye. Herkes saç kesimini kendisine göre yorumlamıştı. Bizim için manevi birdeğerdi. Önderlik seviyor diye uzatıyorduk. Hele gerillada saç uzatmak, özenle besliyordu kadın yoldaşlar, çiçeklerin suyu ile besliyorlardı. Ama şimdi upuzun saçlar çöktü günler bizi bekliyor bunu hissediyoruz. Evet Jiyan saçlarımızı kestik görmeliydin, hepimizin ellerinde saç örüklerimiz..... lanet olsun her şeye...

Şubat 2000

MERHABA DOSTUM

Mangalarımızda kartondan yapılmış resimler ve çeşitli süsler asılıydı, bunların yanına saç örüklerimiz de asıldı. Erkeğin istediği köle kadın olmayacağım. Yüreğimi ülkeme gömeceğim. Son iki haftadır birbirimize hediyeler ve yazılar yazıyoruz, içimize doğmuş bir şeyler. Ayrılığı kimse düşünmüyor, düşünmek bile istemiyoruz.

“Sensizlik Cehennemin

3 Şubat 2000

“Beni anlamak isteyenlere

Bir resim çizdim

Hep bakılmasını isterim

Bir ses oldum

Hep duyulmasını isterim

Ülkeme,

Dünyaya

Evrene”

Özgürlük Önderi Başkan APO / İmralı’dan

Hoşgeldin günceme, umut saçtın yüreğime, donmuş olan kalemime, durağanlaşan beynime güç verdin Başkanım. Kalemim yazamıyordu, yazdığı şeyler ise, öfkenin dili oluyordu. Biliyor musun Jiyan Önderliği böylesi ortamda okumak delirtiyor insanı. Defalarca kendimle çeliştim bu kaç gün içerisinde, öğrendiğim ve bana öğretilen, tanınan PKK arasında o kadar mesafe var ki! (bireylerin yaklaşımıdır biliyorum ama)

9 Şubat gününde bölüğümüz dağıtıldı. Hiçbir birlik dağıtılmadı, bayan birlikleri oluşturuldu ve bizler dört bölük üzerine dağıtıldık. Kadın eliyle satılmak kadar acı kötü bir şey olamaz. O kadar mı tehlikeliydik. Heval Sakine yaratılış günleri yarıda kaldı. Örgüte karşı değil tepkimiz örgüt doğruları diye kendi doğrularını dayatanlara örgütü koruyorum diye bitirenlere karşıdır tepkimiz. İlk defa kadına karşı kin duydum, nefret ettim.

O an, düzenleme anında, sadece bizim birlik ağıladı. Çünkü sadece bizim birlik dağıldı. Ve orada dökülen gözyaşları yarım kalmışlığın verdiği acı ve satılmaya mahkum kalmışlığımızdan, özgür bir ortam yok artık, düşünceler dile gelmeyi hep özleyecek...

O birlikte sevdim, sevildim, nefret ettim vb. bana tecrübe kazandırdı ama tek birşey içimde kaldı, benim günlüğümü Mizgin (Sezen) okumak istiyordu ama vermedim. Son gün bana “Kapalı kutum benim, anahtarı buldum” demişti bana acaba bulduğu neydi?

20 Şubat 2000

MERHABA DOSTUM

Yeryüzünün en büyük depremlerini yaşayan duygularımız ve düşüncelerimiz içimizdeki insanı uyandırarak tüm bedenimize hakim olacaktır. Bunun “Yolu ise öze dönüş için kendimize giden yola cesaretlece adım atmaktır” hiç kimsenin keşfetmediği hiç kimsenin el değdirmeyeceği... arayışların gezgincisi, serüvencisiyiz biz. Hangi gerçeklik denilen şey ile ele alsam, okusam ve yazsam bizi.

Ş. Sema’daki tüm arkadaşlar için;

Gerçekliğin neresinde arasam bizi. Arayışlarımız uğurana kaç kezkaçımız hayellerimizle dans ettik. Kaç kez kaçımız ütopyalarımızla selamlaştık. Adını koyamadığımız bir şeyleri aramak için düşmüştük yollara. Herbirimiz farklı yollardan geldik ve içimizdeki yüceliğe giden yolda karşılaştık ve sabırsız umut dolu bir merhaba verdik birbirimize.

Aradığımız güzelliklerin adlarını koyduğumuz böylesi bir süreçte, yüreğimizin bir kenarında uyanmayı bekleyen yüce insan büyük Önderimizi uyandırmanın zor ve çetin bir hedef. Fakat yüzyıllardır insanlığın çektiği acıları ve kadının ızdırabını ortadan kaldırmanın tek yolu bu. Bundan dolayı zorlansak da yeniden doğuşun acılarını çeksek de onun ardından gideceğiz ve en büyük mutlulukları bu sancıları çekerken yaşayacağız. Bizi kelimelerin, mısraların, cümlelerin hangi çarpıcı noktasında arasam, yoksa ölüm ile kardeş olan uykularımızda mı, rüyalarımızda mı, düşlerimizde mi arasam. Hangi gerçeklik denilen noktalarda arasam, yük gibi omuzlarımıza çöken geçmişlerimiz de mi arasam, yoksa önümüzde duran geleceğimizde mi arasam? Biz meraklarımızı büyüttük ama umut var ki tarih tarih tarafından suçlu değiliz, yıllanmış yaşlı tarih bizi kucaklayacak, bizim tek güvencemiz oacak sürünen insanlıktan kadın şahsında özgürleşen insanlığı yaratma mücadelesini veriyoruz.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

19 Mart 2000

JİYAN

Güneşin daha nemliliği bitirmemiş olan topraklardan emerek havaya saldığı, güzel kokularla dolu ılık bir bahar gününde... bugün baharın müjdeleyicileriyle mutluluğu tüm çirkinliklerden uzak kalmayı yaşadım. Onlardan bolca topladım nemi? Renga renk çiçekler doğayı öyle güzelleştiriyorlar ki insan basmaya kıyamıyor. tEpeye giderken sürekli basmamak için dolanıyor, yolumu uzatıyordum. Basmamaya özen gösteriyordu. Arkamdan gelenler ise

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

28 Mart 2000

Merhaba Jiyan

51 yaşına girdi yüce insan bitimsiz bir sevdâ, bitimsiz bir sevgi ve bitimsiz bir özlem ile 51. Yaş gününüzü kutluyorum. Güneşimizin dünyaya saçtığı ışınlar çevresinde büyüyen kadın militanları olarak, özgürlüğü ifadelendiren sözcüklerinizi yüreğimize, kavgamıza nakşedeceğiz Başkanım.

4 Nisan 2000

Kalatuka’dan çıkışım

Yaşadığım zorluklar çok oldu. Bu alanda yaşadığım güzellikler acıların gölgesindeydi hep. İnsanın nasıl kendine geriliklerine yenildiğini, yenik düştüğünü gördüm.

Bu alanda beni en çok etkileyen gerçek kadının duruşu, kadının içine düşürüldüğü durumdu. Cins savaşının olmadığı yerde yaşamın nasıl çelişkisiz donuk ve verimsizliğini gördüm. Savaşsız ortamların geriliklerin birbirini beslediği ortamlar halini alır. Özgürlük ideolojisinin işletilmediği yerde kölelik köleleştirme işlenir. Kendi gerçeğinden kopuk topluluklar özgürlükten, pratikleşmekten kopuk hale gelir. Bu ortamda örgüt ortamına girme örgüt sorunlarıyla uğraşma ve ilgili olmada yetersizlikler yaşanıyor. Tepki duyduğum bu gerçeklik ve içinde yaşamayı kabul etmedim. Neden örgüt müdahale etmiyor anlam vermekte zorlanıyorum. Örgüt hakimiyetinin olmadığı bir yerde yozlaşma, çeteleşme yaşanır. Bazen kendimle çelişiyordum, iç sorgulamaya kendimi tabi tutuyordum. Benim öğrendiğim bildiğim PKK bu değildi, olamazdı. Ütopyalarındaki PKK parti eğitimlerinde öğretilen PKK halkının kurtuluş umudu yaşamında

kurtuluşu simgeleyen PK idi. Avrupa’da teorik verilse de halk içinde pratikleşmesi için çaba sarf ediliyordu en azından. Olması gereken PKK’yi öğrendik biz, olması gereken ve olmaması gereken arasındaki uçurumu gördükçe insanın sarsılmaması elde değil.

Yaşam savaşının köklü verilmesi gereken bir alandır benim için. PKK’de yaşamın güzelleşmesi savaşmaktan geçer. Kalatuka’nın herşeye karşın bana kazandırdığı yönler oldu, kaybettiğim yönler de oldu. Ama kendimi korumayı esas aldım. Çıktım oradan ama benim parçamın yarısı orada kaldı.

Sevra, Rozerin, Batufa, Revan, Rojda (Batman), Mizgin, Zelal, Newroz, ve Pervin yoldaşlar. Uzaklaştıkça onların yanına geri dönesim geldi. Vicdan azabı çekiyorum. Onlarla kalamadım ama ben artık dayanamadım. Oradaki bayan yönetimi görevlerinin gerekliliğini yerine getirmediler.

Genç yoldaşlarımı özleyeceğim. Hepsi gencecik 15-16 yaşlarında onların doğru eğitime ihtiyaçları var. doğru eğitmekten çok kişiler kendi çarpık kişiliklerini onlara da yansıtmaya çalışıyorlar. Bizler küçük bir gruptuk, örgüt gerçeğini yeterince tanıyamadık.

Genç yoldaşlara şekil verme yönündeki çabalarımızı engelleme durumuyla da yüz yüze kaldık. Örgütü esasta savunanlar en çok ezilenlerdi. En çok kendini yaşatanlar ise “Anı yaşama, varoluşçuluk” felsefesini örgütleyenler ve ortada kalanlardı.

Onsuz yaşam çok zor!

Sensizlik cehennemin öbür adıdır.

Merhaba Jiyan

Duydum ki gençlerin bölük yönetimi olmuşsun, çok değerli bir çalışma hakkını vermek gerekiyor. Herhalde beni Gülnaz Türk ark. çok anlatmışsın, adımı sormadan “Sen Bermal değil misin” dedi. Şaşkınlık içerisinde kalmıştım bu arkadaş kim diye, sonra ben de Gülnaz arkadaş olmalısın dedim evet dedi.

Bir yoldaş tarafından utunulmamak insana güç veriyor. Unutmak öldürmektir. Senden hiçbir zaman kuşku duymadım gülüm, en zor günlerde senin yoldaşlığını arıyor ve güç alıyordum. Gülnaz ark. senden bahsettikçe içime bir ateş düştü ve içimi yakıyordu, fedailere karşı bir bakış açısı var ama ben hiçbir zaman kölelerin, İmparatorun kölesi olmadım. Evet ben o topluluğun bir parçasıyım ama çirkinliklere karşı kendimi her zaman korumayı esas aldım. Ben kimsenin fedaisi değilim. Ben Başkan APO’nun özgürlük fedaisi, özgürlük kızıyım!

“Sensizlik cehennemin öbür”

26 Haziran 2000

Merhaba Jiyan

Merhaba güzel yoldaş! Baştan sona kadar satırlarımın, sözlerimin, özlem ve sevgi dolu olduğunu belirtmek istiyorum. Böylesi güzel bir gecede sana yazmak daha da sevindirici olsa gerek. Senin de bildiğin gibi bugün bizim özgür dağlara, anavatanımıza uçuş için hareket ettiğimiz gün yani 19 Mayıs ve gerilla sahasında yarın bir yılımız dolacak duygularımız çok yoğun ve özlem dolu olduğunu hissediyorum. Yalnız burada bundan güçlü çıkıyor, savaşında, herşeyi kaleme almak en büyük tutkum ama bunu gerçekleştirememek de en büyük acı olsa gerek, daha güçlü çıkışlar yaptığımıza umudum ve geleceğin, PJKK’nin fedai asi kızlarından olacağına inanç getirerek seni ayların verdiği ayrılık özlemimle kucaklıyor ve bir daha ki yılda beraber olma dileğiyle diyorum can yoldaş.

NOT: Aceleye geldiği için istenilen düzeyde bir not yazamadığım için özgünüm. Genel süreç ve buradaki durumlardan özellikle kadın çalışmalarından, gençler birliğindeki süreçte yaşadığım güzel günleri ve yoldaşlıkları açmak isterdim. Ama ani olduğu için şu anki durumumu öz itibarıyla belirtmeye çalışacağım. Altı aylık gençlik eğitiminden sonra genel düzenlemelerle kültür sanat ve Edebiyat okuluna geçtim. Durumum genel anlamıyla iyidir. Okulumuzun genel proje ve amaçları çok kapsamlı olduğu için geleceğe umutla ve başarı tutkusuyla yöneleceğim. Burada tanıdığım birçok arkadaş var. unutmadan bana göndereceğim emanetlerin vardı, gönderirsen sevinirim. Notlarımın cevabını alıyorum neden? Kendine çok iyi bak, orada bulunan bütün tanıdık arkadaşlara selam ve sevgilerimi ilet.

Seni seviyorum demeyeceğim seni sevdiğim kadar savaşacağım umudun kızı Bermal.

JİYAN DİREN 19.05.2000

Dibistana Rohilat

Evet Jiyan yoldaş bana gönderdiğin ikinci notundur. Renas verdiğinde çok sevinmiştim. Okudum derinden bir acı hissettim. Çok mutlu ve başarı tutkusuyla yaşıyorsun bunu derinleştir. PJKK’nin fedai, umudun kızı olmak o kadar kolay bir şey değil. Kendimde devrimi gerçekleştirmeye mümkün değildir gülüm.

Ben de şu an basın okulundayım, çok ilginç her zaman ilklerde yer almam ama hep de yarım kalmıştır. Onun için senin kadar mutlu değilim. Başarı azmi gerçekleştirebilmek zoru başarmak acılarımıza son vermektir.

Ayların verdiği ayrılık özlemi yoldaşlık bağlarını daha da güçlendiriyor, manevi bir değerdir. Dediğin gibi “Bir daha ki yılda beraber olma dileğiyle” kucaklıyorum gülüm.

“Sensizlik cehennemin öbür”

07 Haziran 2000

Yoldaş Bermal

Avrupa'daki beraberliğimizi ülkeye taşırdık, burada hüznü ve sevinçli birçok anımız oldu. Fazla söyleyecek bir söz bulamıyorum. Seni yüreğimizde Botan'a götüreceğiz. Sana yaşamında ve çalışmalarında üstün başarılar diliyorum.

Devrim URFA

07. 12. 2000

Merhaba Bermal Yoldaş

Bermal yoldaş seninle tanışmamız ülke sahasında gerçekleşti. Belki kısa bir zaman aynı bölükte eğitim gördük. O eğitim içerisinde büyük yoldaşlık ilişkileri yaşandı. Bir seneden fazla ülke sahasındayım en güzel günlerim orada geçti. Eğitim sonu ayrıldıktan sonra o sıcaklığı o ortamı bir daha bulamadım ve o ortamı yoldaşlığı sevgiyi saygıyı, bağlılığı bulmak için Gabar'a gidiş yolculuğuna başlıyorum. Kaybettiklerimi bulmaya gidiyorum "Sonuç başlangıcın karakterinde oluşur, başlangıç nasıl olursa sonuç öyle olur" Eser ALTINOK

Ve sana devrimci yaşamında başarılar dilerim. Umudumuz odur ki senin de yolun GABAR'A düşsün. Agit ark. şehit düştüğü yerde buluşma umuduyla...

Elveda Bermal yoldaş.

Karker (Maraşlı)

07 Aralık 2000

Sevdalı Gabar'a sevdalı yüreklerin yolculuğu

Jiyan arkadaş hepsini tanıyorsun, yüreğim nasıl kan ağlıyor biliyor musun? Keşke onlarla karşılaşmasaydım diyorum ama, içimde kalacaktı. Ama onlar şimdi gidiyorlar.

Karker yoldaş seni eleştiriyorum, bir devrimci asla vedalaşmaz. Gabar'da saygıyı, sevgiyi, yoldaşlığı bağlılığı kaybettiğin her şeyi orada bulacağına inanıyorum. Birbirlerine bağlı olanlar birbirlerini asla unutmazlar. Seni her zaman fedakarlığın, yoldaşa bağlılığınla anacağım ama asla unutmayacağım...

Devrim yoldaş, seninle birlikte kutsal anavatan topraklarına kavuşma sevincini yaşadık, umudun yolculuğuna çıktık. Birlikte çıktık, birlikte başardık ve birlikte daha güçlü buluşmalar için daha güçlü ve zorlu yolculuklar umudunu her zaman yaşatacağım. Beni de götürün güneşin ülkesine.

Merhaba

Gittiler heval gittiler... Karker, Devrim, Bahtiyar, Fırat ve daha adını bilemediğim tüm yoldaşlar. Bir elmanın yarısı kadar içiçe geçmeyi, başarıma yolunda müadelemizin kutsallığıyla, umutların gerçekleşeceği güzel günlerde dürüst ve çocuksu saflığın hakim olacağı bir evrende özgürlüğü bir oksijen gibi ciğerlerimize çekceğimiz anda iç içe geçmeyi başaracağız. Şunu itiraf etmeliyim ki size hitap ederken, elimde olmadan kaygılanıyorum. S izdeki duygu yoğunluğuna ulaşabilir miyim ki? Son geçirdiğimiz gün her an hafızamda kalacak, Karker yoldaşı nasıl da çay yapmaya teşvik etmişsiniz. Rengin (Fransız) ve Bahtiyar arkadaşın kavgalı sohbetleri, Devrim e Fırat yoldaşların uzaklara baktıkları ve düştükleri yolculukları... Karker yoldaş en büyük fedai sensin, ben sana sen bana diyordun ama fedai sensin. Sevda yüklü yürekler sevda yüklü GABAR'la buluşacak o da....

11 Temmuz 200

Merhaba

"En büyük yoldaş özgürlük tutkusudur." Özgürlük tutkusunu gerçekleştirebilme, özgürlük maratonunu finale varıracak koşucu olma bu zorlu koşuda ipi göğüsleyebilmek tek başına olmuyor. Özgürlük tutkusu kadar saf temiz, dürüst ve çıkardan uzak bir yoldaşa ihtiyaç duyuluyor. Yoldaş kavramı kendi başına bir kutsallığı ifade ediyor. Bu kutsal dokunulmazlık b azılarımız tarafından kirletilmiş-sade bütün çirkinliklerin içinde bir kıvılcım, sevgi saflığını yaklamak ve bunu bir volkana çevirmek yanardağın püskürttüğü lavlar, erittiği her yeri yakıp harabe ediyor. Sevginin dostluğun, özgürlüğün yanar dağının püskürteceği lavlar yakacak fakat temizlemek için yaratacak özgürlük için.

12 Temmuz 2000

Dişyala

Dün gece yarısı

Mektubunu aldım dişyala

Siyah ve ağır bir atmosferde

Tüm yorgunluklar, anlamsızlıklar

Ve  nyargılar

Akıp gidiyor sessizce

Demli bir  ayda yitirilen kaygılar

Cigaramızın nikotinine i liyor

Sonra bir sis dalgası gibi
Akıp gidiyor sessizce
Umutlar dans ediyordu dışarıda
Ve her ıey ama her ıey
Kara bulut gibi
Akıp gidiyor sessizce
Mektubun diyala
Gökbedeninden sızan sevimli bir ıık
Bu arsız karanlıık
Bu ıldırımıı sessizliıe bir kurıun
Ve bu anlamsız gitmelere
Bir deyiıti diyala
Üstün ne bir pul
Nede bir damga
Tarihi de yok, hangi zamanların mektubu
Kimbilir,
Belki de bilinmezliın
ık mevsimidir bu
Belki ıu an,
Belki her an
Ya da hiçbir zaman
Aynı zamanda mıyız seninle
Zaman sonsuzluklarsa eıer
Günlerimiz aynı deıildir diyala
Hepimiz bir merkeziz
Ne benimle vardır zaman
Ne de benden sonra
Tıpkı yarınlarda günlerimizin
Ayrı olduı gibi
Bizim de zamanımız aynı deıl diyala
Ne önemi var ıimdi bütün bunların
Evren büyük ve derin
Birer yıldız tuzuysak
“Dünyayı aydınlatmak deıl miydi amacımız”
Zamanda farklılık eıitsizlik deıildir.
Farklılık yürektedir
Duygudadır, düüncededir
Yani bilinçtedir diyala
Daha ilk paragrafta bir dizi eleıtiriler,
Beklentiler,
Satır aralarında usul, usul gülümsüyor
Biliyorum diyala
Bana olan inancını
Aslında senin inanmak istediındir
Dost özlemi ele verir insanı
Mektubunda, cümlelerin sonucunda
Noktaların yerini olmazlar almıı
Söyler misin bu olmazlar
Kime göre, kimin için
Kime karı ne içindir diyala
“yaadıın her an
olmaz deme hiçbir zaman”
Kesin deıl kesin olan
Bu ıark sürüp gitmez böyle
Bu ısrarlı devinimde herıey yenidir
Senin olmaz dediklerin
Bir parçasıdır tanrısal özelliklerinin
Evrenin tüm tanrıları, tanrıçaları
Aır duyuıudur
Okyanus dalgalarında gizlidir
ık günahları
En yüce duygular

En derin dü üncelerdedir
En yüce sevgiler
En derin a klardadır
Bunun içindir ki kolay anla ılmazlar
Öyleyse anlamanın da bir bedeli olmalı
Mektubunda sözcüklerin yüreği
Özgürlük için çarpıyor
Satırlar uzadıkça yanıp tutu uyor
Özgürlük,
Sandı ın kadar uzak değil
 ındedir diyala
Simorgları dü ün
O kutsal arayışı
O muhteşem yolculuğu
Bir büyük a k
Bir büyük heyecan
Ama aradıkları kaf da ında değil
Kendileriydi diyala
Bir arayı ır özgürlük
Tanlıranı insanlara ilk a kıdır
Ne senin dudaklarında ıslamı ı
Bir kelime
Ne de benim ellerimde suçsuz
Bir rehine
Bir ma tır özgürlük
Hiç kimsenin sermayesi de ildir
Ne miras bırakılmı ı
Ne de ödünç alınmı ı
Bir ya amdır özgürlük
Özgürlüğün cinsi olmaz
Ne erkektir ne de di i
Sınıfsızdır, evrenseldir
Bir tutkudur özgürlük
Biz onun içiniz
O da bizim içindir diyala
Özgürlük deyimi
Bir yaprak arayı ıdır aslında
Ama bana öyle geliyor ki
Sen yanlı yoldasın diyala
Rakiplerin güçlüğü
Hepsi de ideal
Ama birlikte ko aca ız
Çünkü özgürlük hepimiz içindir
Bin ki yle yarı acaksan e er
Onlardan biri benim
Yüz ki ile yarı acaksan e er
Onlardan biri mutlaka benim
On kik yle yarı acaksan e er
Onlardan kesinlikle biri benim
Bir ki yle yarı acaksan e er
Obenim
Eğer özgürlük ipini gö üsleyememi sen
Belki ben ölmü üm diyala
Ben yoksam barı ta yok
Böyle olduğum için her şey
Böyle baklayacaktır
Özgürlük ilk metrelerde değil
Finaldedir
Yarı ın ikinci etabında
Bayra ı devralırken yolda ından
Bo yere yarı mamı sın demektir
Bu yarı hep böyle sürüp gidecek

Sokrat'ın biliminde
Prometheus'un ateşinde
Bugünlere böyle geldi
Evet diyala
Tanrılar ve tanrıçaların
Cehennemi var oldukça
Spartaküs'ler her zaman olacak
Afroditler de tabi
Hatta
Büyüleyen, müziyle
Orpeus'ler de olacak
Belki ne sen
Ne de ben olmayacağız
Ama özgürlük hep var olacak
Diyala...

Fırat DİCLE

Aşk demişti bütün yaşamın ustaları, aşk ile sevmek güzelliği ve dövüşebilmek o güzellik uğruna.

İmralı'daki yürek atışların dinlemek İmralı'dan yükselen barış sesine kulak vermek ve çevremize örülen duvarları parçalamak bu sesin her yerde duyulması ve çizilen resme bir yerden değil bir bütünlüğe ulaştıracak olan biz kadınların görevidir.

28 Haziran 1999

CAN ARKADAŞIM

Gök gürler bulut aklar
Rüzgar hırçın eser
Cesedim hortlar
Kan aklar siluetim
Çünkü bugün yoksun yanımda
Benliğimle yalnızım
Sensizim bugün ve yarınlarda
Dün gece seni aradım
Üzülüyorum,
Yüreğim donmuştu
Sarılasım geldi içimden
Ama sen yoktun bulamadım
Diyemedim yine yoksun yanımda
Çünkü, her ayrılık birleştirmeyi sağlar
Seni gecenin karanlığında
Ay ışığı altında aradım
Yıldızlara sordum seni
Hani, üç yıldızımız vardı ya
Bulamadım cevap alamadım
Belki bir gün
Ayrılmamacasına birlikte
Muşovasında, Mardin kapısında
Hep birlikte olacağız
Benim için yokluğun savaştırmak içindir
Ardından bakmaya cesaret edemedim
Topladım cesaretimi
Ve sana elimi kaldırabildim
Yoksun bugün yanımda
Acı içindeyim Jiyan
Selvi boylum geçti yamaçta
Geçer, geçerim kendimden
Seni seviyorum demeyeceğim
Seni sevdiğim kadar savaşacağım
Sevgimi savaşarak büyüteceğim
Yoldaşlara sözüm var
Yoksun artık yanımda

Güçlü ol, güçlü sev
Ve güçlü sava□
Yüce insana layık olmak
Do□ru savamaktan geçer
Her ayrılık bir ba□langıcı belirler
Jiyan yolda□m

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım”

MERHABA DOSTLARIM (JİYAN VE RUKEN)

Yoldaşlarım; Ruken bu defter sana ait olmamalı diye düşündüm, sadece Jiyan'a da ait olmamalı diye düşündüm. Ondan dolayı önceki günlüğümü bununla birleştirdim. Diğerini yaktım, neden diye ikiniz de sorabilirsiniz, nedeni bana acıları hatırlatmaktan, vicdan azabı çektirmekten başka bir şey vermiyordu. Yazılmaması gereken yazıları yazmayı orada geçirdiğim kötü, çirkin acı günlerimi hatırlatıyordu. En kötü günlerimde o defter bana arkadaştı.

İnsan iki şeye ihtiyaç duyar biri kendini iade etmek ve anlatmak, ikincisi yoldaş sevgisini bulmak. Parti Önderliği yetersiz yoldaşlık diyor, bizler sadece Önderliğe karşı yetersiz kalmadık, yoldaşlara karşı da yetersiziz.

Jiyan yoldaş belki çok kızacaksın çünkü sana hitaben yazmıştım, inanki acılardan başka bir şey yoktu içinde, serbest yazıyordu onun için çok şey vardı. Parti literatüründe yasaktı denilir. Ama inanıyorum kibir gün gelecek Kalatuka yazılacaktır, yazılmalı yoldaş yaşananlar az değildi. Jiyan seni çok sorguladım sağlıklı sonuçlara varmam için ama inan ki seni çok seviyorum gülüm. Seni anlamak istiyorum ama hatanı görmelisin. Birinsanın yaşamına son vereceğini bildiğin halde söylememişsin demek duygusallığını aşmışsın ama ben buna duygusuzluk diyorum. Duygu-duygusuzluğun karmaşasını ayırt edememişsin. Kendini yetiştirmişsin.

“Sensizlik Cehennemin Öbür”

4 Kasım 2000

MERHABA RUKEN

Basın okulu benim için bir başlangıç oldu. En azından bazı şeylerde netleşmeyi sağladım. Burada insanı sevmeyi tekrardan öğrendim.

Dicle sevilmez mi, Rojbin, Rengin, Özlem, Rojda (Batman), Jin, Sema, Melsa, Herjin, Silvan, Munzur, Kani, Adıl ... arkadaşlarım çok güzel çok temiz dünyaları var, sana birgün tek tek yazmak isterim. Dicle 20 yaşında Avrupa katılımlı çok sevecen sade biri sistemli bir düşüncesi var, hiçbir zaman kimseye muhalif olmaz sorunları gören tahlil eden ama çözemeyen ve dile getirmiyor gerektiği zaman söyler. İçinde yaşattığı tepkileri çözebilse veya kendini kadın konusunda netleştirse kadro yetkinliğine ulaşabilir. Kimseye bağlanmaz, kimi sevdiği anlaşılmaz, hissettirmez de anlayış bekliyor. Herkesten ama her insan bir değildir.

Tepkilendiği zaman yanıma gelir tartışır geri gider. Onun arayışlarına onun tepkilerine anlam veren az arkadaş var.

Kaldıramıyorum artık sizlere yazmak istememiştım ama artık vicdanım el vermiyor. Okulların genelinde yaşanan bir bakış açısı var ki bu yüreğimi kanatıyor, birlikler küçümseniyor, sanki gerilla birliklerinde yer alan arkadaşlar bir köşeye atılmış, sanki onlar sadece savaşabilir vb. yaklaşımlar (Bireylerin yaklaşımı olsa da kaldıramıyorum.)

Bir tavır koymam gerektiğine karar veriyorum, okuldan çıkmayı önerdim, savaş birliklerine önerimi yaptım, kimsenin öneri yaptığımdan haberi yok. Ama ben bu anlayışlara dahil olmak istemiyorum. Ben onlar gimi olmayacağım vicdanım beni buna sürüklüyor, birliklerde yaşamının çok zor olduğu söyleniyor ben zoru başarmayı seviyorum. Yaşamda zorlanmamak gelişmemektir. Partiye daha yararlı olabileceğimi düşünüyorum. Bu okul benim için Kalatuka sürecinden sonra bir avantaj oldu, ağırlıklı ideolojik eğitim olduğundan dolayı, her yönüyle güzel güçlü ve geliştiriciydi. Çünkü Önderliğin kitapları temelindeydi. Yeni bir devre açılacak.

Bir haftaya yakındır üslenme çalışmalarını yapıyoruz 11 kişiyiz 4 bayan diğerleri erkek arkadaşlardır. Diğer okul yapısı tepeyi tutuyorlar.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır...”

08 Kasım 2000

MERHABA JİYAN

Yeni bir başlangıç. Yeni bir serüvene başlamanın yolculuğuna çıkıyorum. Basın okulundan ayrılıyorum. Sana bir şey söyleyeyim mi? Arkadaşların bu kadar çok etkileneceklerini hiç tahmin etmiyordum. Özellikle bazı arkadaşlar Dicle (Varto) Özlem, Rengin (Fransız), Sema, Rojbin, Rojda arkadaşlardı. Umuyorum ki benim çıkışıma anlam vermişlerdir. Gerçek girillacıgılı, gerçek yaşamı, gerçekten sevenleri arıyorum. Arayışlarım beni sürüklüyor. Gerçekten dağları sevenleri arıyorum. Güzel insanları bulmaya gidiyorum. İçimdeki ses bu sefer doğru yolda olduğumu söylüyor.

Basın okulundaki yoldaşları çok ama çok özleyeceğim, yüreğimin bir parçası orada bağlılıklar son anlarda “Ayrılık” anlarında ortaya çıkar. Beni en çok şaşırtan Rengin ve Dicle oldu. Dicle’nin bana o kadar bağlı olduğunu bilmiyordum, sevdiğini son iki günde anlamıştım onların sevgilerine layık olacağım heval. Onlar güzel ve temiz insanlar.

Ya Özlemi anlatmak, Jiyan biliyor musun kızma ama senden sonra gelir. Benim yanımda apayrı yeri var. Ne zaman anlatmak istesem sanki kalemimin gücü tükeniyor. Ülkeye geldiğim andan beri beraberim sadece o benden önce

Kalatuka'dan çıktı 5 ay görmedim sonra basın okulunda birleştik. Benim çıkışıma bir türlü anlam veremedi özlem, ne ben anlatabildim ne de o anladı. Ondan dolayı gözüm arkada kaldı. Dicle de öyle, Regin vb....

Kalacağım bölükteyim şu anda birkaç arkadaşı tanıyorum.

Sensizlik Cehennemin öbür

13 Kasım 2000

Merhaba Jiyan

İz sürme: Evet Jiyan hala izini sürmekteyim. Askeri Karargahtan (Kültür Okulundan) ayrıldığını hamer aldım ama nereye gittiğini bilemiyordum. Seninle beraber Dola Koke'ye gelen bir bayan arkadaş senin Karox'a gittiğini söyledi. Çok ilginç bir şey ayrıldığım ve sevmediğim yönere gidiyorsun, seni görmediğime üzüldüm. Ama kendimi sana çok yakın olduğumu hissediyorum.

“Sensizlik Cehennemin.....

16 Kasım 2000

Güncel Notlar

- Ahmet Kaya öldü. Kalp krizinden.
- Özlem ve Dicle'yi çok özledim
- Yürek ayrılıklara, özleme ve hasretliklere karşı hala güçlü değil. Yüreğimi büyütmezsem birgün çatlayacak.

(.....)

“Duyulmamı □sevmelerin hüznüdür büyüyen

Acılı gözlerimin karalarında yoksun ya....

Gün, gece tek renktir

Artık gül kurusu dökülmez akımlarıma

Uykusuzlu□umu harmanlayan

Ürkek bir güvercinin kanat vuru□larıdır

Kimsezi sabahlarımda yoksun ya!

□mini tanımlayamadı□ım bir çift söz

Yüklenir de yüklenir omuzlarıma

Bir ölür bin dirilir dü□erim

Pas rengi kuytuluklarda can çeki□ir çı□ı□ım

Ü□ürüm buz tutar kirpiklerim

Yoksun ya!

Kanayan kırık dökük sözcükler dü□er

Olmadık yerde avuclarıma

Gün gelir gün gelir gülüm

Yar bilmezse dost bilir

Özgürlü□e vermi□im ömrümü

En delice çı□ı□ımda

Sen yoksun ya!

Ya□amak her ya□ayanca güzeldir

Ama

Onurluca ya□amak

Ya□atmayı

Kendi ya□amı u□uruna sevendir”

Şehit bir arkadaş

Kani Şilane 2000

Merhaba Ruken

Basın okulundan ayrılalı iki haftayı geçiyor. Orada bulunan yoldaşları özledim. Basın okulu süreci benim için insana olan güvenimin tekrardan kazanmanın bir adı oldu. PJKK fedai birliğinden sonra beni hiçbir ortamın etkilemeyeceğini düşünüyordum, ayrıldıktan sonra düşündüm. Dicle'nin insan arayışı, Rengin ölüm felsefesi, Rojbin'in arayışlarına cevap bulma savaşı, Rojda Batman'ın Özgür kadını, kadın bakış açısına kavuşma özlemi, Sema'nın gizemli dünyasını, özlemin özgürlük özlemini şimdi daha derinden yaşıyorum.

En çok özlediğim onun için kaygılandığım Dicle'dir. Apayrı bir dünyası var, şunu itiraf etmeliyim basın okulundaki arkadaşlar (bayan-erkek) anlayışlıydılar. Evet Ruken bir gerillanın yaşamı yazılmak istendiğinde kalemler yazmıyor, sayfalar yetmiyor. Kürdistan dağlarında yaşam zoru başarmanın koşulları... zorlukları göğüsleyebilmek ise güç gerektirir.

Yaşamda sağladığın başarıları çevren başarıdır dediği anda başarı sayılır. Burada kendin için yaşamıyorsun genelin çıkarlarına hizmet için yaşıyorsun. Tabii ki şu gözardı edilmemeli kendi bireyselliğimizden ne kadar çıkışı sağlamışsınız?”

“Sensizlik Cehennemnin öbür adıdır”

26 Kasım 2000

Merhaba

Bugün mutlu deñilim
Bilimcim gökyüzü maviliklerine
Kilitlenmiñ
Bu gece mutlu deñilim
Kalbin yıldızlar içinde
Nereye gitmiñbilemiyorum
Bulmak istiyorum ñimdi
Nereye gittiñini
Yarım kalmıñkavgamın peñindeyim
Anladıñım
Bir yañam ölüm olduñuna dair
Dilimizle yazılmamıñsöylencelerde gizlidir.
Ben ve dünyanın çeliñkisi
Bir arada yürüyemeyeceñe benziyor
Çekilen acılar yarınları yaratmanın
Bedelidir Jiyan yoldañ

21 Kasım 2000

KARDELEN'E

Kardelen olmak zorduk belki, ama güneşimizle buluşan sevda kadını olduğumuzda en güzel kardelen sen olacaksın, sürekli gülen ve umut saçıyan gözlerinle!..

Yaşamaya biçtiğimiz anlam; yıllar, eski birer film gibi geçse de belleklerimizden silinmeden anlamı koyulaştıran birer araç oluyorlar, umudumuz Başkan APO'nun sonsuz gücü, her güne yılları sığdırır ve yıllara yüzyılları!.. Yaşamın anlamını, anlayarak kabul edilecek, özgür yaşamı oluşturacak özgürlük dolu yıllar dileği ile ...

1 Nisan 2000

Merhaba Ruken

Yeni bir bölüğe geçtim, Kani Şılan Şehit Binevş Birliği.

Yüreñim ırmak gibi coñuyor
Sevdam eynime vuruyor
Uzaklar yakınlañmıyor
Hasret büyük
Acı derinde
Mutluluk kavganın içinde
Eski yıkılacak...
Doñacak dañlardan
Jin ateñ
Añk irem bahçesinde deñil
Emek kavgasının verildiñi
Nasırlı ellerdedir
Yüreñim ırkam gibi coñuyor
Yalnızlıñmın sıcak mertliñinde
Kavgamın bilinmeyen gizemi
Kendinde saklı
Mutluluk kavgamın içinde
Saklıdır gülüm

Kardelen

20 Kasım 2000

Yapraklara, dallara, yeşillere allara, nice nice yıllara, gülüm özgür yıllara...!

Rojda Zine

Yıllarla birlikte ah ayakta tutan
Umut olmazsa
Yorgunluğumu taşıyamam inan ki
Sanki hergün daha çok
Yakınlaşıyorum
O muhteşem büyüleyici efsaneye

Bu şiir 20 Ekim 2000 tarihinde basın okulunda yapılan okul toplantısında yazılmıştır.

Dola Koke Kardelen

“Sensizlik Cehennemin öbür adıdır” Başkanım!

Açelyam (Ruken)

Güzelliklerle yaşamak dururken, birbirini eğitip güçlendirmek dururken neden insanlar çirkinliklerle yaşıyor?

Güneyde son durumlar çok kritik. Her an operasyon çıkabilir, gerilla gücümüz mevzide kış mevsiminin verdiği zorluklar çok yoğun uluslar arası komplo hala bitmiş değil, baş ile oynamayı ve teslim almayı bıraktılar çünkü onunla başa çıkılmaz bu sefer ise gövde ile oynama, gövdeyi parçalama, dağıtma ve bitirme amaçlanıyor. Herşeyden önce manevi değerlerimize saldırı var.

Bu kış çok zor geçeceğe benziyor. Ülkemiz işgal altında, bu toprakların sahibi biziz. Ama kendi ülkemizde kendi topraklarımızda bize yer yok. Evet Ruken cenneti andırıyor benim ülkem... Senin de ülkenin kışlarını görmeni isterdim, nasıl da bembeyaz oluyor, dağları yamaçları, yazında toprağın kokusunu ciğerlerine çekmeni, ilk bahar yağmurunda iliklerine kadar ıslanmanı, sonbaharda sararmış yapraklarını, doğanın binbir rengini görmeni isterdim Açelyam.

“Sensizlik Cehennemin Öbür Adıdır”

3 Aralık 2000

ANNEME

İmdi artık vakit yok anne
Vakiz yok üzülmeye, aklamaya
İmdi artık savaş zamanıdır anne
Bırakıp sevdamızı kadife tenli zamanlara
Elerimiz, ellerimiz sıcaklığını kaybetmeden
Sarılıp soğuk tenine silahımızın
Hissettiğimiz o ateşin sıcaklığını
Tüm benliğimizle
Biliyorum bir nisan yağmurunda
Sırılsıklam ıslanmaya aldırmadan
Kalbimde sevdanla birlikte
Tüm dağları yamaçları
Karı, karı adım adım yürütmeyi
Bilirim gözlerin güzelliğini
Bir dost sıcaklığını
Çiçeklerin sadesi papatyanın
Kokusunu da bilirim
Tenin tene değindi mutluluğu
Hayal kurmayı
Dümlerde dans etmeyi hem de
En güzelinden
En masumundan
En acizinden, en acısına
Kadar yaram anne
Bilirim dünya güzel anne!
Biliriz ama anne
Hiroşima'da atomda kavrulanlar da bilirdi
Vietnam'ın savaş cephesinde ölen çocuklar
Etiyopya'da açlıktan ölenler
Filistin'in savaş çocukları
Kürdistan'da yüreğini uacık avuclarına alan
12'sindeki militanlar da bilirdi
Yaşamanın güzelliğini
Halepçe'de yanan Kürt çocukları da
Kim bilmez ki?

Ama anne ama bir tanem
Artık yok artık
Sadece birbirimizi sevmeye
Biz birbirimize benzemeyiz
Senin sevgin beni savaştıramaz
Dağlarda yürüten sevgidir
Seversen doyersin
Seversen katlanırsın
Seversen karı koyarsın
Yoksa herşey anlamsız olur
Harekete geçiren, yaptıran ve yaştıran
En zorlu kuşullarda sevgi ile karı koyulur
Açlık susuzluk karı koydurtan
Hep "O" sevgidir.
Sevdim için katlanırsın
Sahteliklere
Samimiyetsizliğe, dürüstsüzlüğe
En acımasız kuşullara
"O" sevgiyle karı koyarsın
en yorgun anlarında
Kar içinde, yağmur altında
Düğülerimi süsleyen o sevgidir.
Dağlarda yürüten sevgidir
ANNE!

Kani Şilan

B. KARDELEN

Merhaba Jiyan ve Ruken

Ülkem kan ağlıyor yine yoldaşlar!...

Güneyde savaş başladı fiili ateşkesi YNK bozdu. Kürtlerdeki işbirlikçi ihanet damarı kurutulmalıdır. YNK tüm gücüyle gelmiş, Kani Cenge, Kalatuka, Dola Koke, Şehit Ayhan ve Zele, Boti vb. alanlara. PKK'nin gücünü kurutmak istiyodrlar bir yerde toplayıp toplu imha ettirilmek isteniyor gülüm.

Partimiz çok zor durumda kış geldi, İran yolları kapattı, erzaklara el konuldu. Bu kış ne kadar dayanılır... Jiyan sen de oradasın sana ne yazmam gerektiğine karar veremiyorum, ama şunu tekrarlıyorum heval, yüreğim seninle savaşan yoldaşlarla birlikte.

07 Aralık 2000

Ruken!

Gittiler heval gittiler, onlar da gittiler, sevdiklerimden tek tek kopuyorum artık.

Bugün boğazdan inen bir grup oldu. Sayıları 70 vardı ve ben mutfakçıyım kar yağıyor rüzgar dinmeden esmeye devam ediyor. İlk başta tanıyamadım onları görünce sırtta çanta battaniye, kolda silah ve havanın soğukluğu ve duygularımdaki alt üst oluşu yaşadığım andı. İçimi çok kötü bir his kapladı. Onları bir daha göremeyeceğim. Basın okulumuz ve edebiyat okulumuz da ön cepheye gitti. Ben duygularımda alt üst oluşu yaşarken, acının ve sevginin göz yaşları akmaya başladı. Yalnız kaldım özlem yoldaş, sensizim şimdi. Dicle yoldaş sensizim...

Munzur yoldaş keşke küçük olsaydım da beni çantaya koyup götürseydiniz. Hepsinin gözleri parlıyordu. Ben ise yine tek başıma onlara olan sevgimle ve eski günlere dönerek başbaşa kaldım kendimle. Onlar kaybolana kadar ardlarından bakmaya derin çok derin sözler verdim heval. Beni de götürün nereye gidiyorsanız beni de götürün, beni de...

"Sensizlik cehennemin öbür!"

8 Aralık 2000

Merhaba Jiyan

Seni çok düşünüyorum, o koşullarda ne yapıyorsun? Vicdan azabı çekiyorum.

Akşam saat 20: 00'de yola çıkacağız, senin yanına geliyorum. Bölük olarak Kani Cenge'ye geliyoruz. Yaşadığım duyguları anlatamam. İki yıl olacak neredeyse seni görmeyeli. Özlem büyük avuşma umudu benliğimi sarmış durumda. Seninle aynı zorlukları yaşamak istiyorum, zorlukları yaşamadan zorlukları yazamıyorum.

"Sensizlik cehennemin öbür!"

13 Aralık 2000

Merhaba Gülüm

Yüreğimde bir resim var
Seni anlatan
Amara'dan yükseliyor
Yüzyıllık köleliğe isyan çıkıyor
Yüreğimde bir resim var seni anlatan
Yeğilimsi gözleri kederli
Bin yılların verdiği bir acı
Bir o kadar umut isyankarı
Asırların laneti
Tarihini sırdırıyor yüreğine
Yürekli bir genç
Yüreğimde bir resim var
Seni anlatan
Yüzü biraz esmer
Belli ki mevsim yaz
Saçlarına güneğin gölgesi düşüyor
Kumral siyahı karımlı saçlarına
Esen Mezopotamya rüzgarlarında
Ak düşüyor imdilerde
Yüreğimde bir resim var
Seni anlatan
Gözlerimiz
Hançer keskinliğini andırır
Tarih buram buram akıyor sözlerinden
Gerçeğimize seslenir
Çalışmak, çalışmak ve çalışmak demektir.
Kambur karıncanın sırtında
Kaplumbağa temposundayız
Yüreğimde bir resim var
Seni anlatan
Elinde mavzeri sıkı tutmuş
Belki mavzerinde kavgası gizli
Yüreğimde bir resim var
Seni anlatan
Beyaz saçıyla, yürekli bir bilge
Düimde bana seslenmekte
Bağarı, bağarı, bağarı demektedir.

27 Kasım 2000

Kani Şilan

Kardelen

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

Merhaba

Partimizin güneyde başlatmış olduğu hamlelerin dışında kalmak kadar kötü bir psikoloji olamaz. Sevincimiz, mutluluğumuz kursağımızda kaldı diyebilirim. Bir yanlışlık ile bölüğümüz harekete geçmiş, Kalatuka'dan geri döndüm.

Seninle ve yoldaşlarla bir kez daha buluşma umudum kırıldı. Kaldıramıyorum heval siz orada o zorlukları yaşarken ben burada...

En son şuna karar verdim bir rapor yazacağım.

16 Aralık 2000

Merhaba Ruken

Evet Ruken tekrardan bir diyalog yapmaya ne dersin? Yine sen soracaksın ben cevap vereceğim. Başlayalım mı?

Ben şunu merak ediyorum fırtına nedir?

Belirsizliğin hükmü ve egemenliğidir.

Fırtınada ne var?

Fırtınada insanı çeken tıpkı savaş gibi yaşama ve ölüme aynı anda çağıran bir yan vardır. Bu denizin dağın ve insanın ortak bir duygusudur.

Peki fırtınayı nasıl anlayabilirim?

Fırtınayı anlamak isteyen ona yüzünü açmak gerekiyor. Maskeli bir yüz fırtınanın içine giremez, onu anlayamaz, onda kalamaz. Ama ne kadar sakınırsa sakınsın, savrulup gitmeye katılmayan ama sürüklenip gitmekte yankılanan bir ceset gibi kaldırıp kendi dışına atılır. Kendi dışına!.. Bu silinmektir, yaşam kavgasından.

Gerçek kafamda bir soru işareti bırakıyor her defasında sence gerçek nedir?

Her insan farklı tanımlar gerçeği, gerçek bir kıvılcım kadar bile olamayan bir anda yaşamış, yaşayan ve yaşayacak olan herşeyin birleştiği tek bir ondaki savaşımdır.

Bende hep çelişki bırakıyorsun?

Ne gibi?

Sarsılma gibi o nedir?

Sarsılma yaşamın belirtisi değil, kendisi ve tümü, kendinde bu anı bulan insan gerçeği duyabilir ona kavuşabilir, karışıp gidebilir.

Yüreğimi toprağa gömün diyorsun toprak senin için nedir?

Toprak ne bir mülkiyettir, ne de miras olabilir. Yaşayan bir beden özü kanımıza karışan, hepimizle aynı baharda uyanan ve bizimle birleşen!.. Toprak özgürdür, kendi sınırları içinde sınırsızlıktır. İnsanın özgürlük arayışı toprağı anlama tutkusu biçiminden oluşur. Bu arayış gerçektir ve toprağa yöneldiğinde özgürlüğe ilişkin bir anlam bulur. Geçmiş ve şimdi ve gelecek toprakla tek bir ana sığacak kadar iç içe geçerler ve sonsuzluk böyle oluşur.

Dağları bazen çok anlamak istiyorsun dağ nedir?

Dağ toprağın yaşam ifadesidir duygularımızın kaynağı duygulu bir canlıdır. Dağın isyancı bir ifadesi vardır. Kendi içinde bir yükselme meydan okuma bir üstünlük taşır. Dağın ifadeleri asla durgun değil, akışkandır.

“Sensizlik cehennemın öbür adıdır”

17 Aralık 2000

Merhaba Jiyan

Uyuyorum kabus, kalkıyorum kabus!... Seni düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum, sanki her an bir şey olmuş gibi düşünüyorum. Seni birkez daha görebilmek için neler vermezdim.

Şahadet haberini bekliyor gibi bir duruşu sergiliyorum, seni neden sürekli düşünüyorum durup dururken gözlerimin önüne geliyorsun. Defterimi, albümümü açarken her yazı, her anım seni bana hatırlatıyor. Basın okulundaki arkadaşlardan haber aldım senin bulunduğun yere gelmişler Karox'talar. Heval şans benden yana değilmiş. Artık sloganım olma haline gelecek “Yalnızlık senin içindir” yalnızım yoldaşım çok yalnızım gülüm sana ihtiyacım var. Özlem gittikçe büyüyor heval, yazamıyorum heval.

“Sensizlik cehennemın öbür adıdır Başkanım!

24 Aralık 2000

Kırvem bu yıl bu dağlarda aman

Sensiz yağmanın tadı'molur aman

Bir selamın adımı olur aman aman

Kırvem aman ne çabuk tükendi zaman

Gün erir günler içinde aman

Can erir zaman içinde aman

Böyle kader olmaz olsun aman

Hüseyin'im kan içinde aman

Varsam gitsem Erzincan'a aman

Böyle yiğit ölmü'mola aman

Kırvem aman ne çabuk tükendi zaman

Aman aman oy...

Sevgi büyüdükçe bunun acısı da katlanarak büyüyor.

Özlem kavuşma umududur dağlarda

Yeni yıla sadece birkaç saat kala sevdiklerimin ve özlem duyduğum yoldaşlarımın başta Ruken, Jiyan, Özlem, Dicle, Dıllar, Dilar, Sakine Batman, Jin yoldaşların, dağlarımızdan Avrupa'lara uzandığım Kassel'deki Zeliha Vokaş, Ahmet, Ali Düzgün Yavuz, Sarya, Salzgiter'den Kleine Ahmet, Fatma, Abuzer, Brusk, Filo yoldaşların, değerli ailemin, özelde Ruken, Mizgin, Mehmet, Orhan ve Hayrettin yoldaşların yeni yılını kutlayarak başlamak istiyorum.

Bu gece sizlerin yanınızda değilim, ama sizlerle olan anılarım, beraber geçirdiğimiz günler hafızamda canlıdır ve canlı tutuyorum, yoldaşlık duygusu sınır tanımaz. Bu ve buna benzer günlerde her zaman sizler aklıma gelirsiniz ve tabii ki annem!.. Annemi özlüyorum bu bir itiraftır. Emine ve M. Emin savaşımlar onlar içindir. Nedense babama hitap etmekle onun için yazı yazmak için dolup taşıyorum, böylesi bir gecede.

Evet baba beni ne kadar anlamışsındır bilemiyorum ama ben seni şimdi anlayabiliyorum. Duygularım çok karışık yazamıyorum ama bir gün sana neden tepkilendiğimi ve sana şimdiye kadar neden deterimde yer vermediğimi anlatacağım.

Amca (Ali) senin yerin babamın yerinden daha önemlidir. Belki bunu seninle konuşmuştuk, ama sen beni örgütten koparmak için kullanmak istemiştin. Ayrılmanızın vedalaşmanızın inan böyle olmasını hiç istememiştin, sana hitap ederken seni üzdüğüme senden öyle ayrıldığım için 'Kendime kızıyorum. Başka bir yöntem kullanabilirdim, senin yanından kaçarken yaşadığımız gerçekliğe lanetler yağdırdım. Gözyaşlarım son bir kez sonun iyi bitmesine ve vedalaşmanın birbirini anlayamamanın burukluğuna ve üzüntüsüne idi. Ama şunu unutmamanı istiyorum yoldaş nereye gidersem gideyim hangi koşul altında olursam olayım senin ilkeli duruşunu, disiplin anlayışını her zaman kendime örnek olacağım. Bir birey kim olursa olsun, bireysel çıkarlarından kendisini arındırıp toplumsallaşmanın ilk adımını atma kararına ulaştığı anda, kendini aşmanın istemi ve devrime katılma, değerleri yaratma amacını taşıyorsa kimse onu yolundan çeviremez bu isterse canından çok sevdiği bir yoldaş veya amcası, babası ve annesi olsa da. Bilmem anlatabiliyor muyum, yeni yılını en içten dileklerle kutluyorum.

Evet Jiyan yoldaşım, sensiz geçirdiğim ikinci yeni yılını kutlamaktayım. Senden gelen bir haber, bir selam moral gücü oluyor. Bir selam bile dağlarda insanı yürüten kuvvettir gülüm.

“Sensizlik cehennemin öbür ...”

31 Aralık 2000

*Hey heybetli dağların sahibi
Kalplerde taht kuran
Gönüllerde yürek yakan
Anlı görkemli Kürdistan
Ağızdan çıkacak her bir sözcük
Kalemimin yazacağı her bir söz
Silahımın sıkacağı her bir kurşunda
Sana olan sevgi ve sevdanın
İfadesi olacak
Güzel Kürdistan'ın*

Kardelen

Mayıs 1999

Xırpape

Merhaba can dost

Acılar insanı geliştirir, fakat savaşmasını bilersen savaşsın, yoksa savaşırsız acılar içerisinde yaşarsan bitişe gidersin gülüm savaşmak yaşamaktır hele bir de irade savaşımını verdin mi bu daha da çetindir. Bazen irademle savaşıyorum diyorsun bir bakıyorsun iradesizleştiriliyorsun ki kadın ortamlarında iradenle hareket etmek, iradenle savaşımı vermek ve bakış açınla sorunları ele almak kadar değerli bir şey olamaz. İrade demek yaşamda var olmak demektir, iradesizlik demek yaşamda yokluk ve bitişin demektir.

İnanıyor musun Jiyan yoldaş hislerim bana şunu söylemekte uykusuz geceler tekrardan beni beklemekte. Yalnızlık ilk başlarda beni ürküten bir olguydu ama duygularda yalnızlığı yaşayan bir bireyin kendisini sorgulaması daha üst düzeydedir. İziki anlamda yalnız değilim ama duygularda ve düşüncelerde... ilk süreçlerde fiziki olarak da yalnızdım.

Samimi yetersizliği, dürüstlüğü birbirine karşı açıklığı ve kadının hoş olmayan bazı gerçekliğini burada gördüm. Kadın güzelleşme savaşımını vermedi mi yani savaşmadı mı ne kadar da çirkinleşiyor. Kaldıramıyorum heval kaldıramıyorum heval. Bunları düşündükçe beynim şişiyor ve düşünemez duruma geliyorum.

Bugün yine güneş her günden farklı bir kızgınlığı ifade etmek istercesine battı. O an şunları dillendirdim.

*Ülkemin derinliklerinde
Hafif rüzgarlı bir akşam üstü
Ülkemin dağlarını ve
Güneşin batışını izledim
Dağlar, yeşil mor elbiselerinin yerine
Bembeyaz kar elbiselerini giymiş
Ağaçlar ince narin
Çırıl çıplak bedenleriyle
Göğüs geriyor kara kırmızı kar*

“Sensizlik cehennemin”

15 Ocak 2001

Merhaba

*Deli yüreğim yine hüznümlendi dünyam
Sonbahar rüzgarları içimi burkuyor
Yüreğimin derinliklerinde*

*Bir acı hissediyorum
Bekleyiñlerimin umutlu olmasını
Dinliyorum*

Yaşanan kahpelikler, dürüstsüzlük ve sahtekarlıklar hep böyle mi devam edecek? İlk kez örgütün güvensiz yaklaştığını hissettim, aslında bireylerdir. Hislerim beni yanıltmaz bu gece ise açık söylendi ve duygularıma hakim olamayıp istifa ettim. Güvensiz yaklaşan bir tarzla çalışmam.

“Sensizlik cehennemın öbür adıdır”

17 Ocak 2001

Parti Önderliğine

İnsanlaşmanın kadınla başladığı altın değerindeki topraklardan umudumuzu selamlıyoruz.

Uygarlığın, Fırat ve Dicle'nin kucağında selama duran dünya insanlığı, altı bin yılın bedelini nefessiz bırakılarak ödemiştir.

Her yeni günün şafağında güneşin yüzünü göstermeden önce kurban sunduğu rüzgar soluk verdiği insanlığı ruhsal karanlığından kurtarmış. Fırat ve Dicle'de buluşarak ölümsüzlük arayışı tohumlarını yüreklerimizin en donmuş hücrelerinde bile yeşerten insan bakiresi Önderimiz Başkan APO olmuştur.

Toprağın derinliklerinde karanlıkların tek seçenek olarak verildiği bizler, sizin ışıığınızla gözlerimizi açtık. O ışıqla bize çizdiniz yolu aydınlatarak bekaret çiçekleriyle büyüyerek bu günlere geldik.

Bir ressamın yarım bıraktığı tabloyu ikinci bir elin tamamlayamayacağı gerçeğine rağmen bizler ruhta sizinle buluşup, yalnızlığınızı paylaşarak, birbirine karıştırılan renklerimizi ayırıştıracağımıza, yere düşürülen fırçanızı kaldıracağımıza, sonsuza dek eskimeyecek olan bu resmi, inat, özlem ve inançla tamamlayacağımıza inanıyoruz.

Ortadoğu bozkırlarında bir uçtan başlayıp, önü alınamayan bir yangın gibi, uzanan Zeus'un hükmettiği topraklarda, filiz kıranlarla, karşılanan APOCU felsenin yaşam tohumu Marmara'da örülen sensizlik duvarını çağını yakan bir ateşle aşmış, denizlere oradan okyanuslara ulaşmıştır.

Çarmıhta İsa, darağacında Pir Sultan, Alevlerle Bruno, resimlerde Mani ile buluşan Önderimizi, herkesin umutsuz olduğu anda bile yaptığımız sözleşme temelinde bir din gibi yayarak Mani'nin on'larla, Zerdüşt'ün yüz'lerle, İsa'nın Bin'lerle buluştuğu gibi, milyonlarla kucaklaşıp ruhlara ineceğimizi belirterek özgürlük yürüyüşümüze devam ediyoruz. Umudun özgürleşmesi umuduyla kadının bitmeyen mektubu...

“Lanetli bir toplumun kefaletini çarmıha gerilerek ödüyorum” İsa

*Seni arıyorum
Gökyüzünün o derin maviliğinde
Dağların ilham verici görüntüsünde
Irmakların yorulmadan akıñda
Hep seni aradım...
Gecenin sessiz kör karanlığında
Rüzgarın hafif esintisinden
Fırtınaya dönüşünde
Güneğin doğuğundaki kızgınlıkta
Seni aradım...
Kuşların ruhuma iğleyen sesinde ve
Özgürce gökyüzü maviliklerine dalıñta
Keşfetmesinde
Seni hatırlarım...
Barıñdolu yüreklerle
Tutuñan ellerde
Sevgi dolu gönüllerde
Yağam kokan topraklarda
Seni özledim...
Sevginin ağızın özgürlüğün
Sancılı savaşımında
Dostluğun arayan bakıñarımda
Kadının zamansız yalnızlığında
Seni özledim...*

Parti Önderliğine

Merhaba Özlem Yoldaş!

Defterimde bugün sana yer vermeye karar verdim. Bir an için sana yazmak içimden geçti.

O yüce insanı sevmek yaşamın en zor anında bile...

Yaşanan ve yanacak olan bu kahpeliğe aldırmadan dürüstçe yürümek sonsuzluğa el ele beraberce ama ayrılık öyle ne sevilir ne de gözlerle güzel duyguları uyandırır. Ayrılığın arkasından oluşturduğu sıkı bağılıklar, değer ve özlemlerin yarattığı en yüce en sade sevgiyi anlamlı kalındığında özlemin yüceliğinde, göz yaşlarım aktığı zaman, akan damarlarda en güzel duyguyu ve insanın gizleyip de gizleyemediği dürüstlük ve asaletinde olduğunu unutmuyorum.

Ama öyle anlardır ki onlar, bazen en güzel duygularını saflığını paylaşmak istediğinde kötülüklerden kurumdur. Çünkü kirlenmemiş olan duygudur seni güzel kılan. Onun için onu kimsenin ulaşamadığı yüreğinin taa derinliklerinde gizli tutmaya çalışıyorum.

Dedim ya, yalancının mumunda alevine beslemek için bir bakışmışsın çalınmış ve kirlenmiş ve bir daha onun temizliğini geri alamaz insan. Onun için sevgini ve duygularını hatta kinini ve ökeni yüreğinin derinliklerine koy ve o zaman kimse onun kirlenemez çünkü yüreğin ve kalbin kimsenin ulaşamayacağı yerdir. İşte o zaman korkusuzca özgürlüğe yol aldığını hatırla.

21 Ocak 2001

Ana'ya

Biliyor musun anne
Acı tatlı tam 3 yıl oldu
3 sevda bitirdim
Özlem kokan gecelerde
Biliyor musun anne
Kızın 19 yaında imdi
Seviyor sava
O bir gerilla
Unutmadı seni
Öpmek isterdim alnından
Ama o nöbetçidir
Yasaklanmı ülkesinde
Biliyor musun anne
u ada o sava mevzisinde
Sava ya murunda
Üzülme ha...
O sevdi için sava yor
Bekle yine de
Belki bir gün kapını çalar
Kan kokan gömle ile sana

....

Sakin ama sakın a lama...

Güzel dedi... yüreği sevgi dolu, gözleri ışıltılı bir bakış güzel, duruş güzel. Bunca rezillik, çirkinlik içinde güzeli anmak güzeldir, özlem yoldaş.

“Başkanım sensizlik cehennemin öbür adıdır.

Merhaba

“Bu kente yalnızlık
çöktüü zaman
uykusunda bir kuölür ecelsiz
alıp da baını gitmek istersin
karanlık sokaklar
kör, saır, dilsiz
ey sevda ku anıp da lara dü en
bilesin bu yollar da lar dolandır
yare ula madan dü ersen e er
yarine sesimin yankısı kalır...”

Yalnızlık duyguları, düşüncelerimi paylaşamamanın acısı, paylaştığım anda anlam verilebilmemesi, sadece dinlemek yetmiyor, ifadelendirilmeli, şimdilerde yüreğim daha çok daralıyor. Bugün ise İmralı'dan gelen bir notu okudum İsa'nın Mani'nin, Musa'nın ışıklı özünün temsil eden Parti Önderliğimiz lanetli gerçeğimize hitap etmekte.

Ve ben ilk kez bir kadını kıskandım İnci Jan bir kazak ve gömlek göndermiş Önderliğe biz ise hiçbir şey gönderemiyoruz ve gerçekten kıskanıyorum ve kıskandım.

“Sensizlik cehennemin öbür

28 Ocak 2001

Merhaba gülüm

Güzel yoldaşım düşüncelerini ortamda dile getirememek ne kadar zormuş. Aslında benim için zor olan zeminleri karıştırmamdır. Yaşananlar üzerine gidilmiyor çok normalleştirme ve doğallaştırma var. Açığa çıkan teşhir vari tarz öne çıkar. Daha önce kaldığım ortamlar böyle değildi. Kaldırabiliyorduk veya dayatılanları kabul etmiyorduk en azından güç, destek ve çözümleyici yaklaşımlar vardı. Konuşmak isteyip de konuşamamak.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

29 Ocak 2001

Merhaba Jiyan

Uykusuz geceler geri geldi. Yatıyorum kabus, kalkıyorum kabus, bir çözüm yolunu bulmam gerekiyor. Bir çalışm aprogramını çıkarmıştım kendime bir süre sürdürdüm (Bir arkadaşın yaşamını yazıyordum) fakat yaklaşımlar ve bazı değerlendirmeler durdurumama neden oldu. Başkalarının değerlendirmeleriyle bireyleri de değerlendiren yaklaşıma her zaman karşıydım ama sonunda geldi beni buldu. Ve ilk kez bir şeyler üretme istemindeydim ama bu sadece istem düzeyinde kaldı yazıya dökemedim, daha merhaba demeden elveda diyeceğim herhalde. Çok üzgünüm, anlaşılmadığım için üzgünüm. Sözlü kendini iade edememenin acılarını çekmekteyim. Düşüncedeki gelişkinliği sözlü dillendirmeden zayıflığı yaşıyorum onun için yanlış anlamalara neden oluyor.

Kaldığım bölük zemini çok kaypak, yönetim ise yapıdan daha çok sorunlu, kendini her yönüyle katmayan bir yönetim yönetim olmaz. Yöneticiliği ele alış sakat, keyfiyet ve kendini yaşatma dayatmaları çokça yaşanıyor. Lanet olsun çığlık atışım geliyor. Yeter artık biraz da Önderliği düşünün ve hissedin biz kadınlardan ne istiyor diye.

30 Ocak 2001

Sensizlik cehennemin

Merhaba Jiyan

Güneşin olsun gönlünde, kar bile yağsa, ya da fırtına olsa gök bulutlarla ve dünya kavgayla dolsa!

Yıllar önce belki de apayrı duygular içinde yaşama nasıl yaklaşılması gerektiğini bu şarkıyla iade ederdim kendime şimdi ise en kutsal değerlerimiz sanki bu şarkının içine girmiş. Güçlü olmak güneşle olabilmek diyor. Şu anda Kızılırmak müzik grubunun eski şarkılarından karışık bir kaset dinliyoruz.

Bir zamanlar her birinin ayrı bir anlamı olan bu şarkıları şimdi benim için temel bazı çağrışımları ifade ediyor. İlk başta yaşam dolu olan Avrupa’daki yoldaşlarımın hasretini yaşama ve görme arzusu Kasell’de, Salzgiter’de, Bielefeld’de vb. trenlerde uykusuz geçen günlerimin ve yoldaşlarla yaptığım diyaloglar bu parçayla tekrardan tazelendi. Sevdiklerim ve sevenlerim orada kaldı.

Mardin’i hiç unutmuyum, sessiz toprak kokan kokusunu unutmuyum? Ben Mardin’e yabancı, Mardin bana. Birbirimizi tanımalıyız ama içimden bir ses kavuşamayacağımızı, kavuşmadan ...

Kuzey’de doğdum, Avrupa’da büyüdüm, Güney’de olgunlaşarak büyüyerek öleceğim.

31 Ocak 2001

Jiyan şu an sana 2-3 nöbetinden sonra fanusun titrek ışıkları altında yazıyorum. Bana eşlik eden müzik kaseti ve gökyüzündeki ısıltı ısıltı parlayan yıldızlardır. Kızılırmak’ın kaseti beni geçmişe götürüyor. Hani birlikte Nurhak yoldaşa telefon açmıştık, bir parçanın bizim parça olmasını söylemiştik. Ve şu anda onu dinlemekteyim yoldaş. Gecenin sessizliğinde tek başına yazmak beni heyecanlandırıyor ve beni yalnızlığımın derinliğine götürüyor. Önderlik, sen annem, Ruken, Özlem ve daha nice sevenlerimi hatırlatır bana onun içindir ki gecenin sessizliğini seviyorum gülüm, gecenin sessizliğinde kendimi buluyorum.

Bugün ne yaptım diye kendime sorgulamama itiyor ve bazen gecenin kötü karanlığında içimi ferahlatmak istercesine dışarı çıkıp birlikte keşfettiğimiz üç yıldızımızı arıyorum ama bir türlü bulamıyorum kendimi avutmak için üç yıldız keşfettim ve kendimi onlara anlatırım öfkelerimi, sevgilerimi ve arayışlarımı.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım”

Onlar

Rönesans’ı savaşta yarattılar savaşı sanatta, sanatı güzellikte, güzellikte sevdayı, sevdada aşkı, aşkta umudu, umutta insanı, insanda sosyalizmi, sosyalizmde emeğin tohumunu serpiştirdiler toprağa Kürdistan’da filizlendi umut çiçekleri (.....)

Merhaba yoldaş

Arkadaşım esen Mahabat rüzgarlarında dalgalanan saçlarını içten parıldayan gözlerini gördüm, her esişinde senin kokunu hissettim. Şu anda dışarıda sonbahar, şiddetli yağmuru bardaktan boşalırcasına yağmakta, ben ise sağmakta közün başında gerilla tütününün bitmemişi radyoda seslendirilen parçanın sözleriyle irkildim. Her bir sözü seni hatırlatıyordu

(dostum parçası) deniz gözlüm seni hatırlatıyordu ve beni alıp götürdü uzak diyarlara, hasret kaldım kuzey topraklarına ve içimde sen, esen rüzgarda yağan karda ağlayan yağmurda, karanlıkları aydınlatan ısı veren güneşte doğanın sadeliğinde görmek ister yüreğim seni.

NOT: Bu yazı 2000 tarihinde Kalatuka’da yazılmış sonradan eklenmiştir.

Jiyan yoldaş

Kalbimin dili olsa da konuŒsa

Sesimi duyarsa sana ve ...

Kalbimin dili olsa konuŒsa

Haykırsa sana olan sevdamı

GeliŒtikçe güzelleŒen,

GüzelleŒtikçe büyüyen, büyüdükçe özgürleŒen

ÖzgürleŒtikçe ölümsüzleŒecek

Bir sevda...

Kani Şilan

Kardelen

02.02.2001

Dünya kurulduğundan bu yana, güzel dünya savaştadır, çirkin dünyaya karşı her gün başka bir gün doğuyor, hergün yeni yıldızlar döşeniyor gökyüzüne, her doğan gün her gece gökyüzüne döşenen yıldızlar savaştadır. Her gün yeni çiçekler açıyor dünkünden daha güzel, dünya hergün, her gün güneş doğarken, deri değiştiriyor, yepyeni taptaze oluyor. İnsan, insan eğer insansa her gün, hergün tanyeli ışıırken yeniden doğuyor toprağa düşen her tohum, toprağı yaran her yeni filiz yenidir. Gökyüzü her yeni ışığında yeniden kuruluyor dünya. Her tan atışında tohum yepyeni açıyor, su yepyeni akıyor, ışık yepyeni akıyor, insan yüreğı yepyeni atıyor, çiçek sevgiye duruyor, yürek sevgiye duruyor, ışık sevgiye duruyor, ölüm yok insana ölüm yok, insan muhabbete insan sevgiye doğuyor. İnsan sevgiye doğmuyorsa insan olamazdı o zaman öldüdü işte...

“İnsanın düŒünce biçimi yaŒam biçimini belirler” Parti Önderliğı

“Sensizlik cehennemın öbür adıdır baŒkanım”

Uçmak ve yüzmek özgürlüğe en yakın iki olgudur.

(.....)

Sevdan beynime vuruyor

YüreŒim hızla çarpıyor

Göz kapaklarım aŒırlaŒıyor

Dilim tutuluyor

Hüzünlü kalemim kesiliyor

Yürek çırpınıŒını hissediyorum

Seni düŒündükçe

Kardelen

Kani Şilan

09.03.2001

Merhaba Dostum

Bu yıl Kürdistan’da kış fazla sert değıl, dollarda (vadi) ve ovalarda ve yakın yerlerde, kar birkaç gün yerde kaldı. Genelde bir bahar havası var. Geçen yılı düşündüğümde ise ağır kış koşulları içerisinde bahara merhaba demiştik, sanki insanlığa bir ceza gönderilmişti.

Bölüğümüzde iki seneden sonra, PKK içerisinde emek veren ve emeğı üstüne büyüyen takım komutanı düzeyindeki Xelat’ın kaçışı tüm bölük yapısını etkiledi. Bizler hala PKK’yi öğrenemedik, neden açığa çıkaramadık, neden katılım göstermemesini sorgulamadık. Ve bin bir türlü soruya takılırken, bazıları da “Zaten belliydi iyi gitti, parti temizlendi” diyor. İğrenç bir yaklaşım, bu PKK’nin insanı kazanmasındaki tarz ve yaklaşımdan ne kadar uzak olduğunun göstergesidir.

Partimiz çok zor süreçleri yaşıyor düşmanla uğraşılıyor. İç ile uğraşılıyor. Parti Önderliğı “Düşmanla uğraşacağımıza savaşacağımıza, iç ile uğraşıyoruz, içte verdiğimiz savaşı dışa vermiş olsaydık devrim çoktan gerçekleşirdi” diyordu. Bu kaçış ile sarsıldım aynı yerde oturduk, birlikte yedik, içtik, yattık bu yaşımın zorluklarını ve güzellikleriyle yaşadık. Ama şimdi o bunlara ihanet etti. Anlam veremiyorum heval bu insanlar o kadar emek veriyor o kadar zorlukları yaşıyor sonra da kendi yarattığı değerlerine tekmeyi vuruyor.

Partiyle oynamak isteyen çok, partiden bireysel intikam almaya çalışan çoğalıyor. Kadın hareketi içine umutsuzluk, inançsızlık ve güvensizlik yaygınlaştırılmak isteniyor, PKK’yi ayakta tutan PJA’nın PKK’siz, PKK’nin PJA’sız

yaşanılmayacağı ve yarısının kadın gücü olması itibariyle PJA'yı çözerterek, yozlaştırarak oynak isteyen parti karşıtları çıkıyor. PKK saf, duru ve berrak bir denizdir, bu denizde yer almak isteyen onun kadar duru olmak zorundadır. Partiyi kemirmek isteyen çekirgeler ya da Abbas arkadaşın deyimiyle farecikler çıkıyor. Abbas arkadaşın "Batan gemiyi önce fareler terk eder" deyimi beni katılımımı sorgulamaya kadar götürmüştü bu sorgulamayı yaşamak zorundayım. Her bir kaçışta partiye vurulan, vurulmak istenilen ki ihanetle yapıyorlar kendimi sorguluyorum, örgüt karşısındaki duruşumu sorgulamaya gidiyorum. Sonuçta ortaya çıkan partiyi doğru temsil etmeme, yontemsizlik ve kendini partinin bu kadar boğuştuğu bir süreçte katmama dönem dönem kendini katma ve geri çekme ve bu da bendeki sürece katılıp katılmamadaki istikrarsızlığı gösteriyor.

"Sensizlik cehennemin öbür adıdır"

11 Şubat 2001

*Bin cefalar etsen
Almak üstüme oy
Gurbet geldi dillerin dostu oy
Senden ayrılalı gülmedim dostum
Dostum, dostum ...*

Dışarıda kar, fırtına ve şimşekler çıkıyor ve ben böylesi bir gecede gece subayıyım. 99 15 Şubat'ını tekrardan hatırlarım. 15 Şubat'ı kara günü, lanetli günü tekrardan karşılayacağız 15 Şubat'ın acısı yüreğimize kazınmıştır.

Şimşeklerin çakışı ve rüzgarın kuru soğuşuna karşı karmaşık duygularla ve arayışlarımı arakken karşı koyuyorum. Geceleri seviyorum, ülkemın kan kokan gecelerini eylem kokan gecelerini, uzanır giderim Hollanda'nın Den Haag kentine ve o geceyi, o çığlıkları o feryatlar beni tekrardan acılara gömüyor. Gecenin 11'de hareket etmiştik, nasıl da titriyordum tüylerim diken diken olmuştu sanki ateşin üzerine oturmuşum, ardında da bir koşu, eyleme koşu, özgürlük maratonuna girdi genci ve yaşlısı hala umutlar diri taa ki sabah saat 8:00'e kadar.

Umudumuz artık bizten koparılmıştır. Derin bir sessizlik

Ölüm kokuyordu, dünyanın dört bir yanını ölüm kokusu sarmıştı. Ateşlerde yanan bedenler, sokaklarda çığlıklar ve sloganlar, emperyalist sömürgecilerin kulak zarlarını patlatıyordu, onlar ise pamuk tıkamıştı kulak zarlarına. O günü hala anlatmakta yetersizim, yüce insanı bayrak altında görene kadar orayı yazamıyorum heval.

"Disiplinli yaşam, özgürlüğe çağrıdır"

14 Şubat 2001

Bugün kara gün, lanetli gün yetersiz yoldaşlığın mahkum edildiği gün, güneşin hapsedilerek istendiği gün ve bugün insanlığın tarihine kara bir gün olarak geçti.

15 Şubat bu tarih her Kürdün her devrimcinin proleterin insanlık savaşımını veren militanın alt üst olmasına ve derin bir sorgulama içine girip, günahlarından arınarak yeni yıla başlaması andını içtiği gündür.

Başkanım!

Bugün her şey seni hatırlatıyor, tüm şarkılarda, devrim marşlarında yazılan yazılarda şiirde her şeyde sen varsın bugün, şiir dünyasında seni buldum.

15 şubat deli şubat, seni umutmak, acı lanetli ihanetin hala içiimizi yakıyor. Sen yaşam kaynağımızı bizden çalmaya kalkışarak ölümden yana çıktın. Oysa yaşam çiçeği yüreklerle, kökünü salmıştı bile, köklerin sökülmesi için yürekler satın alınmalı fakat hiçbir güç yaşam çiçeğinin kökünü sökmeyecek buna gücü yetmedi, yetmeyecek.

Senin ölüm emrine yaşam inancıyla yaşama umuduyla cevap verdi. Ölüm emrin ölümsüzlük doğurdu.

Başkanım;

Size hitap ederken kara gün 15 Şubat'ın sözlere sığdıramadığımı hissediyorum ve anlıyorum. "Sözler 15 Şubat'ı kara günü anlatamaz" diyorum.

Öfkeme vecap umudunuza cevaptır. Öfkem, kinim, insanlığa adayan, devrimin yüreği olan size karşı çevapsız kalışımadır. Tüm günahlarımızdan arındığımız gün olarak görüyor ve her gün güneşle başlamak ve güneşe hesap vermek hergün Başkanla olmaktır.

"Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım"

15.02.2001

Merhaba Jiyan

"İnanç"

*Doğru güneşin kızılığında
İnanç bir çiçek gibi
Açılıyor yüreğimin derinliklerinde
Güneşe inanıyorum
Babama inanır gibi
Aya inanıyorum
Anama, inanır gibi*

Yıldızlara inanıyorum
Yoldaşlarım inanır gibi
Binlerce çiçeğe inanıyorum
Kadına inandım gibi
Başboş bulutlara inanıyorum
Kardeşlerime inanır gibi
Hepsinin tanrısal olduğunu
inanıyorum
Senin de kendimde
Bir tanrı olduğunu inanıyorum
“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”
18.02.2001

Merhaba Jiyan

Karların yoğun yağışı, fırtınanın esintisinde gökyüzünü zapteden karabulutlar güneşin yüreklere her sabah olduğu gibi merhaba diyemez hale geldi. Günlerden sonra karabulutları göz kamaştıran ışınlarıyla dağıtan ve tenimi ısıtmasa da yüreğimi ısıttı güneşin doğuşu.

Çok ilginç bölüğümüzde yaşanan son gelişmelerle doğada yaşananlar tıpa tıp birlikte. Fırtınalı günlerde yaşamı karıştırmak isteyen bir arkadaşın yaklaşımı kara bulutlar dağıttıktan sonra açığa çıktı. Benim yaptıklarımız da az değil yoldaş. İnsanlara iyi niyetle yaklaşmak kaybettiriyor.

Dar ilişkiye girmem oldu. Örgütü yadsımaya kadar giden bir ilişki tarzını yaşadım. Kullanılmak ve zemin olmak kadar kötü bir şey olamaz. Bu yanı sıra ve geriliğe yaşadığım boşluktan dolayı girdim. Biliyorsun inadım tuttu ma bu sefer geriliğe karşı inadım tuttu. Örgüt doğrularını savunan Bermal, bireylere dayatan Bermal, örgütselliğin dışına çıkmayan Bermal, varlığını örgüt doğrularında bulan Bermal, ters duruma girdi. Doğrularla karşı karşıya geldim, partinin yaşadığı zorluklar yetmiyormuş gibi bizleri de parti yaşamını bozan, parti yaşamını çirkinleştiren bireyler karşısında durmayışımız daha da zorlaştırıyor.

Küçük güneşli bir bayan arkadaşla yönetimde yer almamla ilişkilendim. İlişkilendirirken, bakış açısını eğimlerini ikiyüzlülüğünü insanı kullanmasını bilmeyerekten ilişki kurdum. Nasıldık biliyor musun Jiyan? Ben çok açık ortada o çok kapalı. Ben dobra dobra içine giriyorum o çok yöntemli ve ustaca, ben ne isem öyle olmalıyım, öylece girmeliyim diyorum o ise ikiyüzlüce insanın kullanılmaması karşısında dururken o beni sinsice ve ustaca kullandı. Ben ise tüm bunlar ortalıkta dolaşırken halen gaflet uykusundan uyanmıyorum. Ta ki tecride alınmama kadar. Partiyi kendimiz kendi duruşlarımızla bitiriyoruz. Yaşadığın boşluğu doldurmadan öyle bir faydalıyor ki neye uğradığını şaşırıyorsun. Bir bakıyorsun örgütle karşı karşıya gelmişsin. Önemli olan var olan boşlukları doldurmaktır. Yoksa bireyler seni çirkinleştirmek için elinden geleni yapar. Çirkinleşmeyeceğim heval çirkinleşmeme savaşı vereceğim, bunu karşı karşıya geldiğim ve ihlal ettiğim örgüt doğrularıyla gerçekleştireceğim. Yöntem olmalı savaşı vermek için çok yontemsiz savaşıyorum ben. Çünkü ilk kez böylesi bir ilişkiye girmem oldu, bune isarstı.

Doğru sonuçlara varmam benim gelecekteki duruşumu belirleyeceği bilincindeyim. Bu bilinçle yoğunlaşıyorum. İleriki süreçte platforma çıkacağım. Bu süreci kaybettim kendi duruşumla, süreç karşısında parti karşısında suçluyum.

Yazı dünyam, şiir dünyamdaki koptuğumu defterimi açarken anladım. O bu dünyama girmede babama bile güvenmem. Sadece sen, Ruken, yüce insan, güzel insanların yeridir. Basit sorunlarla uğraşan insanlar basitleşir, bunun uçurumundan döndüm bir söz var:

Küçük akıllar insanlarla

Büyük akıllar sistemlerle uğraşır.” Diyor bir bilge. Bu bizim gerçekliğimizi gözler önüne seriyor gülüm.

Biliyor musun senin yerini almak istiyordu. Ama ben ona bir gün şunu söyledim: “Ne yaparsan yap onun gibi olamazsın benim bağlı olduğum yoldaşım bir tek Jiyan değil, Özlem, Dicle, Sema, Rojda, Batufa, Dıllar, Jinda vb. gibi bile olamazsın. Önce kendine ve partiye ait ol sonra bu listeye belki girme şansın olabilir” dedim. Senin yerini kimse alamaz Jiyan. Benim sana olan bağlılığımı herkes biliyor. Defterimi de okuyanlar çünkü gerçekten parti içerisinde oynamak isteyenler az değil.

Mizgin yoldaş “Kapalı kutum” diyordu, kapalı kutu açıldı ama çok kötü açıldı. Ama bundan sonra kapalı kutu olarak kalmayacağım. İnsan beni ilk kez kullandı ve son kez olacak, beni kimse kullanamayacak. Örgüt doğrularıyla karşı karşıyayım şu anda.

Örgüt kılıcı çok keskin, bireylerin bireysel kılıcı onun yanında hiçtir. Yaşamında en büyük hatayı yaptım. Vicdan ...

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım”

26.02.2001

Merhaba Jiyan

Gülmeli her yürek acı çekerek!

Bir afak vakti

Çözdüm gözlerinin sırrını

*Ruhuma demlendi
Aķın iksiri gibi
Ay ıķı ile taranırken saçların
Her teli hançer olup
Yüreklere saplanır
Ama ne kan ne de ölüm olur
Sadece acı dolu bir sevda olup
Çıkı verir gün aydınlıķına
Günü kahreder
Kur'ūn ıddeti sözler
Ve gözler...
Her ıeyi gözlerden okuyabilmek mümkündür
**Kani Şılan
KARDELEN***

Merhaba Açelyam (Ruken)
“60 yaķında bir çocuk olarak kalacaķım” **Parti Önderliği**

İmralı'dan yükselen barış sesine kulak vermek
Başkanım;

İçimizdeki özgür çocuğa ulaşabilmek onunla yaşamak ve onunla yaşam savaşını vererek ölmek Başkanla olabilmektir. Siz bu çocukla yaşıyorsunuz. O çocuğın özlemlerini, sevgilerini yaratıyorsunuz. Her zaman büyüklerin dünyasına öfkeliydiniz, büyüklerin dünyalı olması karşıydı yaşam kavganız. Büyüklerin dünyasına karşıydı isyankar çocuk gülüşleriyle çocuksane saflığıyla cesur yürekli çocuk hayalleriyle isyankar deniz yürekli çocuk...

“Sensizlik cehennemin”

07.03.2001

Merhaba

Dünya Emekçi Kadınlar Günü;

Ülkemin kadını dört duvar arasına konulmuştu, ülkem kadının düşüncesine prangalar vurulmuştu. Ülkemin kadının yüreğine kilit vurulmuştu, ülkemi ve insanlığı ayakta tutan ürkek yürekli kadınlarımız tarih sayfalarında rolsüz yazılıyor ve yoktur deniliyor.

Ülkemin kadını ödediği bedellerle döktüğü kanla barut, kan kokan akşamlarda tarihini yazıyor. Ülkemin kadını Rahşan, Zekiye, Zilan, Sema oldu.

III. Kadın Kongresi'nde tartışılan temel maddeleri partileşme ve evrenşelleşme yani özgürlük ideolojisini tüm dünyaya bir din gibi yaymak tüm insanlığa aşlamak ezilen ve ezenlere aşk ve zaer yaşam ideolojisi ve yaşam ateşimiz Başkan APO'ya tanıtmak.

8 Mart gününü bölüm olarak kutladık. 99 8 Mart'ını hatırlarım bulunduğum cezaevinde tutuklu kadınlar 8 Mart'ın anlamını ve ne için kutlandığını bilmiyorlardı o an bana çok acı gelmişti. Bizler özgürlük için, onlar zevkleri için para için tutukluydular.

Önderliksiz geçirdiğim 3. 8 Mart'ı da geride bıraktık. Kafam çok dağınık biliyor musun Jiyan! Fiziki olarak moraldeyim ama ruhen değil, bu bir haftadır hep böyle yaşadığım çözümsüzlüktendir diye düşünüyorum. Şu anda çok ama çok korkuyorum Kalatuka sürecinde yaşadığım psikolojiye girmek istemiyorum. Girmemek ve yaşamamak için sürekli günlük yaşamda ne yaptım ne düşündüğümü yazacağım. Seni artık özlemiyorum, manevi güçsün artık. Sen ve Önderlik manevi güçsünüz.

“Sensizlik cehennemin öbür ...”

Jiyan Yoldaş!

*Aķız dolusu aķla Bermal
Gülmek henüz yasak sana
Öıretmem gülmeyi
Kan çanaķ gözlerine
Burada ölümdür gülüńler
Esaret ardından
Yaķam aķıt kurdu...*

“Gerçeēe hasretiz ama içimizde, bilgisizlikten baķka bir ıey bulamıyoruz” **Pascal**

“Özdeki boķluk arayıı doķurur, arayııözü derinleńtirir. Derinleńen öz yaratıcıdır.” **Parti Önderliđi**

Merhaba

Midem bulanıyor artık yaklaşımlardan doğru olmayan değerlendirmeden, PKK ilkeleri dışına çıkan insana yaklaşımlardan. Midem bulanıyor bir kişinin eksikliği üzerine tasarruf yapandan onun arkasına gizlenerek kendini yaşatan sanki karşıdaki düşman kendisi tek militan. Nefret ediyorum, nefret ettikçe midem ağrıyor.

Bir insan kendine karşı olan saygısını yitirme uçuruma geldiğinde bu tür kişiliklerde bir tekneyi vurur. Hiç kimse o an ona destek olmaz. Desteği nedir, girmiş olduğun eksiklik ve yetersizlikleri sana karşı kullanmak, seni gündemleştirmek, eksik ve yetersizlikleri yaşamayı sürekli dayatmak. Ve o gözle bakılmasını, insanı vicdan azabına götürüyor. Gözü her zaman sendedir, yeter ki yanlış bir yaklaşımın, yanlış bir hareketin onun gözüne çarpsın.

Midemin ağrıları psikolojiktir bunu biliyorum. Şunu çok açık söyleyebilirim, birbirini gündemleştirmek, teşhir etmek ve düşürmek bu tarz PKK'nin tarzı olamaz. Teşhir eder, eleştirir ve seni öylece kendi haline bırakır "ne halin varsa gör artık" dercesine. Bunları kendimden yola çıkarak yazıyorum yoldaş.

Yaklaşımlar bireylerin sahte samimiyet adı altında parti yönetimlerine yağ çeken duruşlarını gördükçe midem ağrıyor ve beynime vuruyor ağrıları.

Bu ve bu tür yaklaşımlar karşısında benim duruşum nasıl olmalı? Bunlar boşa çıkaracak duruş nasıldır? Benim için önemli olan noktalardır.

Emek ile yaratılmalıdır, hedef iddia ve emek, hedefin netliği oldu mu bunun ardından iddianın güçlülüğü ve çaba takipçisi olur. Önüme koyduğum önce hedefe kilitlenme büyük bir düşüşü yaşıyorum bu düşüşü güce dönüştürmeliyim, güce dönüşmezse kendim biterim adı budur.

"Sensizlik cehennemin öbür adıdır"

10 Mart 2001

Merhaba

2. İtirafılar

Eski yoldaşları eski dostları görmek tüm geçmişteki anıları canlandırılmasıdır. Bugün kim bizim bölümümüze geldi biliyor musun? Şahin arkadaş. Onu görünce yaşadığım pratik gözlerimin önüne geldi. Ve Avrupa'dan ayrılırken söyledikleri tek tek canlandı gözlerimin önünde. Toplantı boyunca bir an ağlayacak gibi oldum. Ve acısı içinde kıvrandım. İnsanları yaşama bağlayan en önemli etkenlerden birisi inanç, amaç ve hedeftir. Bu olgulardan uzak olan birey için yaşam anlamasızlaşır, çekilmez hale gelir. Büyük amaç ve hedeften uzaklaşan birey küçük sorunları büyütür.

"Sensizlik Cehennemin öbür adıdır Başkanım"

19 Mart 2001

Merhaba Gülüm

Koskoca okyanusta küçük bir balık varmış. Su altındaki yaşamından çıkıp, bir saniyelik de olsa, güneşi görmek, havayı solumak, gökteki kuşların uçuşuna tanık olmak istiyormuş. Bu arayışının balıkçı kuşuna yem olma ya da hava akımından boğulma gibi riskleri varmış. Bu risk olduğu halde sınırları delmek, suyun ötesini görmek solunanla yetinmemek için doğa kanununu delip bir hamle ile sıçrama yapıp sudan çıkmış sonra tekrar suya inmişti.

Artık günün talihi oydu

Sence umut nedir?

İnsanda bir hayal mi?

Sevgide bir sınırsızlık mı?

Yaprakta bir çiçek tanesi mi?

Yoksa bir balığın su dışı yaşam arayışı mı?

"Sensizlik cehennemin öbür adıdır"

20 Mart 2001

21 Mart hoş geldin. Baharın kokusu, toprak kokan ve gökyüzüne yayılan bahar kokusu yüreğimi ferahlatıyor.

Newroz bayramı dünyanın en eski bayramıdır. Newroz yeniden doğuşun anlamını taşır. Newroz baharın habercisidir. Newroz ateştir, ateş aydınlıktır. Newroz ateşiyle tıpkı Demirci Kawa'dan, Mazlum Doğan'a Zekiye'den, Rahşan'a, Rahşan'dan Ronahi'ye ve Beriwan'a onlardan sonra bu geleneği sürdüren sema yoldaş ve 60'ların ateşi olmuştur, Kürdistan devrimine öncülük ettiler ateşleriyle.

Ruken Yoldaş!

Hiç kimsenin ve ...

Gözlerin nasıl bulanık

Gözlerin sisli bir gökyüzü

Dudakların nasıl da ürkek

Sekin ne kadar uzakta

Sen düğünlerime giren konuk

*Hiç kimsenin ve herkesin olan
Kırpıkların diken
Tel örgüleri kırptıkların
Yasak sınırları delerken
Geride bıraktıkların ...
Gölmek en çok sana yakıır
Özgürlük bahçesinde süslensin
Doıulu düılerin ...*

**Kardelen
(1 Mart'ta yazılmış. Platform sonrası)
Kani Şılan**

İlk eylemim

Bugün müthiş bir şey yaptık, askeri eğitimin teori ve pratiğini görüyoruz ve teoride kalmaması için pratikleştiriyoruz. Sadece bizim birlik değil, genel güç. Özel timlerin bölüğüne sızma yaptık ve saat 6:00'da harekete geçtik diğer sızma grubumuz ise karargah yönetimine yapacaktı ki yapı karargah komutanının silahını tesadüfen getirdiler. Şahin arkadaşın

Bizim grup gerçekten çok tehlikeli idi. Hedefi ve ben hayatımda ilk kez yakalanma korkusunu, kaygısını ve bu korku ile hedefine ulaşma ısrarını yaşadım. Üzerimizde ondan fazla el fenerinin dolaşmasına ve üçümüzün tecrübesiz olmasına rağmen, yıllardır savaşta komutanlık yapan erkek arkadaşların mangalarına kadar yanaştık ve dört saat kampta kaldık. Bildiri şeklinde yazdığımız yazıları bırakıp geri çekildik. Apayrı bir duygudur anlatamam. Kani Şılan'a olan ön yargılar kırılacak bu eylem ile.

22 Mart 2001

Gece saat 02 : 00

Merhaba Ruken

Umut bizde büyük hayalleri ve arayışları yaratma gücünü geliştirmektir. Umut etmek, hayallerin gerçekleşme yolunu birilerinin açmasını beklemek değil. Umut savaşçısı olmaktır.

Umut, merak etmek

Umut, sınırları delmek

Umut asla yılmamak olmalı.

Bir yürekten bir yüreğe umut taşıyıcısı olma, sönmüş yürekleri kor ateşe boğma, en zor anda yaşam ışığını görebilme rolü devrimcilikten geçer.

Merhaba Jiyan

Sansür şok olay devam ediyor

Karargah gücüne özel timlere yaptığımız eylem, karargah gücünde gündem olmasına neden oldu. Tabi bu arada erkek gururuna yedirir mi? Bayanların eylem yapması ve onların bizi görmemesinden dolayı olay namus anlayışına dönüştü. Bizim geri çekilmemizle beraber ardımızdan bir grup gönderiyor ve eylemleri başarıyla sonuçlandı, bizim nöetçilerin sayesinde. Görüyor ama kimsin diyor üzerine gitmiyor, duyarsızlık. Bizden bir silah götürdüler, fakat hala da diyorlarmış ki "Nasıl geldiler, nasıl göremeden gittiler" yani şok hala devam ediyor. Özel timlerin temel hedefi haline geldik ama olsun Kani Şılan'a olan savaştan uzaktırlar yaklaşımını kırdık. Zaten bu yargıdan dolayı şok geçirdiler. Kani Şılan üzerine planlar, keşifler fazlalaşıyor.

"Sensizlik cehennemın öbür adıdır"

29 Mart 2001

Merhaba

Yalan bir gün ve ben böylesi bir günde doğmuşum. Rakamlar büyüdükçe küçölmek istiyorum. Büyümeye ve büyüklerin dünyalı olmamama karşı isyanım içten olacak. Rakamlar büyüdükçe yaşamımın ne kadar çetinleştiğini hissediyorum. vE yaşadıkça yaşamı anlıyorum.

Nisan ayını sevmiyordum, Avrupa'daki günlüğüme de yazmıştım fakat Önderliğin doğduğu ve baharın geliş olan Nisan ayını bu yıl sevdim. Yaşam baharla, bahar kadınla özdeşdir. Bu mevsimden başka bir mevsime ve yaşanan ona güzellik ve çirkinlikleri geride bırakıyorum. Bir gül misalidir ömür, baharda açar, baharsız solar.

Her gün ama her gün güneşin doğuşuyla ve güneşin ufkuna doğru yenilenmek, yenilenmek ve yenilenmek olacaktır. Çok hoş bir mangamız var, mangaca doğal bir moral yaptık. Tabii bu arada gelen bir haber oldu, Kani Şılan'dan ayrılıyor haberi ve Kani Cenge'ye gidiyoruz denildi.

Evet Jiyan tekrardan seni görmenin seninle paylaşmak istediklerimin heyecanı beni sarmış durumda. Ve biz de ayrılığın, ayrılık acısının buluşma sevincine dönüşmesi anını hayal ederken gökteki üç yıldızımıza bakarak heyecanım katlanarak büyüyor. Ama içimde yine bir burukluk var. Şu anda gece yarısı ve çıranın başında oturmuş sana yazıyorum bu günü. Seni görmenin umudunu yitirmiştim, fakat şimdi umut tekrardan doğdu. Alnından öperim gülüm.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

1 Nisan 2001

Merhaba Yoldaş

Artık hiçbir şey yapmak yazmak istemiyorum. Çünkü kendi kendime yarattığım umut, karanlıkları aydınlatan umudum, tükeniyor yavaş yavaş. Biliyorum, heval bana çok kızacaksın bu söylediklerimle. Bu sefer doğruları sen bana dayatacağsın ama bulamıyorum heval çözümsüz kalmış durumdayım. Yine de kendimi dayatmıyorum ama kendimi tüketen ir konumdayım.

Oysa ayakta tutan umuttur değil mi? Hazine kaybedildiği yerde aranır diyor bir bilge bende umut ve inançta kazanmalıyım. Kaybettiğim noktaları. Seninle artık görüşmek ve görmek hayal oldu ve hep hayal olarak yaşıyacağım. Aramıza dağlar ve düşmanın ve savaşımızın kuralları var yoldaş. Sen Kandil Dağları’nın bir ucunda ben kandili aşarak Zele’nin bir ucundayım. Büyüyen yılların hasretiyle kucaklarım seni.

Sensizlik cehennemin öbür

Baharın doğuşu ve nisan ayı. Bir soluk, bir avuç toprak kokusu ve sevgiyle muhtaç olan insanlara doğuş ayı oldu Nisan ayı.

Baharın nasıl önce toprak kuruyup kokusunu gökyüzüne savuruyorsa, nasıl çiçek sevgiye duruyorsa, Nisan ayı bunların başlangıcı olurken ve bu ayda ezilen insanlığa karanlık bir tünelde, serapta görünen bir ışık gibi parıldayan ve yeni bir günün yeni bir başlangıcı insanlık aleminin önüne hedef koyan yüce Önderimiz Başkan APO’nun doğum günü.

Her ne kadar rakamı 53 olsa da o hala bir çocuk, çocukluk halallerinin, umutlarının, ideallerinin ve ütopyalarının takipçisi olmuştur ve bu nedenle “sürekli bir çocuk olarak kalacağım” diyor. İçimizdeki yüceliğe ve içimize giden yolda buluşunca bunu gerçekleştirebiliriz. Bu çok zor ve çetin bir hedef. Ancak kadının kendi arayışlarına Önderliğiyle yürekte buluşunca olabilir.

Nisan ayı biz kadın için apayrı bir anlam taşıyor. Kadın öyle bir ayda Önderliğiyle doğdu. O her yıl içimizden, benim yüreğimde yeniden doğuyor. Onu anı anına yaşamak ve onu anı anına yaşatmak ona cevap olmaktır.

Başkanım;

Bugün gökyüzünü karabulutlar sarmış. Zeus’un hükmettiği bu topraklara ve kendi ideolojiniz ile yeşerttiğiniz, yaşam tohumunu serpiştirdiğiniz Mezopotamya toprakları bugün meyvelerini veriyor.

Yarattığınız ideolojiye kadını yaratma eylemiyle, emperyalizme kadın kurtuluş ideolojisini yaratarak alternatif oldunuz. Hızlılık arzetmese de bir din gibi yayılarak yarattığınız özgürlük ideolojisi insanlığa mal olacaktır.

Sensizliğin acısı

4 Nisan 2001

ZİLAN’A

Ey insanlık

Bana eskimemiş bir masal anlat

İçinde yanar dağlar olsun

Hançer keskinliğinde uçurumlar olsun

Gürleşen alev

Erimeyen lav

Ateşten yaratılan yürek

Delice esen rüzgar

Pimdeki parmak

Avdaki göz

Hırçın ırmak ve

Yağmur damlacıkları olsun

Siyah saçlı, ela gözlü bir kadın

Karanlığa inat

Adaletsizliğe isyan

Yetersiz yoldaşlığa cevap

Yüreğine özgürlüğü nakşeden

Bir kadını anlat

Adı Zilan olsun

Hayır, hayır bir değil, binlerce olsun

Selama dursun insanlık

Yarının güneşini anlat

İçinde toprak olsun

Umudun yolunda

Umudun yolcusu olsun

O kadının umut olduğunu anlat
Anlat
İçinde bomba olsun
Günü doğuran
Geleceği yaratan bombayı anlat
Anlat!
Bu sevdanın kızıl rengini
Doğan yıldız eski değil yenidir
Anlatsana kan çiçeklerini
Anlatsana yıkık kenti
Anlatsana sevdayı sevgiyi
Dünüyle bugünüyle
Ellerin nasırlı, yüreği kederli
Bir anaya sor
O anlatsın yanık sesiyle
Acılı bir ağıt misali
Zilan'ımı anlat
Doğumunu, yaşamını
Oyununu, oyuncaklarını
İddiasını, ideallerini
Kavgasını, davasını
Aşkını, sevdasını
Ülkesini, toprağını
Damla damla, ırmak ırmak
Hırçın suların şırıltısında
Gökyüzünün derin maviliğinde
Çiçeklenen her bahar dalında
Anlatsın yanık sesiyle
Anlatsın ki tanıyasın
Sevda kadını
Ona söyle ki, anlatırken ağlamasın
Zilan bir türküdür
Notaları Munzur
Bestecisi Dersim
Solisti ülkemdir
30 Haziran'da
sabahın şafak vaktinde
Zilan bir memlekettir.
Gecenin son saatlerine yol alan
Bir yaşam hikayesidir
Dilden dile yayılan bir destandır
Bu masal eskimeyecek
"Sensizlik cehennemın öbür adıdır"
Bermal Kardelen
Şehit Ayhan Kampı
Mayıs 1999

Başkanım;

Mezopotamya'da tarih ana yaşama küsmüştü. Her doğumda ağır sancılar çekiyor. Her doğum sonrasında ölü canlar doğuruyordu, ama bu sefer kararlıydı tarih ana. Bu çocuk doğmalı, doğacak bu çocuk, adı yaşam, adı sevgi, adı intikam, adı savaş, adı barış olacak toprak ana ile tarih ananın bir buluşması olacak bu çocuğun doğuşuyla. Toprak ananın rahminde büyüyen bir ışık, bir umut bir sevgi tohumudur. Ve bu tohum Mezopotamya'nın aziz suları, kızgın güneşin ışınlarından ve nergis kokusuyla beslendi.

Ve güzellerin en güzeli bir 4 Nisan günü Amara'dan ir çılgılık yükseldi. Mezopotamya'da baharı yeniden müjdeleyen çocuğun çılgınlığıydı bu çılgınlık. İlk gözlerini açtığında tarih ve toprak anayı selamladıktan sonra, insanlığı selamladı. Tarihve toprak ana sevindiler. Bu doğuş ölü bir doğuş olmadı. Bu doğuş baharın doğuşuydu.

Yumur yumur elleri emeğe uzanıyor, bakışları umudu müjdeliyor. İlk nefesinde özgürlüğü soluyordu. Şafağın kızılığında yeni doğan güneşin parıltısında, geceyi aydınlatan ay ışığında çiçeklenen her bahar dalında, çağılayan suların şırıltısında, karıncanın emeğinde, işçinin alın terinde ananın şefkati kadının yüreğinde. Küçük bir Kürt kızının gamzelerinde papatyanın sadeliğinde ve güneş misali gülüşlerinde kardelenin asiliğinde kısacası güzel olan yaşam nüvesi bulunan her şeyde her yerde her sevgiyi yaratıyordu.

Bu çocuk sevdası yüreğini satmayan her yürekte mesken olmaya devam ediyor, bu çocuk sevdası büyüyerek özgürlüğe yol almaya devam ediyor. Bütün engellere inat sevgide hasrette, umutta, özlemlerde, barışta kavuşuruz sana!

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım”

4 Nisan 2001

Gece Saat: 02:30

Merhaba Gülüm

“Bir of çeksem karıki daılar yıkılır” bu şarkı sözleri sana içimde yanan ateşi anlatabilir diye düşündüğüm için başladım. Aslında sana bir şey söyleyeyim mi? Bugün ben bende değilim çok uzak diyarlara gitmişim.

Bir yoldaşım olsun, canımı vereyim

Bir şiirim olsun paylaşayım

Ayrı görüş olsun sentezleyeyim. Bugün batı ülkelerine uzanmaktayım oradaki yoldaşları özleyorum.

9 Nisan 2001

Yoldaşım!

Savaşı kesinlikle yenilmeyecek bir noktada özenle geliştirmeye devam edeceğim. İsterdik bu süreç barışla neticelensin, hiç hayale kapılmayalım, dediğim gibi başkanlarını imha etmekten çekinmeyen bu kişiler barışa şans vermezler. Umarım Türkiye’de de yakında bir değişim olur, barış yanlıları çoğalır.

Tarih şunu göstermiştir: “Biz Ankara’dan çıktık partiletik, Ortadoıu çıktık ordulaık, dünyaya açılmakla devletleıeceiz”

15 Ekim 98 PÖ. MED TV konuşması

(.....)

Kentte ık yok

Havada ık yok, fısıltı yok

Kahkaha yok,

Bu karanlık buıhvet

Bu lanetlerin yaıdırıldıı

Gecede ses yok

Kör karanlık gecede

Sesin yankılanır kulaklarımda

Izdırap dolu yalnızlık kokan

Lanetli, gecemde ııksın...

Deniz gözlü deniz sözlü

Deniz yürekli çocuk

Devrimcilerin adını verdiler sana

Onlar gibi cengaver

Onlar gibi serüvenci

Onlar gibi ölümü cebinden çıkaran

Deniz yürekli çocuk

Kör karanlık gecemde ııksın!..

Bir anlık düşüncelerdir yukarıda birleştirdiğim sözcükler o an alıp götürdü beni Marmara kıyılarına. Benliğimden, bulunduğum mekandan taa uzak diyarlara kimsenin bilmediği ama –söylersem bileceği- sonsuzluk anı zaman ve mekana götürdü. Zaman ve mekanlar düşüncüyü, duyguyu, sevgiyi ve özlemi sınırlandırma gücünen yoksundur. Ama asla zamanın içinde kaybolmamalı insan.

Roman gibi yazılmak

ıir gibi okunmak

Efasenvi dillerde eylemde konuımak

Eylemle yaıamak ve yaıamı aık tutkusıyla sevmek

ııte budur özgürlük

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır Başkanım”

4 Mayıs 1997 bu tarih benim tarihimdir. Yeniden yeni bir yaşama adım atışımın günüdür. PKK’yi, Parti Önderliğini, Kürt halkını, kadını, ülkemi ve kendimi arayıp da tanımaya adım attığım gündür.

Koskocaman 5 yıl yaşam savaşını vermeyen, yaşamın zorluklarıyla, karşılaşmayan için 5 yıl nedir ki!

Bundan sonra her 4 Mayıs’ta kendi bireysel raporumu yazacağım içine gelişmem ve yaşadığım zorlukları yazacağım.

PKK bir boyuttan başka bir boyuta, bir yaşamdan başka bir yaşama bir dünyadan başka bir dünyaya gitmenin adıdır. Birinci adım tanıma, ikinci adım öğrenme, üçüncü adım öğretme, dördüncü adım çalışma, beşinci adım zorlanma, altıncı

adım zorluklar içinde büyüme, yedinci adım yaşam kavgasını verme ve çizgiyi savunma, sekizinci, dokuzuncu, onuncu ve onbirinci adımlar birbirini izler tıpkı sonu gelmeyen bir merdiven gibi basamakları çıktıkça çıkıyorsun.

Çocukken Midyat bağlarında kokladığım bir çiçek vardı, adını hala bilmiyorum, kokusu hala bendedir, Avrupa’da iken tüm çiçekleri koklardım belki o çiçeğin kokusuna rastlarım diye ama değil o çiçeğin kokusu, çiçekler koku saçmıyordu etrafa ve o çiçeğe ulaşmak o kokuyu tekrar içime çekmek bir tutku oldu. Çocukluk hayallerim ve özlemimdi. 5. Yılım doldu parti içerisinde 5 yıllık süren bir yaşam mücadelesi bugün zirveleşiyor. Kürdistan dağlarında yaşama uyum sağlama, emek verme, fedakarlık pratik gibi sorunum yok fakat bireyler ile uyum sağlayamıyorum. Bireylerin anlayışları ile olan savaşımım aslında kariyerizme ve parti yönetimimizin gerçekliğiyle yaklaşma yerine yağcılık yapan vb. anlayışlara karşı sürdürdüğüm bir savaşım var. Bu savaşımımı geç başlattım ama onlar gibi olmama savaşımıdır.

Bazen tek bazen güçlü, bazen zayıf kalıyorum. Bu savaşımın acıları ve bedelleri ağırdır. Ama er ya da geç karanlıklar ortaya çıkıyor. Ve o zaman sana hak veriliyor ama neye yarar.

Ülke sahası çok örgütlü yaklaşılması gereken bir sahadır. Çünkü ideolojinin kökleri buradadır. Bazen acı bazen sevinci bazen öfkeli, bazen de gizli ağlayarak bazen ise kendi kendime umut yaratarak mutlu olmayı başardım.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

4 Mayıs 2001

Merhaba Anne

Bugün anneler günü ve ben bugün seni düşünüyorum. Yaşıyor musun hala bilemiyorum. İçim buruk anneciğim. Seni ne zaman düşünsem en son telefon görüşmemizi hatırlarım ve babamla olan kavgalarımızı.

Sana bir türlü diyemediğin Kürdistan dağlarına gidiyorum. Çünkü hasta olduğumu öğrenmiştim. Ama sen anlamıştın ondanı boğazın düğümliyor ağlayacak gibi oluyordun. Ben ise soğuk kanlılığımı yitirmemek için savaşıyordum kendimle. İsterdim bana başarılar dilemeni, yüreğim senledir, mücadelenledir demeni fakat bizler hele bir kadın olarak yüreğimizi büyütmemişiz.

Sanma ki seni unutmuşum, damarlarımda dolaşan kan durduğu an, yüreğim çarpmadığı anda o zaman seni unutmuş olacağım. Anneler günün kutlu olsun anne. Alnından öperim anneciğim.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

13 Mayıs 2001

Yeni Konuk

Dün akşam bir rüya gördüm hiç düşünmediğim biri rüyama girdi. Rüyama giren babamdı.

Defterimde ona hiç yer vermedim ama artık onu sevmeye başladığımı hissediyorum. Onun için Jiyan bugün babama yazacağım. Egemen sistemi çözdükçe, anladıkça babamı anlamaya sevmeye başlıyorum. Kuru bir inat benimkisi ama doğruları dayatmak benim görevimdir. Ondandır dolayı yeni konuk dedim. Güncemde herkesin yeri olmalı dedim. Babama yazarken beni bir heyecan tutuyor. Belki de ilk kez hitap ettiğimdendir, ama onu sevmeye başlıyorum. Beni bir anlayabilseydi. Onun için gözüm sürekli arkada kalacak, sence biraz olsun PKK’ye yakınlaşmış, ya da biraz olsun anlamış mısın? Bilemiyorum.

16 Mayıs 2001

Kürdistan dağlarından merhaba sevgili yabancı!

Şunda sabah güneşi altında, sarı, mor, kırmızı ve beyaz çiçekleriyle örtülmüş yeşil çimenlikte bir taşın üstünde oturmaktayım.

Gökyüzü maviliği her sabah olduğu gibi ruhumu canlandırmakta. Bir de karşımdaki koyu yeşil, toprak renkli dağları izlediğimde gerçekten doğaya doyum olmuyor. Toprağım her bir köşesinde farklı zenginlikler ve güzellik var.

Her günüm farklı bir gün. Ya ağaçların altında oturur yazarım, ya oyun oynayan köylü çocuklarını, ya da koyunlarıyla doğayı gezen çobanları izlerim ve gerilla yaşamını izleyerek anlamaya çalışırım. Ş. Ayhan suyunun akışı bana sürekli sonsuzluğu hatırlatıyor. Durmadan akar ve dalgalanır. Tepeden bütün bunları izlerken yaşamın içine dalıp kuşların ötüşün ve çobanların flüt sesini dinlerim. Bir de akşama doğru güneşin batışını güzelliğini anlatamam, anlatsam yetersiz kalır. Gökyüzü birden pembe, kırmızı, sarı rengini alıp dağların arkasına gizlenerek gülümser.

Aydınlatılamayacak kadar muhteşem bir güzellik. Sanki ressamların kalemi ile çizilmiş renkli, canlı bir tablo ve daha anlatamadığım güzelliklerin Kürdistan’da gördüm.

Tabii ki bir de karşı, yağmurlu, fırtınalı, sisli günlerde ve durgun, hüznü, acı, sevgi dolu günler yaşadım. Yaşadığım karlı günlerden bahar günlerine geçişte çocukluk ruhumu yaşadım.

Diğer bir güzellik ise (ve benim yaşam gerekçem) mavinin içine dalarım çünkü orada Önderliği görürüm. Bazen gülerken hüznü, öfkeli bazen de gözlerle konuştuğunu görürüm.

Evet bir de bu doğanın içinde saklı olan güzelliklerden diğer bir parça ise halk çocukları, halk savaşçıları var. Gerilla Mezopotamya’ya sürecinde, ben de bunların içindeyim, sevgili baba. Sana hitap etmekte zorluk çekiyorum çünkü seni sevmeye başlıyorum. Birbirimizi anlayamadık neden birbirimizin görüşlerini dinleyemedik. Saygı gösteremedik. Onun için kendimi yargılıyorum. Militanlık görevlerimi yarıda bıraktım çünkü devrimcilerin dünyasını anlamadım sana, kestirip attım bugün ise acısını yaşıyorum baba.

Rüyalarım giriyorsun özür diliyorsun ve kederli bir görünüm var baba. Sanma ki senden hiçbir şey almadım, senden ilkeli ve bağlı kalmayı öğrendim. Biliyor musun kendimi aile adına halkıma, ülkeme çok borçlu hissediyorum. Bu acıyı hiç yaşadın mı bilemiyorum bu acıya anlam verememen beni sizlerden, senden uzaklaştırdı ama geçen zaman diliminde bana anlam yüklemem gelişti ve şimdilerde seni özleyor ve sevdiğimi belirtmek istiyorum baba.

Devrimci Selam ve Sevgiler

Yoldaşın Bermal

Merhaba

19.05.1999 gününden 2001 tarihine kadar...

Evet Jiyan yaşamımızın dönüm noktasıydı bu tarih, özlemini çektiğimiz gerillaya katılım tarihi. İçim buruk ama bir o kadar da heyecanlı garip bir duygu. Sana yazmakta zorlanıyorum. Aramızda kocaman dağlar var ve yılların hasreti içimi yakıyor. Tek korkum seni bir daha görememek çünkü

Şunu diyebilirim sana bağlılığım ve sevgim sana karşı duygularım aynı güzellikte büyüyor.

Her güzelliğin, iyiliğin doğruluğun farklı kavram ve yöntemlerle yarattığı ilginç gerçek, “Bugün her döneme göre kendini daha çok açığa vuruyor. En büyük sevinçler en büyük acılardan, en büyük gelişmeler en acımasız geriliklerden, en derin bağlılıklar ve bilinç en çıldırtıcı sessizliklerden doğar yoldaşım Jiyan.

Birçok şey öğrendim, her insandan öğrendiğim ve verdiğim bir parça oldu. Acılar, zorluklar insanı çelikleştirmiş bu gerçeğe inanıyorum yoldaş. Yaşam kavgasını vermenin asit olmadığını, zorlukları göğüsleyebilecek güce erişmenin kaçınılmazlığını öğrendim. Gerillada yaşam savaşının en önemli amaçlarından biri onu ana anlam vermek, her anına bir anlam yüklemek, eski ve aşılması gerekeni ortaya çıkarıp aşma savaşını vermek, bu savaşın kutsanması anlamına geliyor.

Yaşamdan çok şey beklemekteyiz çok şey ummaktayız. Ama en ufak bir olumsuzluk ya da yenilgi, acı bizi yaşamın anlamlandırılması mücadelesinden koparabilmektedir. Yaşam bir deniz gibidir akışkandır, heyecan, coşku, mutluluk ve mücadeledir.

Bugün başka bir yoldaşa hitap edeceğim Aydın yoldaş. Aydın yoldaş (Hannerdegazidir) sana şuanda güneşin parlak ışınlarını nasıl gökyüzüne muhteşem şekilleri çizdiğini izleyerek yazıyorum, fakat sana şimdi yazamayacağım hem vaktim yok hem de akşam yazmak istiyorum.

Tekrardan merhaba; saat: 21:30

“Ay kadar sakın

Ay kadar derin

Ay kadar ilham verici olmalısınız”

P.Ö

Ayın kendisini çekici kılarak büyütmesi her gün, her saat kalbimizin atışını hızlandırmayı da başarıyor. Karşımda onu gördüğüm zaman konuşmadan yapamıyorum. Ben konuşmasam da beni çağırdığını cevabını beklediği hissine kapılıyorum. Ve başlıyorum anlatmaya, umutlarımı sevdiklerimi sıralıyorum bıkip usanmadan.

Aslında bir tek o beni sonuna kadar dinleyebiliyor. Hiç denedin mi sen ay ile kucaklaşmayı? Onun ilhamını bilemiyorum yoldaş ama ben seviyorum onu, yeri bir başka. Bilmem nasıl anlatsam.

Ülkem o kadar güzel ki anlatamam yoldaş. Aydın yoldaş senin en büyük hayalindi ama şunu unutma buluşma alanımız Amed’dir.

Aydın yoldaş ülkemın kavurucu sıcaklığını kemiklerime kadar yaşıyor ve irademi açığa çıkarıyor. Çok zorluklarla karşılaştım bireylerin anlayış ve iradesizleştirmelerine karşı koyuşlarım oldu. Ama yontemsizce. Güç veren olmadı. Tersine insanlar birbirlerinin zaafalarının peşindeler. Hele savaş tecrübelerinin üzerinde yapılan tasarruflar beni çeleden çıkarıyor. Kendimi eksik hissediyorum ve neden daha arken gelmedim ülkeye o zaman onlara gösterirdim. Ya da ben de onlar gibi mi olurum?

Biliyor musun cephemizin komutanı kim? Avrupa Koordinatörü Şahin arkadaş. Onu görünce sizleri hatırladım. Avrupa’da geceler, festivaller olurdu ya bir araya toplanırdık bura da güç bir araya geldiği zaman (toplantı amaçlı) hepimiz şahin arkadaşın çevresine çember çizer merak ettiklerimiz, zorlanmalarımızı anlatırız. Mutlu yarınlarda

“Sensizlik cehennemın öbür

19 MAYIS 2001

Merhaba Yoldaş

Güller yanıyor

Kalbim kanıyor

Yarsız geçiyor bu bahar

Haziran ayı beni hüzünlendirir nedense. (Bilirsin gerillada her zaman bir kalem kullanmak olmuyor, kalemim olmadığı için yazamıyordum) Haziran’ın sıcaklığı kavurucudur. Otlar sararmış, mor renkli dağların ilhamı daha gösterişli ve duygulu. Haziran ayına bir de Zilan katıldı mı kavurucu sıcaklığı yüreği yakıyor. Bu ateş öyle bir ateş ki yerlerinden oynar, insanın tüyleri diken gibi şahtır.

Bu bahar bana birçok hatıraları hatırlatır en çok da İmrallı’daki yürek çırpıntısını düşünürüm. Şuanda oturduğum yerde rüzgar esiyor onunla soluk almak onunla rüzgarın sesini dinlemek ve onun rüzgarıyla uçmak...

3 Haziran 2001

Merhaba Gülüm

Sana bugün tüm günümüzün nasıl geçtiğini anlatacağım.

Şunda eğitimdeyim. Sabah 04:00'te Yürüyüşe çıktık ve mutfak için odun getirdik. Daha sonra kahvaltı yaptık. İncir kızartması ve mırtoxe yedik. Şuanda eğitimdeyiz, konumuz 99'dan şimdiye kadarki süreç. Özellikle 99 ve 2000 yıllarında partiye dayatılan tasfiyecilik eğilimlerine nasıl zemin olduğumuz. Neden kendimizi sorumlu görmedik ve niye sessiz kaldık vb. sorulara cevap arıyoruz. Ama gerekçelendirerek. Oysa Önderlik "Özeleştirinizi cesurca vermelisiniz" diyor. Oysa ki bizler tersini yapıyoruz, gerçekliğimizdir deyip geçmemek gerekir. Burada da gerçekliğimizi meşrulaştırmış oluyoruz.

6. Kongre'de "Her eyaletin her bölgenin bir her bireyin bir kadrosu var, benim kadrom ise yoktur. Oysa sizi eğiten benim" diyen Önderliğin ne kadar yalnız olduğunu ne kadar acı çektiğini insan hissedebiliyor. Öğleden sonra eğitim başladı, ilk oturuma katılmadım çünkü nöbetçi idim. Öğlen arası arkadaşlarla suya gittik. Eğitim saatine bir saat kala döndüm. Arkadaşlar bir kişinin tutuklandığını söylediler. Sordum, Afrinli Çekdar olduğunu söylediler. Nöbete giderken bombasının pimini çekiyor, diğer nöbetçi hemen bayan arkadaşlara "Çekdar patladı" diyor, tabur hepsi suyun kenarında olduğu için sesi net almıyor ve hava saldırısıdır diye anlıyorlar. Onun için de hemen alarma geçiyorlar. Herkol ise o nöbete giderken izliyor, hemen olay yerine gidiyor. Tabur yönetimi başın atoplanıyor elini bombanın üzerinden kaldırırsa partiye büyük darbe vurmuş olurdu. Zerdeşt arkadaş onu ikna edip bombanın pimini geri taktırıyor. Sonra tutukluyorlar. Kafalarda soru işareti bıraktı, partiyi tehdit etmektir bu yaklaşım. İntihar etmek isteyen insan kimsenin görmediği yere gider ve intihar eder. Neden nöbet yeri?

"Sensizlik cehennemin öbür..."

7 Haziran 2001

Zilan ve

Kızıl renkler içinde sundun bizlere. Dokunduğumuz herşey sendin. Aldığımız her nefes "SEN" kokuyordu. Güçlü ve büyük görünüyordun. Bin yıllarca estin Mezopotamya topraklarında sen estikçe kurudu topraklar sen estikçe kurudu herşey. Sevgiyi, umudu, inancı ve hatta insanları sonsuz uçurumlara verdin. Güzelliklerin tümü fırtınalarına kattın ulaşamayacağımız yerlere götürdün, hiçbir çocuk görmesin diye fırtınalarında gizledin umudu.

Nefesin kurumakta bu toprakları, kıraçlaşmış artık toprağım çorak... İnsan yüzü ile toprağın yüzü aynıdır, umutsuz çatlaklıklarında kederler birikmiş, kısır.

Sen estikçe buz kesiyor herşey, üşütüyor duruyorsun yaşam aşkını. Güçlü ve büyük görünüyorsun!

Güçlü ve büyük görünüyorsun görünmesine de ama aslında öyle değilsin. Hep sonbahar esecek ve doğa tümünden beyaz ölümlere teslim olacak, bahar gelip umut yağmayacak, toprak yeşermeyecek sanıyorsun.

Umut bir hayal mi sandın bizlerde?

Umut bizde büyük ütopyaları ve arayışlarını yaratma gücünü geliştirmektir, Bir yürekte bir yüreğe, sönmüş eteşleri kor ateşe boğma, en zor anda yaşam ışığını görebilme yani yürekte yüreğe umut taşıyıcısı olma ve bunun gerçekleştirici gücü olan senin bütün kasırgalarına ölüm saçtığın kasırgaların varya ölüm saçtığın nefesine karşı koyan umut yolcusu

Ela gözlü,

Siyah saçlı

Bir kadın.

Adımı, adını nasıl bilmezsin senin kasırgalarını yer bir eden ve senin donduğun beton dünyayı yıkıp kendini var eden Mezopotamya topraklarında ölümü öldüren, insanlığın tarihine 20 yüzyılın umudun, özgürlüğün, aşkın ve zaferin tanrıçası olan Toprak ananın bağrında yaşamı yeşerten Zilan'ı nasıl tanımazsın ADI ZİLAN.

Sen kendini tüketmekteisin. Artık bilmesilin ki bu toprakların insanları sana boyun eğmeyecek. Görüyorsun senden yaratıyorlar yaşamı. Sen küçülüyorsun Zilan'lar çoğaldıkça sen küçülüyorsun Zilan'ın parçaları bütünleştikçe, sen küçüldükçe ülkem yeşeriyor Kan kızıl gelinciği ve güneş misali gülen papatyayı görüyöro musun. Bizden aldığını sandığın o yürekler var ya bizler o yüreklerimizi toprağa gömdük. Kanla sulanan kıraç topraklara. Bak kızıklar içinde sana sunuyoruz yaşamı.

EY ÖLÜM; Sen tüken artık, senden yarattıkça yaşamı sen tükendin... Nice yürekler var daha ekilecek sanma ki savaşım bitti. Bitmedi devam ediyor tutkuyla. Zilan'ın dört bir yana dağılan saçları birleşene dek. Dinliyor musun nasıl da çarpıyor yüreğim ve bu topraklarda artık yaşam rüzgarı esiyor. Senin kasırgalarına karşı.

Yaşam nüvesi olan herşey 30 Haziran'la büyüyor. Tüm güzellikler 30 Haziran'la yeniden yaşama, yeniden sevgiye duruyor. Utancından mı kapatmışsın gözlerini? Aç gözlerini bak yemyeşil olmuş ülkem. Kahrolduğunu bilmekteyim, aç kulaklarını Mezopotamya'da esen özgürlük rüzgarının sesini dinle ve çocukların gülüşlerini umudun sesini dinle nasıl da şen olmuş Mezopotamya. 30 Haziranla.

Hissedebiliyor musun?

O kadın ki büyük bilgeden öğrenmişti, özgürlük tutkusunu ve yaşam aşkını. Hem de beynine sınırlar çizdiğin yüreğine prangalar vurduğun kadın. Onun için ne söylense az, ne anlatılsa eksik kalır, ne yazılsa yarım kalır.

Zilan bir memlekettir.

Gecenin son saatlerine yol alan bir yaşam hikayesidir.

Esen rüzgarda, yağan karda, ağlayan yağmurda karanlıkları aydınlatan ve ısı veren güneşte doğanın sade yeşilliğinde ve ateşin alevlerinde dalgalanan saçlarını ve gülen gözlerini görmek isterim bu bahar.

Bermal KARDELEN

Özgürlüğe susayan

Yüreğim yaralı bir ku
Benliimi taşıyor
İlk günahlarını insanları
Kirliliimi yıkayan
Mehirler bo alıyor gözlerimden
Suçunun bedelini ödercesine
İtraflarını taşıdı insan seline
Fırtınalar yüreğimden kopuyor
Beynimde tarihten kalan
Volkanlar sarıyor hücrelerimi, özümü
Bir yüce irade
Bir Dicle
Bir Hasankeyf
Bir de çirkinlikten uzak
Çocuklar yaratabilir
Adamak kendini
Dicle'nin hırçın aktığını
Verimli topraklara
Hasankeyf harabelerinin mimarı
Tarihin dili olmak
Özgür gülümlü çocuğun
Yanaında gamze
Gözlerinde ılık
Yüreğinde duygu olmak
“Türkülü bir yürüyüşün”
militanı olmak

19 Ocak 2000

Sebelan Hilara

Merhaba

Yaamın ve ehidin deeri!

Devrim türküsünün melodisinde onlar da yer aldı ve türkü dilden dile, yürekte yüreğe, bıraktıkları bayrağı geride kalanlar göklerde dalgalandıracaklar. Şehidin anlamı çok derindir. Cephemizde şehitlik yapılıyor. Birinci ve ikinci hamlede YNK'ye karşı savaşan yoldaşlar için yapılıyor, Şehit düşen yoldaşların cenazelerini taşıdık.

Şehitler için ne yapılırsa azdır. Şehitler kutsal değerlerimizdir. Manevi değerlerimizdir.

Evet heval anlatamam sana duygularımı, gecenin karanlığında taşıdık fenerlerle sadece mezarların üstü aydınlatıldı ve ben ilk kez bu kadar gökyüzünü sessiz kör karanlık ve yıldızsız görüyorum. Bu karanlık ürküttü.

İlk şehit Kahraman çıkarıldı, ilk başta battaniyeye sarılı olduğunu düşünmedim. Korktum bakmak istemedim. Daha iki ay önce içimizdeydi. Şimdi ise toprak olacak. Battaniyeye sarılıdır denilince yanaştım, bir kat toprak sonra battaniye ve sonra düz büyük taşlar daha sonra şehit Kahramanın cansız bedeni, ne kadar da uzundu.

Kahraman yoldaş genç bir yoldaştı. Kendisini dayatarak savaşa katılıyor, şahadeti Abbas arkadaşı çok etkilemişti ki onu göndermemeliyiz diyormuş. Beni çok etkileyen bir arkadaş daha vardı “İsimsiz Kahramanımız” adı belli değildi içim yandı.

Merhaba

Karker (Maraşlı) şehit düşmüş

Evet heval, Karker yoldaş da şehit düştü dediler. Sanki yüreğime bir hançer saplandı. Evet Karker yoldaş sen de kervana katıldın. Fedailleşen sen oldun, omuzlarıma ağır bir yükün düştüğünü hissettim haberini alınca. Sana nereden başlayayım yazmaya. Tüm anılar canlandı beynimde en küçük ayrıntısına kadar.

En büyük özlemimiz buluşma umudumuz muydu? Ama sen beklemedin çok çabuk terk ettin, gözü karalığın ben her zaman korkutmuştu. İnan bugün sana hitap etmek çok zor. Özlemlerimi, bağlılıklarını, emeğini, fedakarlığını düşündükçe sarsılıyorum heval. Sen Başkan APO'nun fedaisi ve sen barışın militanı çocuksane saflığın özverililiğiyle mücadele boyunca anacağım ve mücadeleme ışık olacaksın Karker yoldaş.

22 Haziran 2001

Sevgi Tanrıçasına

Evreni sevgi yaratmıştı, toprağı, gökyüzünü, insanı sevgi yaratmıştı. Onun içindir ki evren bu kadar sonsuz toprak böylesine zengin, gökyüzü böylesine ışık kaynağı, insan bu denli yaratıcıydı. Ama böyle devam etmedi. Sevgi ile yoğrulmuş dünya yaratılış sonrası büyük değişikliğe uğradı. İnsan beyni geliştikçe yaşanılacak onlar küçüldü. İnsanlık özünden uzaklaştı sevgi ve yürekler çürüdü. Yaralı bir Şahin oldu. Kadının yüreği her kanat çırpışında yüreği kanadı özlemleri küçültüldü, sevgisini yitirdi. Her çağda daha da derinleşen bu gidiş hatta 20. Yüzyıl'ın, 21. Yüzyıla gebe olduğu bir 1996 Haziran'ında Mezopotamya'dan bir yıldırım düştü. Önderliğimizin yürek zenginliğinden aldığı inançla bir bulut misali özgürlük yoğunluğu ile yaşamın sevgisi yüklenip dünya topraklarına damla damla yağın bir sevgi yağmuru ile yıkadı. Zilan yoldaş dünyaya insanlığa ve kadına öze dönüş çağrısıydı.

Zilan sonrası dünya her gün güneş doğarken deri değiştiriyor, güneş ışığında Zilan sevgisi ile yıkanıp yepyeni tertemiz akıyor çiçekler dünkünden güzel açmaya başlıyor. Artık toprağa düşen her tohum, toprağı yaran bir filiz yenidir. Gökyüzü her güneş doğuşunda yeniden kuruluyor. Tohum yepyeni açıyor.

İnsanlaşmanın kadınla başladığı Mezopotamya topraklarından sevgi ve zaer tanrıçamız Zilan yoldaşı selamlarken, parti Önderliğimizin “Zilan’ı insanlığa taşımamız” sözünden hareketle Zilan yoldaşın insanın insan olmadaki ısrarlı büyük sevgisini yaşam gücüne dönüştürmede ve anlamlı bir yaşamın sahibi olmanıniddiası ve tutkusuyla tanrıçamız Zilan’ın özgürlük ideolojisinin birer havarisi olup evrenselleşerek dünya kadınlarını Zilanlaştırma tutkusu azmi ve bilinciyle ilerlemekteyiz. III. Kongre çizimimizden aldığımız güçle Parti Önderliğimizin derin yalnızlığını kavrayıp Önderlikle nasıl yoldaş olduğunu gösteren Zilan yoldaşın ve gökyüzünde iki güneşin olmayacağı kadar kesinlikle eylemiyle Başkan APO’nun her gün yeniden doğuşunu selamlayan ve Önderliğimizin sınırlandırıcı çabalarına yürekten duyulan öfkeyle cevap veren Sema yoldaşın çizgisinde yürüyerek Önderlikle aramızda kurulan yoldaşlık bağını büyütme kararlılığındayız.

Bu çerçevede Neolitik dönemde sevgi yaratıldığı ve sevgi tanrıçamız Zilan yoldaş, olduğundan sevgi tarafından yaratılan sevgiye doğan sevgi yayan güzel ve yaratıcı tanrıçamız Zilan’ı selamlıyoruz. Her kadın Zilan çerçevesinde semaha durup sevgi dolu, cesur, yaratıcı zulme ve kötülöklere karşı bilener her gün yeniden doğmalı. Çünkü onu

Zilan sevgisi yarattı!..

Yaşamın sevgi devrimimiz!

Yaşamın sevgi devrimimizin ve tanrıçamızın yaratıcısı Başkan APO

Yaşamın sevgi tanrıçası Zilan yoldaş

Ş. Rüstem Taburu adına

Bermal Kardelen / Piray Özge

Kadınım Ben

Ne silüetim belirgindi

Yaşam aynasında

Ne kalp atımlarım karışında

Yaşam rüzgarına

Özlemindi bir ırça darbesinde

Nasırını taşıdı yüzyılların

Acısını görmek

Ve hasreti ağırdı bedenimde

Sancılarıyla ölüp ölüp dirildiğim

Milyonlarca bedenim doğarken haykırdı emeğimi dinlemek

Kadınım ben

Halepçe ardından

Sınır tellerinde

Asılı kalmılgelinliğimiz

Eteğinden damlayan

Kan kızılını çizemedi

Hiçbir ressam

Ne de zoraki gerdeklerde

Pazarlanmıkonurumla

Yüreğimden koğan çıkışlara

Hiçbir noktasında rastlamadım ustaların

Kadınım ben

Okyanusların bilinmezliğinde değil

Gökyüzünün uçsuz bucaksızlığında değil

Gün dönümünün sırrında değil

Dört duvar arasında yitirilen bilincimi

Onlamını bilmediğim erkekliğin

Avuçlarından sökme kavgamı

Sırdıramadılar tuvallerin çerçevesine

Kavgamdan boğalan
İrin selleri benim de il
Bağımı kaldırdıkça çatlayan
Beton dünyanın tükürüğüydü
Çizgiler yüklenmiş suratıma
Tanrılar bile türünün delirten
Sesizliğini
Üstlenmedi gök gürültüsünde yalnız sen
Sen çizdin sonsuzlukta
Yüreğimin özgürlüğe
Yol açan rotasını kadınlığının
İnsanlı yaratan sütümün akını
Toprağa kattığım canların kanından
Cesaretimle aldığım silahın grisi
Düşlerimin pembesi geleceğin mavisinde
Geçmişimin karasına inat
Özlemim gök kuşağı renginde
Yalnız sen
Dilimde prangaların ıngirtisini
Sürgünlerden alıp
Toprağına dönen tutkularım
Arıltısında
Tarlalarda türkilerimi
Beşiklere ninnilerimi
Çıldırasıya aşıtlarımı
Her mermide hıncımı ve sloganlarımla
Doğdu doğacak umutlarım
Sevdamın
Sevdamın nağmelerini söyledim
Sesinin her tonuna
Sonra saldın
Ülkeme
Dünyaya
Evrene
15 Nubat indi ardından
Tükürüğümü üstlenmeyen tanrıların
Kahrolası laneti gibi
Bir kasırga ki
Tüm renkleri ve
Tüm tonları
Darma dağın etmek istemişti sanki
Önce ölüm dedim
Sadece ölmek istedim
Sonra gonca parmaklarının
Ucunda gamzelerimi buldum
Gözlerimi hissettim yeniden
Seni taşıyan
Akarsu yatağı kulaklarıma
Çizdiğin resim güneşe asılıydı
Yüzü dünyaya ve aya dönük
Ben de vardım orada
İnsana dönük
Sesini haykırıyordu
Duymamak için
Yüreksiz olmak gerek
Kadınım ben
Kadınım diyebilecek kadar hem de
Ne bakmanın
Ne duymanın
Tadına doyamayacak kadar
Dünyam kadar
Ülkem kadar

Evren kadar
Dicle GÜL
15 Şubat 2000

Uzun bir süreçten sonra yeniden merhaba Jiyan yoldaş. Günlüğümü yazmayı çok ihmal ettim. İhmal ettiğim süreçler ne fırtınalar koptu ne kasırgalar esti oysa bunların hiçbirini yazamadım. Bazen şunu düşünmeden edemiyorum nereden nereye?

Yaşamamı bir sinema koltuğunda ama kırmızı koltukta heyecanlı dinamik, coşkulu ve elinde patlamış mısır poşeti gelecek dolu olan bir kız çocuğu gibi ya da yaşamin, tüm zorluklarını göğüsleyen alnında kederler biriken yüreği tüm acıları kaldıracabilecek ihtiyar kadın da ben olmak istiyorum.

Savaşımın ortasında herkes silahla dolaşırken, ben silahlı bir askerdim. Ülkeme olan sevgim geçmişe olan bağlılığım ve ona karşı olan özlemim beni savaştırıyor, yılmamı engelliyor.

Ben Mardinli Kürdistan aşığıyım!

Ve ben asla ama asla basit anlayışların basit adamı olmayacağım. Ve her zaman her ne kadar anlaşılmasam da yanlış da yapsam bu savaşımı verdim vereceğim.

Şuanda üste yazdıklarım göz attığımda, karmaşık olduğunu çıkarıyorum. Bugün çok değerli olan yoldaşları tesadüfen gördüm. Basın okulunda birlikteydik. Zınarin ve Berfin şaşırdım. Onlar da şaşırdı. Zorlandığımı duymuşlar. Anlattım, ikisi de basın çalışmalarını yürütüyorlar.

Berin bambaşkadır. Zaza değil ama inadı zazaların inadını geçer. Berfin'e Yılmaz'ı sordum (Avrupa'dan katılmıştı) kaçtığını söyledi. İkinci ismi söyleyince sanki beynime bir kurşun sıkıldığını hissettim. "Renas ile kaçtı" sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Renas'tan hiç beklemiyordum şok geçirdim. Nasıl yaptı bunu? Neden yaptı, neyin uğruna? Tercihi bu mu olmalıydı? Hani sevgisi, hani bağlılığı? Binbir türlü sorularla doldum. Şuna inanıyorum insanlar gerçekten pamuk ipliğine bağlıdır. Renas'la geçirdiğim günler gözlerimin önünden bir türlü gitmiyor. Değer veriyordum, parti de değer verdi, karşılığı bu mu olacaktı?

"Sensizlik cehennemnin öbür"

20 Temmuz 2001

Yeniliğin olmadığı yerde yaşanmış eski günlerin gizeminde dün ve bu günü buluşturmak ve kendine bir yol çizmek. Rüzgar ne de s erin esiyor özlem kokusunu taşıyor. Meltemle dans eder gibi rüzgarda uçuşuyor saçlarım.

Bu sözlerle kendimi avutuyorum. Renas'ın kaçışını bir türlü kabullenemiyorum, yediremiyorum. Basit değil, basit görmüyorum. Bireylerdeki özellikle de devrimci iddiasında olan bir birey ihanet damarını kurutmalıdır. Yapmamalıydın Renas, yapmamalıydın, dışa vurmak istemiyorum etkilendiğimi.

Zınarin yoldaş hırçın dalgalara benzetmiş, bazen de durgunlaşan bunun üzerine düşündüm ve hak verdim. Yapmamalıydın Renas. Çelişkilerimiz ne olursa olsun çözümümlü ihanet etmekte bulmamalıyız. Ama sen onu seçtin. PKK'den ayrılmak demek insanlığa ihanet demektir. Bir balığın su dışı yaşam arayışını izlemesi imkansızdır, yaşayamaz biz de PKK'siz hava akımından boğuluruz.

22 Temmuz 2001

Bermal Arkadaş

Sahillere vuran hırçın dalgalar geriye çekildiklerinde kayakta oturup ona bakanın hayallerini ve düşlerini de beraberinde götürür. Bizdeki paylaşım ve dostluklar da ayrılıp birleşirken ve yine ayrılırken birçok şeyi beraberinde götürür. Ve yeniden karşınca da daha farklı paylaşımları yeniden alıp götürür.

Kısa bir sürede olsa hem güzel hem zorlu süreci yaşadık. Kısa bir tanıma oldu, hırçın dalgalar demiştim belki de bir an sensin o sahile vuran, ama yine de o hırçın dalgalar bazen durgunlaşır. Şuanda sende gördüğüm de durağanlık diyebilirim.

Sende var olan gücü açığa çıkar ve güç ol, çünkü sen güçlüsün.

Devrimci Selam ve Saygılar

Zınarin NUPELDA

Merhaba

Yaşamım fırtınalı gibi. Yalnızlık yazdırıyor adama. Böylesi anlarda yaşam sevgi, özlem ağır geliyor. Acıyı hissetmeye dayanamıyorum. İnsanların kuruntuları beni çileden çıkarıyor. Bir konuda zayıflığın olsun vay haline. Yetkisine güvenen, yetki verilmiş diye kendini dört dörtlük sana, ama en büyük zaaflığı yaşayan bana acı çektiren insanla çok karşılaştım bu devrimde.

Benim savaşımım kariyerizme karşı olacak. Onlar gibi ne yaşayacağım ne de düşüneceğim. Yüce insanın yolunda olacağım. Bir arkadaş bana geçenlerde şunu söyledi; "Biraz kariyerist ol" cevabım hazırda asla. Sıkılıyorum. Duygularımı, düşüncelerimi görüş ve zayıflıklarımı tartışacak bir dost, bir yoldaş bulamıyorum. İnsana değer veren, özlü ilkeli insanı bulamadıkça seni özleyorum senin gibi canları arıyorum. En büyük acım sitem edişim, seni bir daha bulamamaktır. Jiyan bir bilsen yılların özlemi beni nasıl duygusallaştırdığını.

İki gün önce bir buçuk yıldır göremediğim Sebelan yoldaşı gördüm. Bir gün de olsa paylaşımlarımızı saatlere sığdırdık. Özlem özel kuvvetlerden çıkmış, çok zorlamışlar. Özlem akıllanmayacak. Kalatuka pratiğinden sonuç çıkarmak gerekiyor. Geçen süreçteki zorlanmalarımı anlattım. Sebelan'da fark ettiğim daha da olgunlaşmış, düşünceleri netti. Yine Dorsin arkadaşın beni Sebelan ve Bengi çizgisiyle nasıl değerlendirdiğini anlattım (D). Arkadaşın tarzını sevmedim. Onun yarattığı (D) tipi idi ve her fırsatta beni teşhir ediyordu. Dinlemedi hiçbir zaman dinlemeye yanaştığında ise ben hazır değildim.

Güç vermedi her zaman gücümü sabrımı tüketti. İnsanları birbirinden koparıyordu ama şu yanını sevdim. Örgütsel kaygıları yaşıyordu. Bunu hissediyorum.

(D) arkadaş ve (R) asla unutmayacağım. (R. Türk) için ilkeli ve dürüst derler, ama ilkesiz ve ikiyüzlüdür. Dengeleri uğruna başka insanları kurban etti. Dengeleri bozulmaması için ilkelerinden taviz verdi. Egemen bir Türktür o. Kani Şılan sürecinde Türkçülük yaptı ve beni kafese koydu. Ben ise ona güveniyordum, taa Şehit Ayhan'a geçtikten sonra gerçekliğini ortaya çıktı ve ben yine kabullenmedim. Yani Jiyan sonuç itibarıyla en büyük acımasız darbeleri her zaman en yakınımından yemiştir. (R. Türk) Kani Şılan'da güçtü, güç dürüst olmayanın elinde gülüm ve herkes güçten yana.

(D) arkadaş beni tanımadan, anlamadan ayrıldı buradan çünkü beni dinlemiyordu. Başkalarının söylemleri onun için belirleyiciydi çünkü onlar yöneticiydi.

Bir ayrılığın denizinde kulaç atıyorum. Ne yana gitsem büyük yalnızım ne yana gitsem sevgi gülüşlü anılar ve anıların ince sazısı. Her şey yaşanmış olan ne varsa acı-tatlı ölümüne tutsak olduğum, bu yalnızlığın zalim kırbaçları oldu. Dorşin yoldaşın kırbaçları da eklendi yalnızlığıma.

Rojda Türk'ü Rojda Türk olarak Kani Şılan'da tanıdım. O dengeleriyle sevildi ben ise yöntemsiz radikallikle.

Yoldaşlar; önderliğin felsefesini yaşamıma hakim kılmazsam örgüt ile bütünleşmezsem, iletişim inceliğini davranış güzelliğini, insan değerini, duyguda inceliği, ilkelerden taviz veririm, doğruların takipçisi olmazsam, özgürlük ideolojisini beynimin her hücresine egemen kılmazsam toprağı insanımı sevmeysem emek vermezsem emeğim ile büyümeysem beni sakın sevmeyin, sakın.

“Sensizlik cehennemın öbür ...”

“Bir yürekte iki aşk'a yer yoktur” P.Ö

Merhaba

Her yönüyle yeni bir sürece girdim, taburda birlikte, timde yeniyiz. Birbirimizi tanımalıyız. Şu an tanıma sürecindeyiz. Taburumuz hareketli. Savaş tarzı ve askerleşme üzerine yoğunlaştırılıyor. Çıkacak herhangi bir saldırı durumunda taburumuz Asos'a gidecek. Asos partinin girmedığı ve düşmanın hakim olduğu bir alan ve ideolojik ve örgütsel gerektiriyor.

Sana dün akşam gördüğüm rüyayı anlatmak istiyorum. Hiç düşünmediğim tarzından dolayı sevmediğim (D) arkadaş rüyama girdi. Her zamanki gibi soğuk ve hareketsiz duruşuyla karşımda oturmuştu. Ben ise her zamanki gibi gösterişsiz bağdaş kurmuş gözlerimi sabit bir noktaya kilitlemiştim. Ben konuşuyordum o dinliyordu söylediklerimi. Hiç kesmedi, dinledi ve ilk kez bir yönetici olarak değil bir yoldaş olarak dinlemişti. Konuşmaları hatırlamıyorum.

Bilinç altımı sorguluyorum, fakat şu bir gerçek (D) arkadaşın yanında kendimi rahat hissetmiyor ve kendimi iadelendiremiyordum. Onun için sürekli şu eleştiriyi yapardı; “Kendini net ifade et, üslubunu düzelt” Neden rüyama girdi? O hiçbir zaman bir insan bir yoldaş olarak yaklaşmadı katı bir yöneticilik tarzını esas alarak yaklaşıyordu. Ne o beni ne ben onu sevdim, ne o, ne ben birbirimizi tanımadık. Birbirimizi anlayamadık. Çünkü aramızda mevkii farklılığı vardı. Neyse gelelim bizim tabura. Ş. Şahan taburu korkutuyor beni. Örgütsel tavır koymaktan çok uzaklar, örgüt kaygısı yok, geçen tekml aktarımında adeta şoke oldum. Bir suç konumun var, birkaç kez tekrarlanmış üstelik bir yönetici, yapı onu eleştirdi. Nerede ise neden karşımıza çıkarmışsınız demeleri kaldı. Ahbap-çavuşluk ve bireysel çıkarlar çok açık ve net ortaya çıktı. Bireysel çıkarlar için örgütü ne kadar zorladığımızın farkında değiliz. Örgütsel bireysel istemler içerisinde kayboluşa sürükleniyor. Buna müsaade vermeyeceğim o bireyi tanımiyordum ama kalkıp tavır koydum ve önerimi yaptım. Örgütsel savaşım vereceğim herhalde gidişat onu gösteriyor. Ama tahriklere gelmeden çünkü bazıları tahrik etmede usta görünüyor.

Gelelim bizim birliğe. Kaygısızca kendimi katıyorum. Sabah sporlarını veriyorum, severek yapıyorum, birliğin günlüğünü tutuyorum. Ayrıca genel eğitim komisyonlarında yer alıyorum ve bireysel çalışma programım var.yakında partinin tüm görevlerine el koyacağım bazıları için bu görevler küçüktür ve küçüklük olarak değerlendiriliyor. Ama benim için önemlidir. Küçüğü başarılı olmazsa büyüğü asla başarılamaz.

“Sensizlik cehennemın öbür adırdır”

1 Ağustos 2001

Gecemde Sen Olunca

Geceler yalnızlığın celladı

Gökyüzüne çıkılı yıldızları

Yeryüzünde ırmakların akı

Heyecanlandırır

Hüzün sarar benliğimi gece çökünce

Gözlerim sonsuz engebeli

Umut yoluculuğuna uzanır
Yeryüzü gökyüzü seni arar
Güleç yüzlü dostum ...
Yüreğimin acı dolu çığı
Kandil dağlarını ağız geçer
Geceler yalnızlığımın celladı
Gece olunca
Hasretim coğar
Dukan'a akar oradan
Marmara'ya ulaşır mı bilmem
Geceler dayanılmaz kılar sevgileri
Hüzün dolu, duygu yüklü
Sevgi kokulu
Gecelerin gözleri sessizliği bilir misin
İmdilerde nemlidir
Gül yüzlü arkadaşım
Ağlayan bulut misali
Gecemde sen olunca
Gökyüzü aynam olur
Kendimi görürüm ve
Çimdeki kurtların
Kelebek olma savaşımını
Güneşli yüzü martı bakılı
Deniz yürekli, türkü yüzlü dostum
Gecemde sen olunca
Herşey anlam kazanır
Fadesizliğini olduğu yerde
Fadelendirilir
Fade arayışını güçlendirir
Engibeli umut yolculuğuna ıık olursun
Türkü yüzlü dostum

Herekol Tepesi / Şehit Ayhan KARDELEN

**** *

Merhaba

Bende ne var ki? Biçimdeki duruşumu, mimiklerimi davranışlarımı sorguluyorum. Nedir bunların bende kabul etmedikleri? Ben ne yapayım boynumu bükmeden yürüyorsa.

Mimik hareketlerimi çok fazla sinirlenmeden yapmam. Yüzümdeki görüntüleri bile sorgulatacaklar bana “Nden yüzün sürekli gülüyor gibi görünüyor” diyorlar. Ben de hem şaka hem de gerçek mayette “Güleç yüzlü insanları kabul edemiyorsunuz” diyorum. Karakterin bu Rojda M. Kusura bakmasın onun etkisi altına gireceğime ölürüm daha iyi. Klasik kadınar gibi kıvrıta kıvrıta (özür dilerim ama mecburum) yürümekten iğreniyorum. Yürüyüşleri beni tahrik ediyor. Bilemiyorum Jiyan ama bu sefer fena taş çarptığını düşünüyorum. Mardin kadınının en çok komploculuğundan korkuyorum. Çünkü kendilerine ait değiller. Rojda Martin kafayı bana takmış. Oysa hiç alıp-vermiş değilim. Benim için önemli olan bireyin kendini özlü çıkarsız temellerde yaşama, eğitime katmasıdır. Şunu da unutmadan söyleyeyim yoldaş düzeysiz, bilinçsiz olan bir insanı bir karakterin sahibi olmayan bir birey, düzeyli ortamda düzeyli düzeysiz ortamda düzeysiz olur. Yani kılıktan kılığa bürünür.

Dün akşam gökyüzünü seyre dalarken 5 yıldızı kayarken yakaladım. Seni düşünürken, radyoda “Kırvem bu yıl bu dağlarda aman, sensiz yazın tadı'molur aman, bir selamın adı m'olur aman, kırvem aman ne çabuk tükendi zaman” çalıyordu ve gizli, hıçkırıksız, sessiz ağlayışım başladı. Neden mi? Bu tür anlarda sevgi, özlem ağır gelir ve son süreçlerde dayatılanları kaldıramıyorum. Çevremde bana güç verebilecek anlayabilecek tek insan bulamıyorum heval. Bende olan partiden aldıklarımı yorumlayıp çevreme vermek istiyorum ama buna da tahammül edememe var. Kim ne yaparsa yapsın, kim ne söylerse söylesin benim için belirleyici değil. Önemli olan yapının tavrıdır. Şunu anladım ki başarılı olduğun sürece sevilirsin, sevildiğin müddetçe başarısın bunun dışında başka kanun yoktur.

Kendimle bazen çelişkiye giriyorum. Kimse ile fazla alıp vermiyorum. İlişkilerim çok geniş de değil, saedce genel eğitimlerde görüşlerimi belirtirim onun dışında bir ilişkim yok. Ben ne yapayım görüşlerimden dolayı ve duruşumdan dolayı bana saygı gösteriliyorsa.

Şu duyguyu her insanın yaşamasını isterdim. Sevdigimi değer olduğunu hissetmek ve bu emek ile kanıtlanır ve kazanılır. Bu duyguyu yaşabilmek için emeği büyütmek gerekir. Çünkü sevginin kendisi emektir.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

Güzel insanlar birbirine bağlanırlar” P. Ö

9 Ağustos 2001

Susuzluğum

Yağmur yağarken
Bir hüznün özlem tutar
Gözlerim derya ırmak ırmak coşar
Bir umut ki tutmuş beni
Dağbağlarında
Hasretin büyüktür
Yoldağlar bekler seni
Gel yüreğim gel
Yokluğun yakar beni dağ güneğim dağ
Karanlıklar incitir beni
Dağ eteklerinde ince ruhunun dolaşımı

Ş. Mordem Goçkar

Evet Jiyan, Şehit yoldaşın bir şiiriyle başlamak içimden geçti. Mordem arkadaşı düşününce Nurhak yoldaşı düşünmeden edemiyorum. Onunla da tanışmamıştık derinden, sen tanıştırmıştın ama özlü bir yoldaşlık bağlılığını kurmuştuk fazla tanışmamamıza rağmen, birkaç telefon dışında geçenlerde Nurhak'ı televizyonda saz alarken gördüm.

Hatırlıyor musun Nurhak yoldaşa bir kart yapmıştık resimlerimizi yapıştırıp öyle göndermiştik. Nurhak belki hatırlamaz. Kassel'in Erfurt alanında bir gece düzenlemiştik ilk orada karşılaşmıştım. Nurhak yoldaş sen benim güncemde yer aldın, sana bir isim taktım nedir biliyor musun? "Yabancı yol arkadaşım"

Jiyan'ı 99 yılından beri görmedim onun için hasret büyük seni belki ... neyse gerçeği ortaya koyalım görüşmeyebiliriz, birbirimizi tanımayabiliriz ama şunu unutmayalım yoldaşlık duygusu yürek soğumadan bu duygu soğumaz. Bilmem belki de bıraktığımız yoldaşlardır. Anılarımızı canlı tutarız. Jiyan'da bir Kaset vardı sesin beni uzaklara götürüyordu. Geçen saz çalışında öyleydi. Sazın tellerine takıldım ritimlerle alıp gittin uzaklara.

Umudun gerçekleşmesi umuduyla

Sevgilerimle

2 Ağustos 2001

Yoldaşım

Dostum, arkadaşım neredesin? Dayanamıyorum. Kaldıramıyorum. Çirkin kadının doğallık adı altında ölçsüzlüğü dayatmasına tahammül edemiyorum. Genç bir arkadaşla söylemedikleri kalmadı. Komplocu, bozguncu vb. bu tarzdan neret ediyor ve eğleniyorum. Yapının gözünü korkutmak için insanları kurban ediyorlar. O arkadaş da çok düz vurdu ifade demedi. Onun için onun kafasında patlak verdi. Rojda Mardin Takım komutanı psikolojik hasta dedi ve bir sürü teşhir edici söz o arkadaşla tanımıyorum ama susmayı kabul etmedi vicdanım. Her fırsatta beni boşa çıkartma ile meşgul olan Rojda yine kendini bilmiş arkadaş diyerek boşa çıkardı. Çok subjektif bireyleri ele almak o bireyin kaybedilmesi demektir. Rojda benim neyimden rahatsız diye düşündüm, neden benim duruşuma o kadar tepkili anlamıyorum. Doğrusu şu bir gerçek bazı yöneticiler kendi denetiminde olan bireylerin gelişkinliğini kabul etmezler. Çok düşündüm bu düşünceler içerisinde bocalanırken bir arkadaş yaşanıma gelerek "Senin kendine özgün düşünce ve onun istediği gibi olmadığın için seni zorlayacak" dedi. Anlam verdim. Kadının kıskançlığına ve gelişkin olan kadına karşı tahammülsüzlüğüne kaldı ki bu erkek tarzıdır.

Neden bir yönetici yapısının gelişmesini istemiyor? Niye engel oluyor? Öyleyse görevi nedir? Ya da yanlış tanıtılmış yöneticilik. Bir yönetici kendini geliştiremiyorsa eğer, bilinçlenip sevilmiyorsa bunda benim suçum ne? Bu tipler yüzünden nasıl bir yönetici olunmamalı soruların yanıtını arıyor ve yoğunlaşıyorum. Ben de manga komutanı manga komutan yardımcılığı yaptım ama asla yapının önünü almadım. Bilinçlendirmeye çalıştım. Onun için saygı gördüm açık söyleyeyim bu tür insanlara değil yöneticilikte savaşçı olsalar dahi yoldaşlık duygusunu paylaşmam onunla. Bu duygu benim için çok kutsaldır. Mardin kadınının adını kirletmişler, kirli kişilikleriyle asla ama asla Mardin'in düşürücü ve düşkün kadını olmayacağı.

4 Ağustos 2001

Bazı bireyler kafamı bozmaya başlıyor. Yetkiyi almış eline hıncını, öfkesini pratik çalışmalara gönderecek çıkarmaya çalışıyor. Sanki pratik işlerle gururumu kırdıklarını küçük düşürdüklerini sanıyorlar. Halbuki insan fedakarlık yaparak emek harcayarak büyür. Beni düşürmek isterken büyüklüklerinin farkında değiller. Düşürülecek kadar büyüdük mü biz Jiyan?

Elinden bir şey gelmediği için fiziğini yıpratmaya yöneliyor. İster inan, ister inanma bu iki gündür dört saat uyumuşum. Gündüz sığağa rağmen dinlenmeye çalışıyorum.

Öfkenin bir vicdanı var, bir sınırı var. Ama bu insanlarda bu da yok. Yöneticidir cesaretsizdir, bunu bana malediyor. Benimle konuşmaya cesaret edemiyorsa ben ne yapayım. Bir gün gidip kendi yönetimimle ben ilgileneceğim. Pasif, çaresiz kadının duruşunu kabullenemiyorum. Radikal oluşum bazen başıma bela oluyor.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

10 Ağustos 2001

Olağanüstü bir karşılaşma

Bugünlerde hep olağanüstü şeylerle karşılaşıyorum. İki buçuk yıldan fazladır görmediğim, nerede olduğunu hiç bilmediğim ve hiç haber alamadığım aynı zamanda 97 yılında partiye birlikte katıldığımız, temel eğitim devresinde birlikte geçirdiğimiz çok değerli, can yoldaşım Hogır bugün taburumuza gelmiş. Şimdiki adı Metin’dir. Yemek almaya giderken yolda Berxwedan arkadaşla karşılaştım o bana söyledi, şaşırdım. Burada ne arıyor, nereden çıktı bunca yıldır haber alamamam beni umutsuzlandırmıştı. Katılırken çok küçüktü, meraktan yerimde duramıyordum, tanımamaktan korkuyordum.

Gideken gözlerimle çevreyi aradım kimseyi göremedim. Meğer o beni tanımış beni görürken gülmüş, bir mangaya girdim ve onu göz ve gülüşlerinden tanıdım. Tabii tanımadığımı yansıtmadım, ne kadar çok değişmiş benim deli dolu yoldaşım olgunlaşmış. Hala özel timlerde. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki ama Hogır diye bir arkadaş bir türlü müsaade etmiyordu.

Evet Metin yoldaş yalnızlığımı sürekli olağanüstü karşılaşmalar doldurur ve duygularımı derinleştirir. Sadece bir saat kaldık konuşamadık. Konuşacak ne kadar çok şey vardı. Kısa görüşmeler uzun görüşmelerden daha anlamlı. Kısa görüşmelerde paylaşımın ve anlamanın derinliği var, bağlılığın derinliği var, çocuksane gülüşün hiç hafızamdan silinmedi ve silinmeyecek.

Jiyan bir bilsen nasıl heyecan sardığını nasıl da boy atmıştı. Ülke büyütüp olgunlaştırmış Metin yoldaşa bunu fark ettim. Büyümüş, yaşam yaşamımız sürprizlerle dolu. En ummadığın anda en ummadığın kişiyle karşılaşıyorsun. PKK’dır bunun adı. Seninle ülkede ilk karşılaşmamız çok tartışamadık oysa tartışacak ne çok şey vardı Metin yoldaş.

“Sensizlik Cehennemin Öbür Adıdır”

11 Ağustos 2001

Gülüm, yoldaşım yüreğim yürek kabına sığmıyor. Sana yazmak istediğim ne çok şey var. Ama kalemi defteri elime alırken işte o an herşey duruyor. Bilemiyorum. Bireysel kaygılardan mı yazamıyorum, ama bugün yazacağım. Birliğimizde Canda diye bir arkadaş var, gözlemleri güçlü ama dobra dobra, çok düz vuruyor. Benden daha düz ve yöntemiz giriyor. Gulan arkadaşı (Tim komutanı) ölçüsüzlükle eleştirmiş çok sabırsız yaklaşmış söylemediği bir şey kalmadı. Gulan ark. ise ölçüsüzlüğü doğallık olarak dayatıyor. Yine açacağım ağzımı yumacağım gözümü ama sabır diyorum. Devrimci literatürümüzde yeni bir şey girmiş “yapı resmiyet dışı tartışamaz, ama yönetici olanlar için serbest” biz uyuya kaldım. Bugün de Gulan’ı timinde olan genç bir arkadaş Axin’i gündemleştirdi. Yine kendini haklı çıkararak. Genç bir arkadaş ve gençliğe olan yaklaşımlar kazanıcı eğitsel olmaktan ziyade bunalıma sürüklemektedir. Tekmil sonrası (A) arkadaşı tecride koyacağım demiş, ne hakla kimin kararıyla, kendi başına bir örgüt değil ki! Devrimci sorumluluğum olmazsa hiç karışmam, fakat ben de bir parti üyesi ve bu yaşamdan sorumlu bir militan olma adayıyım. Bu insanlarla oynamalarına izin vermeyeceğim, ama yöntemli, kimseye göz yummayacağım babam bile olsa Gulan arkadaş ısrarla kuruntularından dolayı gündemimize koymaya çalışıyor.

“Sensizlik cehennemin öbür adıdır”

17 Ağustos 2001

Merhaba

Ordu konferansında bayan arkadaşlar için ayda bir hafta özgün eğitim görme, erkek arkadaşlar için de bu eğitim süreci içinde şehitlik ve merkezi gömmeden yapma kararı alındı.

Bizim birlik de başladı. Bugünkü sporu verirken sinirlerime hakim olamadım ve sert çıkışlarım oldu. Genel eğitimde eksiksiz ve muhteşemce kendini katan bayanlarımız, hantalca ve keyfice yaklaştılar bugün. Bunları görünce çılgına döndüm sinirden. Hiçbir hareketi yapmadım yaptırmadım.

Neden böyle Jiyan? Neden kadın, erkek yanında olunca yapıyor, neden kendimize ait olamıyoruz? Genel eğitimlerde tüm hareketleri yapan ve özgün eğitimde yapmayan ve keyfi yaklaşanların üzerine gittim. Tekmilde eleştirdiler, üslubumu bayanlarımız ben de cevapsızlarını verdim. Sanki İstanbul sokaklarında yürüyor arkadaşlarımız. Yapmayanı spordan çıkaracağım tavrımız budur. Özgün eğitime yaklaşım bir kere sakat önce bu düzeltilmeli ve neden genelde yapan arkadaşlar kendilerini özgün eğitime de vermiyor vb. eleştiri ve değerlendirmeleri yaptım. Hiçbir şey diyemediler çünkü haklıydım.

Sevgi anlayışları bazen güldürüyor, bazen de ağlatıyor. Bazen ise acıyı yaşamama neden oluyor. Böyle olmamalı diyorum. Ülkemize ve bağımsız kişiliğe ulaşmadan nasıl seviyorlar birbirlerini? Bu sevginin temeli neye dayanıyor? Neyin üzerine kuruluyor, sahte sevgileri gördükçe kendimi sorguluyorum ve asla ama asla bunlar gibi küçük ve basitleştirici sevginin adamı olmayacağım.

Ve herkesin kadını olmak içler acısı, seveceksen bir kişi sev, bağlanacaksan bir kişiye bağlan. On kişiye değil, işte yoldaş bunları görürken kaldıramıyor ve içten içe kendimi tüketiyorum. Çok değerli arkadaşlar da var. Özgürlük iddiasını taşıyan yoldaşlarla, paylaşım derinliğini yakalamaya çalışıyorum.

“Sensizlik Cehennemin Öbür adıdır”

Her sürece girişte, yeni dönemin başlangıcında bir korku ile başlıyoruz. Yenilikler karşısında zaaflarımız olduğu için korkuyoruz.

Parti Önderliğimizin savunmalarına karşı heyecanım büyük. Bir o kadar da korku yaşanmakta. Önderliği ne kadar anlayabilirim. Ya da cevap olabilir miyim? Cevap olabilecek miyim vb. sorgulamayı kendimle çok çetin veriyorum. Savunma karşısında çok küçüyoruz. İdam sehvasında olan Parti Önderliğimiz hiçbir kaygıya kapılmadan büyük bir güven ve inançla tarihi ters yüz ederek insanlığa ve bizlere sunuyor.

Jiyan ve Nurhak Yoldaşlara

Yüreğimin ateşi yüreğimin hasreti ve özlemi, yüreğimin coşkun selleri, yüreğimin hasret pınarı yoldaşlarım. Özelimin dili yürekte yanan yangın alevidir. Kimse görmez kimse bilmez ve sadece yüreğin kendisi görür ve bilir.

Özlemimi, nasıl ifade edeyim sizlere? Özlemin rengi başka kokusu başka bizim dünyamızda dünyamız olabildiğine aydınlık huzur ve kıvanç dolu. Özlemek bizde yüreğini büyüttür. Yüreğini, sevgilerini. En güzel düşlerin koşucusu olmaktır. Ondandır özlerken yanarız.

Evet heval, günlüğümün bitmesine iki sayfa kaldı ve sizlere hitap edecek güncemi bitirmek istiyorum. Her zaman yazılar acıyla başlar sevinçle sonuçlanır. Ya da sevinçle başlar acı ile son bulur.

Sizlere çok şey yazmak istiyorum. Fakat 3 yılı kağıt yapraklarına geçiremeyeceğim için yazamayacağım.

**

Zor be gülüm! Dürüstçe yaşamak, dürüstçe sevmek, zor yoldaşım, zor! Hatta nefes almak bile ihanet etmeden, özünden kopmadan yaşamak zor.

Yine fırtınalar kopuyor dünyamda, yüreğim yine çılgık çılgıca. Yüreğim yeni acıları beklercesine yine tetikte fakat ne olursa olsun dürüstçe yaşamanın savaşını vereceğim. Ve bu mücadelem hiç durmayacak. Eğer geriliklere düşkünlüklere teslim olursam beni sakın ama sakın sevmeyin. Bu savaşım ağır bedeller ödenebilir ve ödenecek ve bu savaşımı verirken yılmayacağım, yıkılmayacağım. Boyun eğmeyeceğim.

Yaşamak ve yaşam savaşını ilkelice vermek gücünü yürek zengini olan yüce Önderimiz Başkan APO'dan almak savaşımındaki anlam daha kazanımcı oluyor. Bu güç herşeyi ifadelendiriyor.

Evet Jiyan yaşam ölümün durağında bir gülüşür gülüm.

11 Ekim 2001

Yaşamımızın acısı da tatlısı da gülünecek olanı, ağlanacak olanı hiç de normal olmayan ölçülerde.

Boşuna karalara bağlanma Kandil Dağı ülkem kadar kederli halkım kadar yalnız olamazsın.

Sen sisten görkemli görünmüyor diye sitem ederken, halkım faaili meçhullerin görünmemesine, adaletsizliğe feryad eder. Sen insanları görkemli manzaralarıyla büyüleyici olurken, halkımda acı dolu yaşamıyla büyülemekte. Ey yüce dağlar ülkemi anlayabilir misin?

Yüreğim yağan yağmur gibi ağlamakta. Bulutlar yağmur taneleriyle içini boşaltırlar ben ise yüreğimi boşaltamıyorum onun için dolup taşıyorum ve her zamanki senaryo ikiyüzlülük.

Biz kadınlar özgürlük savaşçılarıyız. Özgürleşme mücadelesini veriyoruz. Konuşmak güzel de ama neden pratiğe gelince ilkelerden taviz veriliyor? Tökezlleme olmamalı, taviz verme yaşanıyor çok kurnazca ve sinsice yapılıyor. Kadın hareketine böyle darbe vuruluyor, ve kadın hareketine malediliyor. Daha sabırlı olmalıyım. Sabır devrimini kendinde yaratmayan devrimci olamaz.

17 Ekim 2001

Gönlüm yine ağlamaklı be heval. Hasretlik yine cehennemlik kokuyor. Bu sabah yüzüme baksan hiçbir şey ayırt edemezsin. Ne ökeyi, ne sevinci, ne hasreti ne özlemi. Sadece tepki doluyum, öke doluyum erkeğin bize dayattığı ve geriliklere ve bunu kabul etmemizi isteyen yaklaşımlarına öfkeliyim. Ya onun maşası onun gerilikleriyle yaşayan kadına ne demeli. Erkeğin yaklaşımlarını algılayabiliyorum, egemenliğinden asla bir nebze olsun taviz vermez. Çünkü egemendir. Ama kadına ne oluyor? Düünden beri bir tek ağlamadığım kaldı.

Kadın sorunu dün tartışmalara açıldı. Yine polemik, yine suni çelişkiler, beriye ideolojik sapmaları ortaya çıktı. Kendi görüşlerimi ortaya koydum. Ereği ve kadını açarken zaman ve mekana da değindim. Erkek yaşadığı köleliği hiçbir zaman kabul etmez. İnsanlığın doğuşundaki koşulları anlattım. Anlaşılsın diye. Kavram düzeyinde açtım, bazıları ısrarla anlamak istemediler. Erkek hiç kabul eder mi egemenlik tarihlerini bir kadın anlatıyordu.

Egemenlik hükmetme, kolaycı mantıkla her şeyi kendi mülkümü gibi görmesi ve bunları reddederek dönüşümü esas alması basit olmasa gerek. Bunlar erkeğin özgürlüğe adım atmasının önünde engeldir. Kadınla yoldaş olmasının önünde engeldir.

(B) adında (Avrupa'dan tanıyorum) bir arkadaş var. Kadına bakışı çok çirkince kadın onun için bir metadır. 97'den bu yana tanıyorum. Hiçbir zaman kadına güvenmez, bir ara kendimi teyp kaseti gibi hissettim. Tekrarlaya tekrarlaya bir hal oldum (B) arkadaş büyük bir sapmayı yaşıyor, geçmiş tepkilerini konuşturuyor. Ve beni her zaman feministlikle suçluyor. Beni tahrik etmek için değerlendirmelerimden sonra şunu dedi "Kadın partisi, kadın ideolojisi feminizm kokuyor" ve

kadın partisi sistemlerle savaşmamalı bireylerle savaşmalıdır. Çünkü o sistemi düşürsen yarın o da seni düşürür vs. abus-subuk şeyler söyledi. Kimseden ses yok çünkü ortada bireysel kaygılar ve dengeler var. Diğer taraftan ise ideolojiye saldırı var. Söz hakkı istedim “eğer kadın ideolojisi feminizm kokuyorsa, Önderlik de feministtir. Çünkü ideolojiyi yaratan Önderliktir. Kaldı ki feminist hareket kadın haklarını savunan güç olduğuna inanılan bir harekettir” kavramı açtım ve tavır koydum benzen sonra komisyon müdahale etti. Üstelik savunmaları iki tefa okumuş, teorik bilgi düzeyinde yaklaştığı ortaya çıktı. Bu kadar düşkün, çirkin bakış açısına sahip olan bireyler tarafından sevileceğime feminist olayım daha iyi.

Çok rahat ve soğuk kanlı cevap verişim xortları çıldırtıyor. O erkektir yapar, peki kadının derdi nedir? Erkeğin gözüne girmek için yaptığım değerlendirmelerin yanlış olduğuna vurgu yaptı. Bu beni yine tahrik etti ve tepkiden çıldırdım. Arada ise “Değerlendirmelerine katılıyorum çok iyi açtın” diyor. İçerde ise çelişkiymiş gibi tavır koymalıdır ama erkeğin gözünden düşmemek için ilkelerden taviz verdi.

Bu yaklaşım ile beynimden vurulmuşa döndüm. Sadece şimdi karşılaştığım bir şey değil. Ama beni etkiliyor. Kadının erkeği ihtiyaç olarak görmesinden tiksiniyorum. Bana tiksinti veriyor, geriliklerle yaşamayı ne zaman bırakacağız?

18 Ekim 2001

Kadın

*Egemenlere cevap köleliğe darbe
Ve ezilmişi duyulan öfkenin ateşiyle volkanlaştıran
Zozanlardan ve dağlardan
Tüm yeryüzüne yayılan
Ülkesi Kürdistan gibi
Prangalanmış yüreği
Parçalanmış beyniyle
Artık yeter! Deyip
Sevgisizliğe inat
Sisteme inat, sömürüye inat
Dirilişle özgisiyle amansız çalan
Bir Kürdistan türküsüdür
Devrimde kalan*

Kani Şilan

Kardelen

“Yarıda Kalan Yoldaşlık”

Belki sana yazacağım çok farklı bir şey yok ama her zaman yoldaşa söylenecek söz vardır. Tanışmamız uzun bir zaman olmadı. En büyük bağlılıklar, sevgiler büyük çelişkilerde başlar denilir. Bizim tanışmamız da öyle oldu. İlk dönemlerde sana karşı bir sıcaklık hissetmiyordum ama seni tanımaya başlayarak bir sıcaklığı ve yakınlığı sağladım diyebilirim. Gidişin ani oldu seninle bir çok başarıyı bilinçli bir yoldaş olmayı hedeflemiştim. Bunu tam olmasa da biraz yaşadım.

Herşey nasıl güzel ve özgür bir yaşam içinse geçirdiğimiz süreç de böylesi bir anlama sahipti. Çük şeyi tartışmamış olsak da davranışlarla birbirimize yaklaşımlarımızla, birbirimizi az da olsa tanıdık ve anladık, uzun bir süreç beraber kalsaydık çok başarılar kazanacaktık. Sorun değil, bunu ayrı iken de yapabiliriz. Önemli olan kurulan yoldaşlık bağlarını doğru korumaktır. Her zaman güçlü tutabilmektir. Sana büyük başarılar dilerim.

Şehristan NİL

17 Temmuz 2001

Yüreğimin kıyısına vurdu minicik bir dalga. Susmalıydım ama tutamadım kendimi.

Evet yüreğimde şuan fırtınalar kopuyor desem yalan olmaz sanırım. Paylaşımlar güzel olmuşsa ayrılık her defasında zorluyor beni. Seninle neden normal bir ilişki kuramadık diye hep düşündüm. Normal diyorum çünkü hep bir noktadan sonra zıtlastık birbirimizle çoğu kez. Kızsam da açık söylemem gerek o tavırlarının altında sevgi gördüm ve bana bir şeyleri anlatmaya çalışıyordun. Bundan dolayı hiç kızmadım. Dışa yansımada yoğunlaştırdı beni. Belki ne sen beni ne de ben seni tam anlayabildim. Ama anlayabildiğim ve tanıdığım kadarıyla sana yakınlaştım.

Ve sana itiraf edeyim üç ayda seni sevmaya başladım. Senden istediğim darlığını bırak bir noktadan sonra kendini tüketeceksin. Çünkü etrafla olan dürüst insanları da hesaba katmalısın ve öyle hareket etmelisin. Yani önlemlerini al, yoksa çıkarları için insanları kullanacak olanlar oldukça fazla. Senin gücüne inanıyorum. Kendine ve etrafındaki iyi insanlara iyi dostlar çok iyi bak. Belki sen beni unutacaksın ama ben seni asla unutmayacağım.

Sevgini gizleyen arkadaş, yarım kaldı bazı şeyler. Sen yarım kalmışlıkları sevsen de ben sevmiyorum. Umarım bir kez daha karşılaşsak tamamlayacağız bazı şeyleri.

Güneşin olsun gönlünde. Seni seviyorum güzel dost.

Bermal Kardelen

Sevgilerimle

Şehristan Asmin (Siirtli)

NOT: Önümüz ayrılıklar toplamı yarım kalan bir ir belki de sana Önderliin bir resmini bırakıyorum. Ve bölüm günlünü yazmaya devam et.

Merhaba Jiyan

Yine torbamı sırtlıyorum, içinde umudum yüklüdür.

Yine ayrılık yol gösteriyor ve yine yapılmak istenenler yarım kaldı. Yarım kalan sevdâ gibi yarım kalan yoldaşlar paylaşımlar gibi... Bu gece gökyüzü küskün, kapkara bir gece var. Anladımki benim yalnızlığıma, yalnızlık yüklü yolculuğuma eşlik ediyor. Karışık duyguları yaşıyorum, yarım kalan sevgiler de güçlü bağılıklar yatar.

Yaklaşık dört aydır hareketli taburdayım. Çelişkilerimiz çok çıktı. Zorladık birbirimizi ama o taburu sevdim. Öğrenme ve gelişme istemleri yoğun. Şimdi ise ayrılıyorum ve eski bölümüme geri dönüyorum. Ruhsal anlamda yıkıldım neden geriye çevirme benim için geriye dönüş yenilgidir heval.

Sevgilerimle

Dost yüreklim

Yeryüzünde güneş ışınlarına layık olmayan binlerce insan yaşar heval. Ama ona rağmen güneş hergün yeniden doğar. Ciddiye alınman için mutlaka seni bir şeylerden saymaları için güç olmak gerekiyor. Hakim, atak, cesur, pratik çözümcü olmak şart.

Güç olmak önemlidir ama gücü kime ve neyin karşısında kullanacağın kaçınılmaz bir sorudur. Güç adalet ve gerçeklere dayalı olmalı, sevgiye dayalı sevgiye dayalı geliştirilmiyor. İkiyüzlülüğe dayalı, adaletsizliğe ve bireyin bireysel çıkışlarına göre kullanılıyor. Kadında açığa çıkanları bir türlü kabullenemiyorum. Kıskançlığı neden geriliklere karşı değil, hesap-kitapları kaygıları neden geleceğe yönelik değil, radikalliği neden içimize çıkan haksızlıklara karşı değil. Bilmiyorum heval, bilemiyorum.

Sevgilerimle

Merhaba Güzel Dost

Turnam baım darda benim

u yaban diyarda benim

Bir sevinim var mı bilmem

...

Gözden uzakta benim diye başlıyor bir şarkı, bu söz dizimi dilimden düşmüyor. Şu an yaşadıklarımı anlatıyor bana. Ürküyorum heval, geriye dönüş beni ürkütüyor. İşin ilginç yanı savaşçı olarak çıktım, komutan olarak geri dönüyorum. O bölümde çok şey yaşadım, çok fazla zorlandım. Köklü çelişkilerimizi çözmeden ayrılmıştım. Karanlık günleri çok yaşadım, hepsi kurt gibiydi, güzel insanlar da vardı. Onlar benim için umuttu. Ama aktif değillerdi. Bu bölümde (Ş. Nergiz) çok parçalandım, parçalara bölündüm. Kendimi tam toparlamışken geriye dönüş olmamalıydı. Ya da neden ben? Sorusu beni çıkmaza koyuyor, ben her zaman boşluklarımı dolduracağım? Ben her zaman yedek güç olarak mı görüleceğim? Sorun değil, yaparım. Kaldı ki yapıyorum. Bugüne kadar itiraflarım gelişmedi ama ben de insanım. Üç ayda dört defa düzenlenmeyi hangi insan kaldırabilir. İhtiyaç görülüyor deniliyor ama beni güçlendireceğine tüketiyor.

Uzaklara çok uzaklara gitmek istiyorum. Bana güç veren yok gücümü kendim yaratmak zorundayım. Bunun bilincindeyim ve Önderlik güç kaynağım, herşeyim, inancım, umudum, özlemim, sevgim, tek yaşam gerekçem kutsal insan.

Dünyam allak-bullak, çözüm dıştan beklememeliyim bir kere hatadır. Dıştan bekleme, kendimi yaratmalıyım güzel insan.

Çekerim turam sineye derdi seneye

Bu yıl bize gülmek haram belki seneye

Baım öne edirdiler

Yüzüm yere dedirdiler

Saçıma karlar yadıldılar

Çekerim turnam sineye derdi seneye

Bu yıl gülmek haram belki seneye, diyor şarkıcı ve bitiriyor. Herşeye rağmen yaşam devam ediyor. Bu düzenleme beni derinden sarstı neden geri gönderme?

Sevgilerimle

Gerçek içimizdeki

Barajların ardındaki duruluktur

Barajlar yıkılmadan

Beyinlerdeki mevziler kaldırılmadan

*Gerçeğin akılda
Özgürlüğün ırmağında yıkanmadan
Kardalenin asi saflığı ve
Acı dolu yüreği anlaşılamaz*

Döneceiz, kibleye döner gibi döneceğiz, eğer insanın en doğal hakkıysa, insan özgürlüksüz, iradesiz, yani değersiz bir yaşamı kabullenemiyorsa, mücadeleyi yaratma onun yaşam gereksesi olacaktır. Bu mücadeleyle önce kendisini yaratacak olan insan, özgür yaşamın da sahibi olacaktır. Hem köle hem de mücadelesiz olanlar için yaşam bitmiştir.

Sevgilerimle

18 Aralık 2001

Yitik Özlemlerin Diyarı İmralı'ya

Başkanım;

Sizden sonra çok şey değişti. Çok zorlu ve sancılı süreçler yaşadık saflar gider netleşti. Gerçek dostlar ve düşman ayrımı giderek netleşti. Tüm dünya üzerime çullandı ve içimizde işbirlikçi çeteler komplonun parçalanma ruhunu dayattılar. Bugüne kadar dost dediklerimizin acı ihanetini yaşadık.

Siz esaret altına alındınız sandılar ki güneş Zapt edilir. Sandılar ki güneş balçıkla sıvanır ve sandılar ki Kürdün tarihi tekerrür edilir. Bu bir trajedidir. Ama tüm bunları sananlar bir kez daha yanıldılar.

Tek bir gerçek vardı. O da güneşin batımından sonra doğuşunun daha güçlü olduğu. Çünkü güneş uygarlığın beşiği olan doğuda yükseliyor ve bu gerçek tüm karanlık güçlerin üzerine indi. Tıpkı karanlığın er-geç aydınlığa mahkum edildiği gibi. Bir kez daha karanlık tanrısı aydınlık önünde diz çöktü. Bugün herşeyden çok seni düşünüyor, seni senleşen sevgileri anlama çabası içerisindeyim Başkanım.

Başkanım;

Büyük emek ile sürdürdüğünüz özgürlük çalışmalarınıza cevabımız her seferinde size sırtımızı dönmek oldu. Sizi anlamaktan, sizin yakıcı ve görkemli gerçekliğinizi tanımaktan çok çıkmak oldu. Sizden kaçarken kendimizden kaçtığımız, giderek yabancılaştığımızı düşünmedik.

Gerçek bu iken tüm duruşlarımızın lanetliliğine rağmen, ikiyüzlülük pozisyonlarımızın ardından saklandık sahte gözyaşlarını, sizi en çok anladıklarınızı söyleyenlerimiz ise giderek giderek gaflete gömüldük.

Başkanım son söyleyeceklerim size acı verebilir, ama beni öfkeliyor. Cevap böyle olmamalı diyorum.

Sizi anladıklarını pişkince söyleyenler, sizin öğrencileriniz olduklarını iddia edenler, sizin emeğiniz sonucu devrimi tanıdık diyenler, sizin için mücadele ettiklerini söyleyenler, en çok sizin gerçekliğinizden uzaklaşanlar, bakatlığa çıkmamacasına gömülüyorlar. Çünkü onlaryarattığınız özgür insan sevgisini insan değerlerine dürüstlük ile başarı ruhuna ihanet ediyorlar, çirkinleştiriyorlar.

Aydınlık tanrıçasına vurgun olanlar karanlık tanrıçasına sığındılar. Öyle ki aydınlatici Şawk'ın karşısında görmez oldu gözleri ışığın onları eritti.

Başkanım;

En büyük acıları en önde omuzlayan insanlığın ve halkların acılarını kendinde toplayarak onlara mutluluğu vaat eden...

Başkanım;

En derin acıları yaşayan bir halkın çocuklarıyız. Doğru arkadaşlığın en soylu temsilcisi...

Herkes başaramaz acıyla kararlılıkla savaşmayı ancak büyük acıları derin hissedenler büyük çıkışların da sahibi olurlar. Yalnızım çok yalnız ama bu yalnızlığımı sizin gibi güce çeviremem. Bir uçurumdayım. Başkanım, ya bu uçurumda olup yeşereceğim, yeniden doğacağım, ya da geri dönmemecesine içimde müthiş bir hesaplaşma var.

Umudun gerçekleşmesi umuduyla

Sevgi ve Selamlarımla

Kardelen

20 Aralık 2001

Deli Şubat

Kılgeldi yine

Bir giz gibi yüreğimde büyüttüm

Aşkımın, sevgimin

Tutsak edildiği

Beyaz gelinliklere

Kara lekenin sürüldüğü

Deli Şubat

Kar, tipi, yağmur ve dolunun

Çılgınca dans ettiği

Beyaz gelinlikli çılgın kız

Aşkını sevgisini aramakta

Ahtapot gibi dünyayı saran

Maskeli insan yaratıklarını

Kavurup geçti
Deli Şubat
Gerillanın
Ya amla, doğayla sava ımının
Zirvede yaşandığı
Uzan k ı gecelerinde
Kurşun gibi inceleyen soğuk kar
Ve akar halindeki
Gerillanın
 syana kalkm  y re  
Deli  ubat'ta
En sıcak sohbetlerinde
Anlatılan anıların
Bu ulu atmosferinde
Tazelenen acı ve sevinçler ve  zlemler
Bahara hasreti gönüllerde
Baharı karşılama ve
Beslenen umutlar
Verilen sözler
Filizlenir da larda
Kavgamın dorukla an anında
Da larda yankılanan devrim türküleri
Halkımın dudaklarında barışı
Kardeşlik türküleri
Ve sloganlar ...
 ubat 99 / Kalatuka
Kardelen

2001  nderli in AIHM savunmalarının çıkış yılı benim için ve inanıyorum ki tüm kadın militanlar için yaşama yeniden do u  yılı olarak kalacak.

 nderli in dili, edebiyatı, felsefesi, bilimseli i ve derinliği ilk defa tarihi işlerken o anı hissetmemi insanla ma sürecinde yaşanan acıları duyumsamamı, Neotilik köy kültüründeki analık sisteminden gurur duymamı, Rahip devletindeki k lele en insanlardan biri olduğumu anlamamı, ilk defa tarihi ya amamı onu 21. Yüzyıldan bağımsız ele almamayı öğretti ve öğretiyor.

 ğrendik e diyalektik uzaklığı görüyor ve bugüne kadar eklektik bir bakış açısıyla, ezbere yorumdan uzak ele alı  tarzıyla nasıl ya adı ıma ve nasıl bir rahatsızlık duygusuna kapıldı ıma  aşıyorum.

 ocuklu umdan bu yana kendime sordu um, örgüt içinde de somutla tıramadı ım birçok sorunun yanıtlarını maniestoda buldum. Ben de bu soruları  z mlle ba ını kurarak cevap vermek ve sağlamak bir karakter yaratmak istiyorum.  nderli i hissetmek, yaşamak, anlamak, öğrenmek, bilmek i te budur yaşamı kazanmak.

Sevgilerimle
20 Mart 2002

Bu tabur  . Rüstem- . Ayhan'daki egemenlik kokuyor. Kadına o kadar tepkili, o kadar düşman kesilen var ki bu her şeye yansıyor. Tahrik etmek apolitik duygusal çıkışların yapılması için herşeyi yapıyor. En uak hatanı öyle bir g ndemle tiriyorlar ki düzen kadını köylü kadını deyimi kullanma hakkını bile kendilerinde bulabiliyorlar. Tabi kadını olarak bunların karşısında sessiz kalmadık onu bekliyorlardı. Ama kadının bir onuru var ve tavır konuldu. Biz devrimci toplulu uyuz, parti literatüründe olmayan kavramları birbirimize kullanmanın zemini nedir? Gerçekten verilen zemin nedir? Bu cesareti nereden alıyorlar?PKK kadının bir direniş geleneği bir kahramanlık çizgisi var.

Bu taburda egemenlik sistemi çok fazla hissediyorum. Fakat olamıyorum. Onun için çok gerginle iyorum, insana hükmetmek vazgeçilmez ilkesidir.

Sevgilerimle
12 Mart 2002

Ruken'e

Önderlik savunmaları neolitik  a  başta olmak üzere insanlığın oluşumuna ve uygarla maya be iklik etmesine rağmen Ortado u'nun neden bugün mbu kadar dar geri ve cehalet içinde kaldığına açıklık getirmektedir.  ncesinde Ortado u bilimde, felsefede kültürde sanatta  nc yken, neden o tarihlerden sonra gelişmenin değil, gerili in, aydınlı ın değil, yabancılı ın  zg rle menin değil, k lele menin alanı olmuştur.

Bu durum Ortadoğu'nun insanlığın düşünsel gelişiminde birer devrim olan mitolojik tasarinın ve bilimsel düşünce evresine zamanında geçiş yapamaması ile bağlantılıdır. Bunun kaynağında dogmatizm var.

Ortadoğu insanı içine kapanıktır, kendi düşüncesine güven duymaz, onu bir tarafa bırakalım, böyle bir yeteneğinin olup olmadığını farkında değildir. O ancak kendisine sunulanı kabul eder. Sistemin güç kazanması bireyin ise güç kaybetmesi doğallaştırmıştır, bir kader gibidir.

Demokratik uygarlık bireyde toplumsallığa yer veren, birini ötekine feda etmeyen, tersine özgür bireylerden oluşmuş, özgür toplumu amaçlayan bir uygarlıktır.

Önderlik savunmaları tüm insanlık tarihini kapsayan bir sentezdir. Özgürleşmiş duygu ve düşüncenin gücünü ve zevkini tutmak, savunmaların içselleştirmekte mümkündür.

Savunmalar aynı zamanda yıllardır kavramakta ve anlamakta zorlandığımız Önderlik gerçeğinin de özlü bir yansımasıdır. Savunmalar bir dev aynasıdır. Herkes bakarak biraz da kendini görecektir. Orada gerçek devler ve cüceler tabii birbirinden ayırt edilecektir. Bizler de bu aynada kendi geriliklerimizi öğrenecek belki de devrim yaşamımız boyunca yapamadığımız güçle yapacağız. Yetersiz yoldaşlığı aşmanın yolu bu aynaya bakıp boynumuzun ölçüsünü almaktan geçmektedir.

Özümsemeyen özümsetemez, kavramayan kavratamaz, bilince çıkarmayan yayamaz. Demokratik uygarlık manifestosu derin felsefik, bilimsel edebi, yeni kavram ve tezler ile yeni ve kesinlikle tekrara yer yoktur.

Sevgilerimle

Hevala min a rojen teng Bermal. Weke ku tu ji dizani di wexten ji hevqutbuneda ez nikarim duyguye xwe binivsinim, ema jiber hevaltiya rast be sinore du ez dixwazim binivsinim.

Benim için dünyada en mutlu en güzel ve en özgür şey PKK'deki yoldaşlıktır. Sen de benim en yakın yoldaşımsın onun için ayrılmak bana çok zor geliyor. Ama eğer ayrılık olmazsa sevgi de gelişemez.

PKK'de ayrılma olamaz, çünkü ruhta ve düşüncede birbirini yaşıyorlar. Yüreğim çok dar ve küçük ama senin gibi yoldaşlar için dünyadaki denizlerden daha büyüktür. Ve her zaman yoldaşlık için açık ve berraktır. Uzun bir zamandır beraberiz. Belki özel ilgilenme ve tartışma olmadı ama bana çok şey verdin ve güçlendirdin. Ben hiçbir zaman bu dürüst yoldaşlığın ve radikalliğini unutmam. Kusura bakma senin için Kürtçe ve Türkçe yazdım. Belki yetersizdir ama şuanda hiçbir şey aklıma gelmediği için sana başarılar dilerim.

Yoldaşlık gökte parlayan güneş kadar çarpıcı ve büyüktür.

Devrimci Selam ve Saygılar

17 Temmuz 2001

Nergis PENABER

(Kaza sonucu şehit düştü)

"Eğer birgün şehit dersen bir çocuk oyununun hasreti yüreğimde kalacak" **Ş. Nergis Penaber**

(.....)

Kurulan yüreklerin

Açısıyla parçalanan bir yüreğin

Yarasıdır baharı müjdeleyen

Özgür kelebeğim

Özlemin dili

Nergis'in yüreği

Umutun umudu

Bahar kelebeğim

Unutma özgür kelebeğim

Yüreğime kurulan sıksalar da

Yüreğim lime lime edilse de

Hiçbir kurulan

Çünkü yürek

Özlem ile besleniyor

Sevgi ile büyüyor

Bağılık ile güçleniyor

Anlıyor musun yüreğimin ateşi...

Ş. Ayhan

Kardelen

Ben Mardinli Kürdistan aşığıyım ve her zaman öyle kalacağım. Önderlik aşkının yol göstericiliğiyle yürüyorum topraklarımda.

Geçmişin acılarını ve kayıplarına duyulacak öfkeyi güce dönüştürüp geleceği kazanmak, yazılacak tarihin kendisi olacaktır, olmalıdır.

Yüce Komutanımıza

Doğan güneşin yakıcı sıcaklığı ve kadın yüreğinin derinliklerine bir daha sökülmemecesine işleyen Önderlik aşkının yol göstericiliğiyle yüce komutanıma özlem ve hasret odlu, sonsuz sevgi ve saygılarımızla...

Başkanım;

365 günü 8 Martlaştıran bize en görkemli hediye sundunuz, sonsuz bir emek sınırsız bir çaba ile kadınla hesapsız, çıkarsız bir yoldaşlık kurdunuz. Sarf ettiğiniz emek ve çabayı unutmadık asla unutmayacağız. Fiziki olarak sizden uzak olsak da asıl bağlılığın yarım kaldı dediğimiz kadın ve insanlık projesine özgür kadını yaratmak olduğunun bilinciyle 8 Mart'ınızı kutluyoruz. Yörüngeinizden çıkmadan sonsuza doek ilerleme sözümüzü bir kez daha yineliyor, uzaklığınızın yarattığı tarifsiz acının yürek burukluğu ama özgür yarınlarda buluşmanın büyük umuduyla kucaklıyoruz. Özlem dolu, onsuzluk sevgi ve saygılarımızla...

Kızlarınız

8 Mart kutlamaları Kandil'de (Doğu cephesinde) 3 yerde kutladık. Kalatuka, Ş. Ayhan ve Karargah güçleri.

Kadınlara bir moral yaptık kadınca 8 Martı kutladık. Tüm programı kadın yoldaşlar yaptı. Yarım hilal bir sahne, resim, yazı şiirlerden turalım röportajlara, açılan sergi farklı bir hava verdi. Ve Önderlik köşesi unutulmaz. Bizim (Ş. Nergis) birliğinin üstün çabalarını inkar etmemek gerekir. Diğer birliklerin misafir gibi durmaları eleştiri konusu oldu. Nitelikli bir bölüm yapısına sahip olmamız kadındaki kıskançlığı ve çekememezliği şahlandırmakta

"Ya ☐a^{ın} oldu ☐u her yerde sava^{mak} istiyorum" (Clara Zetkin)

Sevgilerimle

Dünyada insan özünden hayallerinden ve ilkelerinden taviz vermeyen tarihte yaşayan ve çağımızla hiçbir zaman barışamayan yaşamayan Önderliğimizin insanlığa en büyük hediyesi Özgür İnsan Manifestosudur.

Savunma komisyonunda yer almak büyük bir sorumluluk ve ciddiyet ister. Böylesi bir çalışmada savunma karşısında öğrendikçe bilinçsizliğimizi görüyoruz, öğrendiklerimizin, bildiklerimizi öğrenmemiz gerekenlerin çeyreği bile değildir. Esas ilke bilinçlendikçe bilinlendirmek, öğrenmek kadar öğretmek öğretmek kadar öğrenmektir.

"Kaç yıl Önderliğin yanında kaldın" sürekli bana sorulan sorudur ve sürekli kalmadım diye cevap verdiğim bir sorudur. Bizim yapı gerçekliğinde olan bir yanılgı da eğitimleri veren arkadaşların Önderliğin eğitiminden geçtikleri ölçüsüdür. Yanılgıdır. Önderliği görmek onun kutsal eğitiminden geçmek hedefimdir. Ama bu koşullarda Önderlikle yaşamak gerekiyor, anlamak ve emek vermek, kavramak ve kavramatmak ama bu soru beni sürekli hüzünlendiriyor. Göremememin acısı ... ama olsun Önderliği görmeden anlamak önemlidir. İstedığı duruşu özgür insan duruşunu yakalamak yolundaki çaban hiç eksilmeyecek ve ilkeli, savaşkan kadın olmak tek hedefimdir, yetinmemek kaçınılmazdır. Çünkü insanın gelişimi sınırsızdır. Ama hep de kendimi sorguluyorum. Neden hep bu soru bana soruluyor?

Sevgilerimle

Merhaba

Şuan gerçekten bilmiyorum ne yazacağımı. 3 yıl sonra insan ne diyeceğini bilmiyor. Uzun bir mücadeleden sonra partiya katıldım. Babamın büyük bir çabası oldu. Partiye katılabilmem için yaklaşık 5-6 aydır partiye katıldım ve bir aydır ülkedeyim. Yaşamı burada çok seviyorum. Şuan şehit Harun'dayım yeni şervanların eğitimine başlayacağız.

Bilemiyorum beni hatırlayabilecek misin. Ben Dirok'um hani Önderlik yakalandığı zaman biz de yakalanmıştık. Ben daha 13 yaşındaydım. Şimdi 16 yaşındayım. Ne yazayım bilmiyorum ki ama umarım bir gün yolun burulara düşer ve birbirimizi görme ihtimalimiz olur.

Seni çok özledim. İlk geldiğimde seni ve Jiyan arkadaşları sordum. Sonunda senin Ş. Ayhan'da tim komutanlığı yaptığını öğrendim. Senin bize çok yakın olduğuna sevindim.

Ablam da partiye katılmış, o da şimdi Xinere'de özel kuvvetlerde yer alıyor. Bilmiyorum başka ne yazayım ama görüşmek dileğiyle başarılar.

Dirok

(☐mdiki adım Irmak Toprak)

17 Aralık 2001

Sevgili Dirok

Notu ilk aldığımda inanki ilk kez heyecandan ellerimin titrediğini ve içten nasıl mutlu olduğumu anlatamam.

3 yıl sonra değişin bana çok farklı duygular yaşattı. Önce tanıyamadım. Kendini tanıtman iyi oldu. Zekisin bu konuda seni hiçbir zaman unutmadım güzel yoldaşım. Seni her zaman güzel dostlukların içinde andım ama kutsal anavatan topraklarında senden not alacağımı hiç düşünmedim. Geri geleceğinden hiç umudumu kesmedim çünkü sen APO'nun küçük askerisin ve APO askerleri sözlerine sadık insanlardır.

Küçük yoldaşım senin bizleri unutmaman inanki bana müthiş inanılmaz bir güç verdi. Eski dostları özlemek ne kadar acı olsa da güç haline getirmek gerekiyor özlemi. Ülkem ülkelere benzemez, ülkemde olan canından bezmez, gün hep umuttur ülkemde, ülkemdir umuttur. Saklayamam yüreğimin seninle olduğunu.

Sevgilerimle

1997 yılının 4 Mayıs'ı ve 2002'nin 4 Mayıs'ında yeniden yeni başlangıçlar için yeni sevgiler için yürekten sıcak bir merhaba dostum 5'inci yılın doldu ve altıncı yılına girdim.

Kürdistan cennet ülkem hangi deyimleri kullanırsan kullanayım ülkemin güzelliklerini anlatamıyor. Nereden nereye diye düşünüyorum heval. 5 yıl kimisi için az gelebilir ama yaşamasına dolu dolu bilen, yaşamın acılarını yaşayanlar için az bir rakam değildir. Yaşam kesintisiz bir mücadeledir.

Kişiliğimde değişen çok şey oldu. Kazandıklarım yitirdiklerimden daha çok oldu. Yitirdiklerim ... ama bir yanımda var ki değişmediğini beni ne kadar zorladığını görüyorum. Bunu bir tek Sakine Bağrı arkadaş çözümlemişti. Bir yanımda çok sekte diğer yanımda çok pasif iki yanımda uç. Bunu dengelemeye çalışıyorum. Ama o zaman da farklı bir duruş ortaya çıkıyor. Bu yıl bunu aşmayı hedefliyorum.

Sevgilerimle

4 Mayıs 2002

Resimler

Bakmayın burukluğuna

Hüznüm sendedir

Gölge gibi varlığını

Her an katılır hüznün hüznüme

Hayallerin, hayallerime

Bir resim daha doğdu günceme

Hoşgeldin günceme

Dağta ova, bayır

Bakışlarında acılı bir hüznün

Resimlerin altın baktı çocuğu

Saçlarımda saklı yarınların acısı

Ağrının Dersim'in gizli tarihi gibi

Arar seni ağrı

Arar resmini Serhat

Dicle döver kıyılarını

Her yana çizer seni

Murat murat diye

Resimlerin tam orta yerinde

Bir resim durur

Altın baktıyla gülümser resimlere

Resimlerle halaya durur

Son resimde ağrıda saklıdır

(Şehit Berzan ÖZTÜRK arkadaşın anısına)

Evet Murat yoldaş 1999'un 4 Ocak ayında ayrıldın bizlerden. Senin şahatin görevlerimizi önümüzde duran devrimci görev ve sorumlulukları omuzlamaya çağırıydu.

"Güneğin kanıtı, güneğin doğuşuysa

Baktıkan APO'yla güneğecten doğmuştur"

İ. Murat (Berzan ÖZTÜRK)

Kovulduk

Kadın özgürlüğü nedir? Örgüt kimdir? Bireyler mi? Tabur komutanının görevi nedir? Demokratik uygarlık manifestosundan neler anlaşıldı, cins savaşımı nedir? Nasıl verilir. Beynim bugün soru deposu gibi dolmuş durumda. Erkek ne zaman vazgeçecek kadını olarak görmeye. Kandil'in yüksek sert kayalıkları değişir-dönüşür fakat erkek egemenliğini görmeden, insanlığa verdiği tehlikeyi, baskıyı, sömürüyü adaletsiz düzenini görmeden asla ve asla değişmez. Dogmatik bir bakış açısidir diyebilirsin ama umurumda değil. Egemenlik kokuyor heval, ve ben bunu hissediyor, hazmedemiyorum.

Kış sürecinden bu yana sabah sporlarını ayrı görüyorduk birden spor genel görülecek diye merkezi bir karar alındı. Tekmil aktarımında bayan arkadaşlar tekrar öneri yapıyorlar özgün görmek için örgütsel olmayan yaklaşımlar da çıkıyor. Hepimizin istemi aynı yapmak iken Beritan Mardin kalkıp bir kişinin görüşüdür diye bayan arkadaşları boşa çıkarabiliyor farkında olmadan. Sorun sporu beraber yapıp yapmamak değildir. Sorun anlayış ve yaklaşım sorunudur.

Erkek arkadaşlar doğru dürüst spor yapmıyorlar, ihtiyaç görmedikleri için kadının aracılığıyla erkekleri spora çekecekler sözde kendi denetimleri altına alacaklar vb. yaklaşımlar. Bayan arkadaşlara örgütsel ikna edici bir üslupla cevap vereceklerine tabur komutanımız (F) ark. "Bizimle spor yapmayacaksanız gidin buradan" diye cevap vermesi, çözümsüzlüğe sürüklenmesi, ortamı gerginleştiriyor. Bayan arkadaşlar çok etkilenir. Ne demek örgüt ortamından kavulmak kimin haddine düşmüş bir bölüğü kovmak.

"İyi ki Bermal yoktu" demişler, Çok kötü bir çıkış yapardım. Bu belirleme bile bizim aramıza fark koymaktır. Hepimize 92-93 süreçlerini hatırlattı. Kadın hareketimiz zorlu ve sancılı bir süreçten geçerek ağır bedeller vererek bugün

dünya kadınlarına öncülük yapabilecek duruma gelmiş bulunmakta. Ama içimizde hala bazı şeyleri oturtmuş değiliz. Örgütten uzak bir yere gitsek kim bilir neler yapalar. Eski zihniyet kolay değişmez heval. Bu olay beni çok etkiledi. Kimse kimseyi kovamaz, buna hakkı yoktur. Resmen bize kabadayılık, ağılık taşıyorlar. Botan ve Amed tarzları bu taburda çözümlenmelidir.

Bu yaklaşım gündemimizi işgal ederken cins savaşımının ağırlığını daha çok gördüm. Ve ne kadar örgütsellikte yetkin ve ağır başlı olgun radikal tavrıların sahibi olmamız gerektiği gerçeği ile tekrardan yüzleştim.

Sevgilerimle

15 Mayıs 2002

Gündemimiz kovulma meselesi. Bugün cephemiz üzerine yeni gelen, Parti Merkezinde yer alan Dr. Ali arkadaş tabura toplantı yapacak. Artık bu taburda kalmak istemiyorum. Konuşmamı bekliyorlar ama konuşmayacağım. Bu olay beni çok duygusallaştırdı.

Tabura yapılan toplantıda konuşma gibi bir niyetim yoktu. Fakat tüm tim komutanlarını başta kaldırmasıyla düşüncelerimi belirttim. Ama yaşamımda ilk defa yüreğim ayrı konuştu, dilim ayrı konuştu ve bu bana çok acı verdi. Kimseyi tahrik etmek istemiyorum. Onların tahriklerine rağmen.

Önderliksiz olmanın acısı derin. Derinleşiyor gün geçtikçe. Önderlik dışarıdayken hırçın olmamak, asi olmamak elde mi aysa esaretten sonra hırçın olmak ... tümenden örgütsel ve politik olmayı dayatıyor savaşım. Bunu başarmak sabır ve kendine hakimiyeti ister.

Lanet olsun, neden düşündüğümüz gibi ortaya koyamıyoruz. Demokratik anlayışı içimize oturtmadan neden düşmandan bekliyoruz? Ne yaman çelişki heval! Bizim ortamımızda birbirinin düşüncelerini dinlemede anlamada hazmedememe var. Önderlik "Demokratik kişilik yaratın" diyor. Önderlik anlaşılıyor heval, bin yılların tabuları kırılmıyor.

Yapı gerçekliğini erkek gerçekliğini göz önünde bulundurarak düşündüğüm gibi olmadı. Düşündüğüm gibi konuşsaydım malzeme olurdu. Değerlendirmeler için. Ama acı içinde kıvranıyorum. Çünkü yaşamımda ilk kez böyle bir şey yapamıyordum. Düşüncelerimi dile getirdim ama çok zorlandım. Zorlukla ifade edebildim. Beni yakından tanıyan arkadaşlar düşündüğüm gibi ifade etmediği fark etmişlerdi. Acı çektiğimi hissetmişlerdi ama neyi değiştirir ki? Benim için hiçbir şey önemli değil, kadın iradesinden ilkelerinden bir nebze dahi olsun taviz vermeyeceğim. Ama örgütselliği esas alacağım.

Eğitim sürecimiz, savunmaları yaşamsallaştıramamamızın engelleri ve kabulmanın ne anlama geldiğini değerlendirdim. Örgütsel bir yaklaşımdan ziyade bireysel bir yaklaşım olduğunu ve örüt ortamından kovulma hakkını hiç kimsenin sahip olamadığını herkesin kendi sınırı olduğu gibi sınırlarını aşmaması gerektiğini ve tabur yönetiminin ölçsüzlükleri, üslupsuzluklarını değerlendirdim. Kadını seviyorum ama güzel kadını güzel şeyleri düşünen kadını seviyorum. Kadına ihanet etmek Önderliğe ihanet etmektir.

Sevgilerimle

17 Mayıs 2002

Yeni yaşama başlangıç tarihi

Seninle anavatan topraklarına ulaşma tarihidir Jiyan. Yaşamımızda yeni bir sayfa açıyorduk. Tüm herşeye rağmen ama herşey hesaba katarak yalnız gerçekçi değildik, bilimsel değildik.

Yaşam nedir? Yaşamın mantığı nedir sence? Nasıl yaşıyoruz? ilişkilerimde bağımlılık olsun istemiyorum. Doğru bir paylaşım istiyorum. Oysa sen bağımlı kalıyorsun heval. Sen de kabullenemedim bir insanın intihar edeceğini bilip de örgütü bilgilendirememendir. Bunu daha önce de değerlendirmiştım. Bu konuda seni affedemiyorum ve affetmemi bekleme benden. Bir insanın yaşamına son vermesini bildiğin halde ve bunun söylenmemesini kim affedebilir ki?

Sen erkeğin ve kendi arana sınır koymuyorsun, çok rahatsız çok rahat olduğun için yanlış anlaşıyorsun.

Jiyan Derin'i seviyorum heval

Sevgilerimle

19 Mayıs 2002

Alıtlım gülüm

Torbamı sırtlayıp

Yolculuklara çıkmaya

Torbamda umudum ile

Yeni insan yaamlarını

Yeni başlangıçlar yapmaya

Yollar engebeli ve zikzaklı

Olsa da

Yılmadan bıkmadan devam ediyor

Hergünün afaında içim çılık çılık